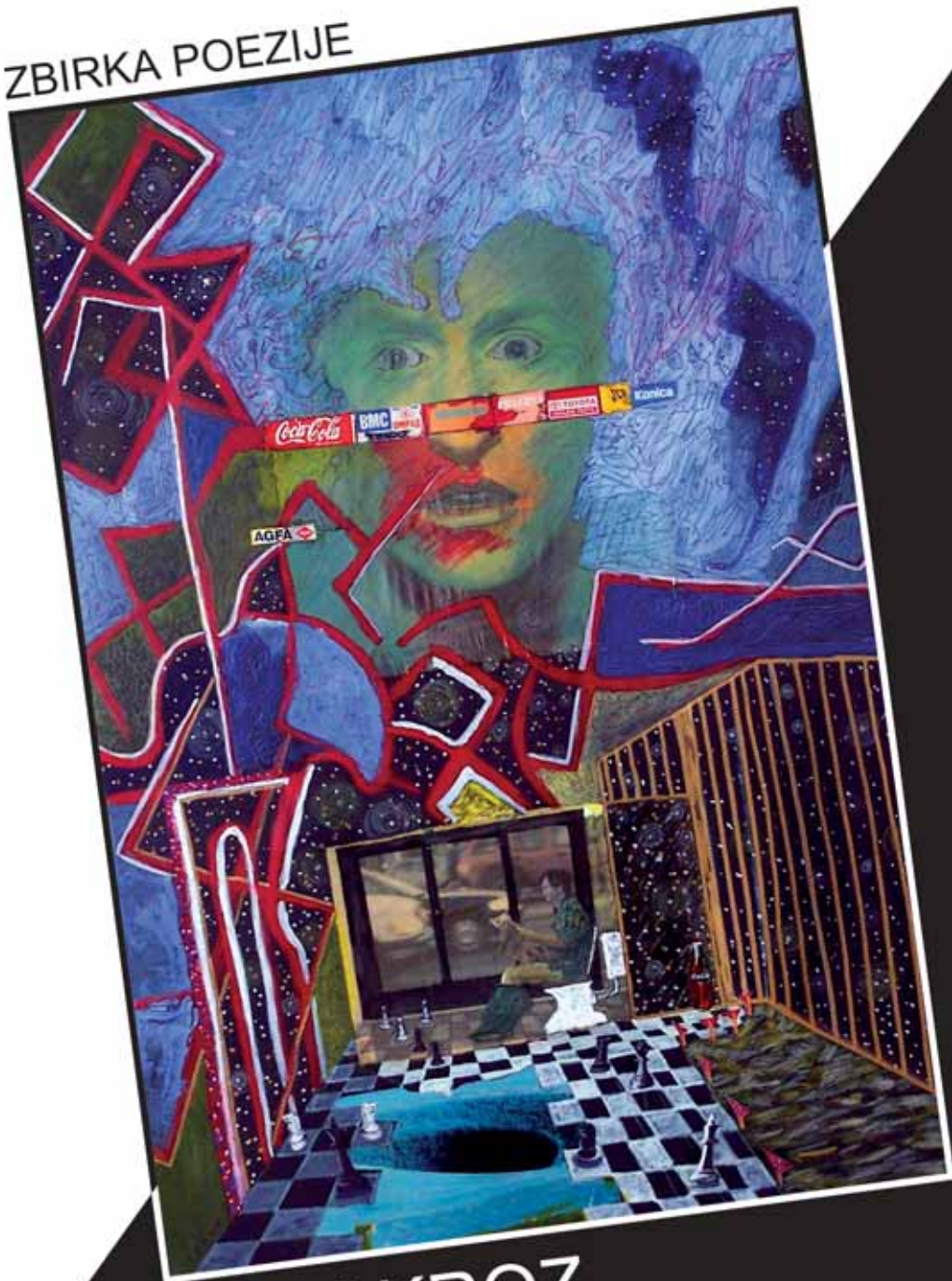

ZBIRKA POEZIJE

VRISAK KROZ
SVILENU PAUČINU

VRISAK KROZ SVILENU PAUČINU

Lukavac, novembar 2009.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.3/6-1(082)

VRISAK kroz svilenu paučinu / [autori Dužević
Neven ... [et al.] ; fotografija Marina Grasilović
... [et al.]. - Lukavac : Inda, 2009. - 272 str. :
ilustr. ; 21 cm

Poezija je duša svijeta / Zvonko Horvat: str. 5-6

ISBN 978-9958-582-00-4
1. Dužević, Neven
COBISS.BH-ID 17743878

SPISAK AUTORA:

Dužević Neven
NOKTURNO BESPUĆA I OKOLICE

Zal Kopp
POD JABLANOM SUNCOKRET DRIJEMA

Branislava Kostić Gaca
SUROVA REALNOST

Sabina Koželj Horvat
SJAJ U POMRČINI

Senka Laginja
U MORU LJUBAVI

Branislav Lukić Luka
PISMA OCU

Jasmin Mujanović Mag
EROS, MARS, HYPOCRITUS, IDIOTICUS

Milan B. Popović
LJUT SAM

Livija Reškovic
PROVOCIRAM SIVILO

POEZIJA JE DUŠA SVIJETA!

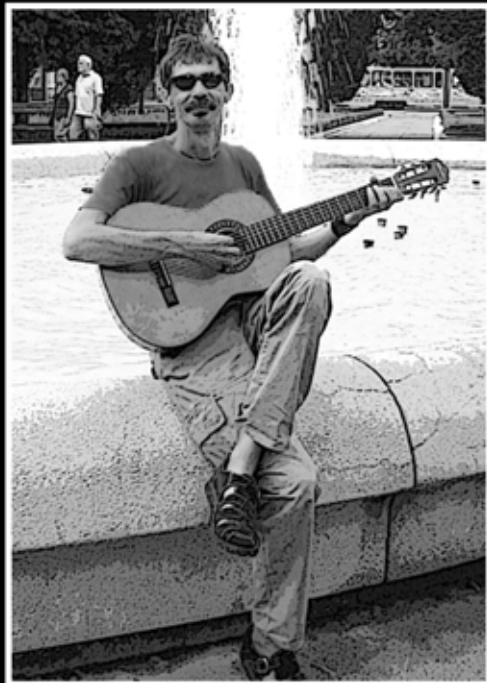
Kada sam se prihvatio pisanja recenzije za ovu neobičnu zbirku poezije imao sam mentalnu blokadu. Prazan papir i nemogućnost da sročim i jednu jedinu smislenu rečenicu. Odjednom nakon razbijanja mozga stigla je inspiracija. Osjećao sam se poput pjesnika koji dobiva trenutke božanskog nadahnuća i slaže stihove prenoseći najdublje osjećaje, koji poezijom želi čitatelja potaknuti da pogleda u vlastitu dušu. Gledao sam u novije vrijeme Enesa Kiševića, stogodišnjeg Dragutina Tadijanovića i mnoge druge kako recitirajući stihove kroz svoje izraze na licu proživljavaju ono što čitaju. Duša pjesnika očitava se u njegovim stihovima. Dragi čitatelji, u ovoj zbirci skupile su se duše iz različitih krajeva sa različitim opusima koji žele dotaknuti vaše duše. Stara mudrost kaže da se poezija piše u suzama, a ja vam tvrdim da su te pjesničke suze ispjevale bol ovog nesavršenog svijeta. Nekada su pjesnici recitirali stihove pred kraljevima i dvorskom elitom, da bi im suvremeno društvo oduzelo ugled i natjeralo ih na druženje sa sebi sličnima u mračnim, zadimljenim i vlažnim prostorima tražeći njihovo sklanjanje sa pozornice samo zato jer nisu komercijalni. Taj čin je ubojstvo duše svijeta materijalističkim svjetonazorom. Pjesnici su živi i živjet će dok im suvremeni svijet ne vrati

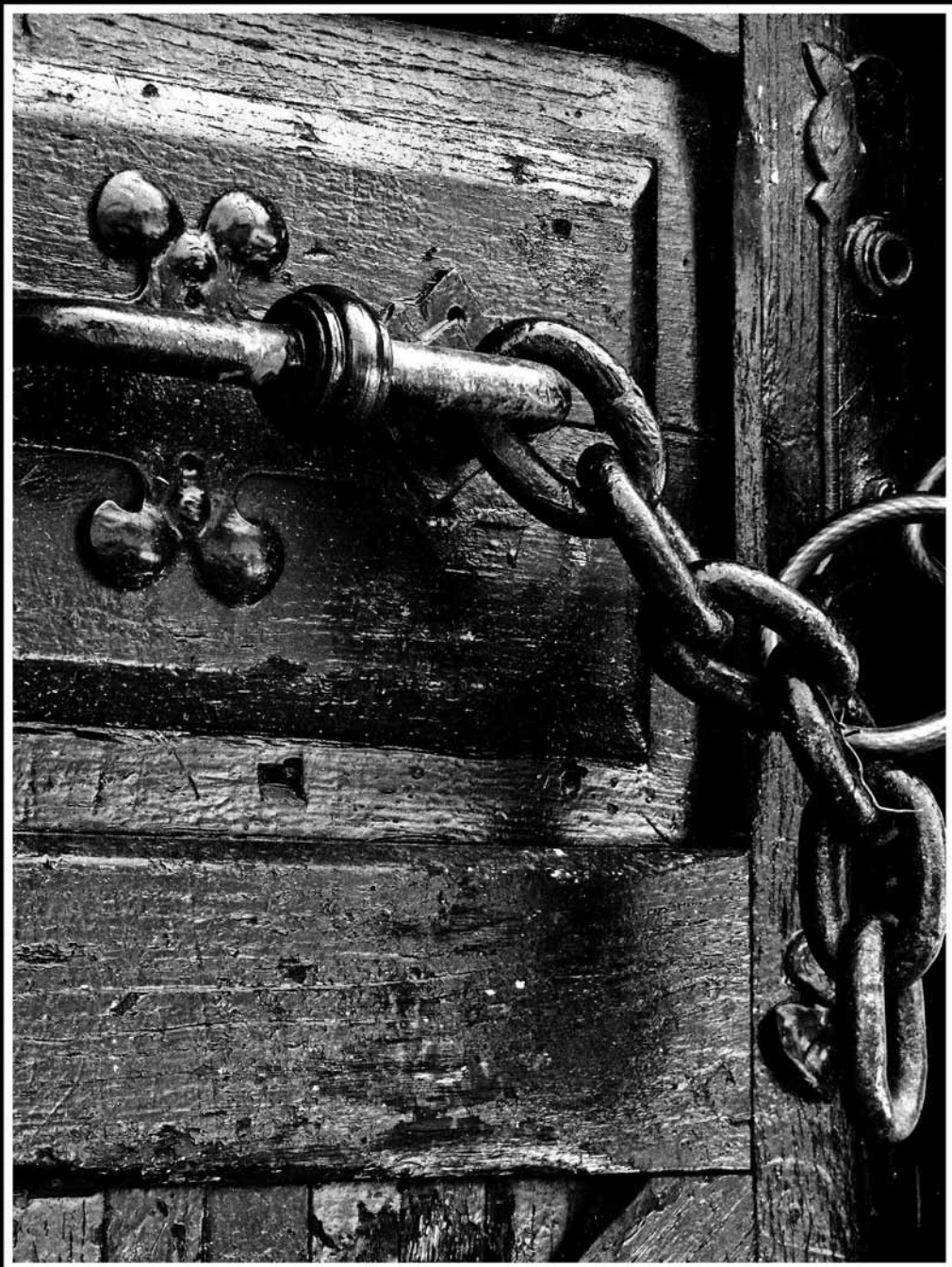
slavu i mjesto koje im pripada. Ova zbirka i njeni protagonisti vraćaju ugled pjesnika tražeći svoje mjesto u beskonačnosti u koju su ugradili svoje stihove.

Zvonko Horvat
literarni agent, Osijek
<http://www.horvatbook.host22.com/>

N O K T U R N O BESPUĆA I OKOLICE

NEVEN DUŽEVIĆ

Biografija

Neven Dužević, rođen 21.01.1965. u Zagrebu, po struci informatičar, SSS ali i klavirista, sa nižom muzičkom školom, samouki gitarista, pjevač i skladatelj.

Glavninu opusa pri nastupu čini uglazbljena poezija šire poznatih hrvatskih pjesnika poput Tina Ujevića, Dobriše Cesarića, Antuna Gustava Matoša, Antuna Branka Šimića, Josipa Pupačića, Vladimira Vidrića, i drugih, a uglazbljivao je i moderne hrvatske pjesnike.

U izrazu katkad sličan „AZRI“, no deklarira se kao šansonijer te gdje god je moguće nastupa sa ozvučenim klavirom. Iako je nastupao i na festivalima, najčešće nastupa pri promociji knjiga poezije ili slikarskim izložbama, a u klubovima rjeđe. Skladatelj je više od 250 kompozicija. Djelovanjem na tribinama profilirao se i kao pjesnik. Iako nema knjigu poezije, pjesme su objavljivane po zbornicima, zbirkama, časopisima, internetu. Posebno je uspješan kao dijalektalni pjesnik, i to na kajkavskom i rjeđe čakavskom dijalektu. Poeziju piše kao stihove za glazbu (uglavnom rimovano) i kao čistu poeziju slobodnim stilom. Zaposlenik „Zagrebačkog električnog tramvaja“.

GRIŽNJA I GRIŽENJE

Grize me sudba, grizu me ljudi
Grize me vrijeme i zle ćudi

Grickaju mravi dole u travi
I nebo se katkad opako zaplavi

I sva je sreća da još nisam pas,
S guštom ugrizao bih nekoga od Vas!

Sva je sreća da još ima ljubav tvoja,
Da postoji ljubav moja,
I da u tiho veče ima tračak sreće,
Prve, druge, pa čak i treće!

INSEKTICID

Zemlja obišla je krug
Mjesec bio je drug,
Sunce otac i os,
I letih pod njima obuven ali bos!

Jer mala sam muha,
I za zuj moj tek rijetki imađahu sluha,
Mala muha, mala muha
željna bijega, željna duha!

JESEN JE LUDA

Jesen je luda i traži te svuda,
Dok lišće pada, a vjetru se nada,
Jesen je luda u krošnjama grada,
Po pločnicima mokrim velegrada...

Jesen je luda u berbi i grožđu
Po boji nalik prastarom gvožđu
Jesen je luda, topla i meka.
Magla se spušta ko prohladna deka...

...

Jesen je luda, jesen je luda!
Traži te svuda...

KRIK

U sunčano jutro, sve se čini
Krik duše prema beskraju
U sutonu sve se čini
Krik duše prema beskraju
Kao kaplja na dlanu
Kao voda u čaši
Melodija trave iznad čujnog tona
Krik duše prema beskraju

U snu sleti kao ptica
Krik duše prema beskraju

LJUBAV

Da napišem ljubavnu pjesmu
nikad nisam trebao riječi,
ona se ionako ne da reći,
ona se osjeti kao česma
ona boli,
s lijeva i s desna,
ona propinje i sijeva
ona lijeva kao kiša
ljubav, što veća to tiša...

u tami, u osami,
u očaju nadahnuća
nabrekla i rasna,
tiha i kasna,
puna strepnje
puna čežnje,
za ponoćnog sata
ljubav ti se šulja poput tata!

po livadama hoda
bez svjetla u tami
puna nade negdje čami,
il' s muzikom stiže
u pijanom trenu pogleda i straha,
jača od svega, krhka i lomna,
puna kao voćka neobrana,
muza spasa usred oceana.

MARINADA

Ko artefakt drevni, šunjam se mrakom
Štiteći ko' majka ono što je moje
U sumračnoj tmmini, sam u svijetu
Jedan u jednom, u jednome dvoje.

Okus davne luke, pijani smijeh žena
Divlji znamen soli, brod što na me čeka
Ditiramb demoni, hlad anđelovih krila
Pred vratima pučinu sakrila je svila.

Nisam im'o reći zašto tako idem
Niti alibi za dušu što tu luta,
Tek u trenu sjetnom kao zvono prenu
Da nalazim se negdje usred nekog puta!

I da trebam osjet, topli znamen juga
Marinadu jutro, galeba što ruga
Kliktaš riba, riku jakog lava
I u žaru neba, parfem morskih trava.

MEDITACIJA

Jučer na vodi...
Na vodi voda.
Iskra misli, u preletu ptica,
Čaplja ili roda?

Voda..
Sve je voda
Sve je zemlja
Sve je zrak i vatra

Na dnu vode kamen
Ispod vode voda

Jučer na vodi
Danas na vodi
Da li moj klub vodi
Na vodi?
Na ptici?
Na rodi?

Hodamo na vodi
I sav sam voda kad ti pišem
Vatra u vodi
Zrak na zemlji

Jučer na vodi..
Tko me to odveo i tko me vodi
Iskra misli preleti, nalik ptici!
možda rodi?

NAPUTAK

Sutra je luda zjapeća jama
Sutra je sunce i noćna tama
Jučer je hrpa ogorčenih nada
Kaplja sreće neznanog rada

Danas je možda kristalni časak
Rupa u satu na trećem katu
Zaštita snena onog od jučer
Koprena jurećem od sutra atu

Uzmi zato prijo stara
U ruku svoju ovaj trenutak
Čitaj tiho u kutu naputak
K'o mlado srce puno žara

Spremi za put vreću čuda
Kostim za bal dvorskih luda
Kožne jakne za huligane
Odbroji sat, minutu, ili dane

Sve onako kako kaže naputak
Za ovaj rijetki kristalni trenutak
Bez puno briga ili velikih nada,
A sve za to tajno nemoguće sada

Jučer će doći, sutra je prošlo
A nada je uvijek onda kada...
Otvoriš ovaj tajni naputak
Za taj rijetki kristalni trenutak!

NOKTURNO 90/100

noć je uvijek bila moja
majka vukodlaka I vampira
nemirnost zvijezda I svemira
na ramenu mome ruka tvoja...

noć je uvijek bila moja,
blagodat I užas sna u travi,
I dok nevin zrikavac se javi
na ramenu mome ruka tvoja...

o, noć je uvijek bila moja...
mjeseca trag na mračnoj vodi
zatajna sjenka što tajnom hodi,
na ramenu mome ruka tvoja...

NOTTURNO

Dok noć se ljulja na nepoznatoj vodi
A mjesečev nastup je neznana plima
I uz tajne niti što srce ih lovi
Misleći o tuđoj naša gori intima

Ritmom teškim noćni guraju se sati
Tek krijesnica sam u kostima grada
Uz uzdahe snene zazvoni vrijeme
Probudi se prijatelju, evo, sada!

PJESNIŠTVO

Iz očaja ti rekoh da sam pjesnik
Jer to najjednostavniji bjaše način
Da ti dušu punu vjetra prikažem,
Dušu što iskru ište I na zgarištu
Gdje ništa ne raste više
I na nebu gdje zvijezde na tlo sjaje,
Čak I oblaci kada preko njih plove
Jer kako reći da iskra
I u vodi gori
I u vatri plamti
I na zraku pršti
I u zemlji peče
Jer se živi duh na tisuće načina ogleda
I nitko mu uzrok ne zna.
Tek znaju tko gasit ga ide
Gasit išao je sebe
I kad ponovo se rodi ljagu
Prat će iskrom svojom...

U STARIM STUBIŠTIMA

ulazim u stara stubišta
poslom nekim samo meni znanim
ulazim u stara stubišta..
starih zgrada zagrebačkih.

i čujem, i osjećam,
i njušim ono nešto tajno..
one uzdahe možda prelijepih gazdarica
sitan lavež njihovih ljubimaca
mrke poglede starih gospodara
dok možda traže od ormara do ormara

ulazim u stara stubišta
svijetlo kroz prozore
unutrašnjih dvorišta
oprostite što virim
u vaše živote..
tko zna gdje smo se sreli
a da i ne znamo!

TRAČ O BESPUĆU

u bespuću zbilje, u gromu noći
hajde nađi slatke riječi, pa kroz dušu ih provuci,
da te ne gledaju ko otpadnika,
da te ne gledaju k'o pjesnika,
da te gledaju k'o biće što tek lagan dodir traži,

ovdje gdje sva svijetla šute,
ovdje gdje bljesak visokih umara oči,
ovdje gdje rijekom more teče,
a lučica je mirna tek krevet uveče,

hajde nađi slatke riječi,
kroz dušu ih provuci kao slatko tkanje,
da se ne sjetiš mirisa svakodnevnog,
otupjelog, sramnog i besmislenog.
nađi ih ko melem za novu zvijezdu,
I brbljetaj bez veze, još jedan trač o bespuću!

ZAGORSKE VILE

Vu mome trnacu, je lepe!
Vu mome trnacu, si spim,
Ležim, ne bežim,
Vile snevam...

Lepe, kaj pojeju mi pesme
Vu stihu, po tihi, mrakec vani
a mesec velki skoro pa ko lani!
Joj kak su lepe, a taknut ih se ne sme!

Rasplinule se budu, nestale mi!

I kak bum onda, tak tužen i sam
Počel si još jen` dan?

Joj, vu mome trnacu
Na blazini i madracu
Ležim, ne bežim
Vile snevam!
Žnjima tiho zapopevam!

ZVIJEZDE

Zvijezde te zovu s neba
Da ti kažu tajnu što ti treba
Zvijezde te zovu iz tmine i tame
Svijetle hladne, u gomili i same!

Te zvijezde proljetne i sjetne,
Te zvijezde zimske i ljetne,
Svjetiljke bistrog jesenjeg neba
Čuvaju tajnu što ti treba!

Pogledaj gore u svod nad nama
Ne boj se to prirode je tama,
A svjetiljke male što sjaje.
Tajnu tvoju čuvaju i taje!

ZAL KOPP

POD JABLANOM SUNCOKRET DRIJEMA

Skica za nepostojeću biografiju

Kako opisati život pjesnika? Kao čovjeka rođenog po kineskom kalendaru u *godini majmuna*, ili oduvijek pjesnika!? Čudno je to moje pjesničko djetinjstvo, koje u stvari ne postoji, a opet bilo je ispunjeno lijepim trenutcima. Zato moja sjećanja i jesu poput vode života, vrlo tiha i nježna. U skladu s dobrim običajima duše potječe moja odanost rijeci Dravi, mojoj životnoj prijateljici i učiteljici. Kad god se sjetim trenutaka provedenih na njezinim obalama moj osmijeh postane mekan, nekako djetinjast. Učini mi se da sunce zajedno s valovima u njemu pjeva.

Dakle, ako prihvatim takvo nepostojeće djetinjstvo, tada je logično da nakon sanjanja stiže buđenje. Zakoračivši tako u pravi život pristajem biti manje pjesnik, jer školovanje traje duže od mog djetinjstva, pa nemam dovoljno vremena za sve ono što sam želio učiniti. U međuvremenu stižu i razmišljanja o budućnosti u kojoj se osim posla, nazire i stvaranje vlastite obitelji. Zahvaljujući svemu tome danas bolje poznajem sebe i znam da su mi sva ta iskustva pomogla kako bih uživao u svijetu koji me okružuje. No, još veći uspjeh je što nakon svih tih godina shvaćam zašto Kinezi govore kako je život prekratak za učiniti mnoge stvari, i da nije važno jesmo li životinje ili ljudi u tom životu. Važno je znati kako otvoriti srce i dušu. Cijenim razmišljanja ljudi koji su oduvijek bili osjećajni.

U svom hodanju kroz život cijelo vrijeme sam osjećao kako sa mnom zajedno hodaju riječi. Ponekad su naše šetnje jednostavno bile šutljive, a ponekad glasne. Iz tih naših druženja nastajali su stihovi koje sam obznanio u svoje četiri knjige poezije i jednu knjigu proze. Najteži korak bio je započeti ispisivati te duge razgovore. Nakon uvjeravanja samog sebe kako to mogu, tiskao sam 2005. godine prvu knjigu poezije *Pod mostom moga tijela*. Nepunu godinu kasnije, izašla je 2006. godine druga knjiga poezije *Govorim poljupcem*. Treća knjiga *Dragocjeno trajanje* izlazi 2007. godine, a na nju se nadovezuje i *Osijek, moj lega* dnevnik mojih intimnih razgovora s gradom u kojem sam odrastao, u kojem živim i koji me najbolje poznaje. Četvrta knjiga poezije *Otmjeno obnaženi* izlazi 2008. godine. I tako, malo pomalo, stigoh do *Vriska kroz svilenu paučinu*, knjige u kojoj se predstavljam s petnaest pjesama. Ciklus je nazvan *Pod jablanom suncokret drijema* i zadaća mu je predstaviti što bolje moju poeziju i mene kao pjesnika. Zahvaljujem prijateljima Jasminu Mujanoviću-Magu i Branislavu Lukiću što su to omogućili.

Zal Kopp

POD MOSTOM MOGA TIJELA

Tu pod mojim mostom teče tvoje tijelo,
moji prsti klize tamo gdje ti želiš,
poklanjaš mi bedra, razdijeljena noću,
moram ih stići, posjetiti cijela.

Brojne su me tvoje opkolile čežnje
i u tvom se oku kao mjesec skrivam,
želiš da te uzmem, mirno hoćeš snivati,
a za uzvrat otkrivaš svoja tajna mjesta.

Božanstvena si, mila, prepoznaješ moj dodir,
puštaš moje ruke da po tebi plove,
ispred svakog daha ti se meni daješ,
i poput vira uvlačiš u sebe.

Zaista sam sretan iznad tvojih grudi,
ulazim u carstvo što ga tvoje tijelo nudi
i po njemu hodam, otkrivam tvoje tajne,
pa sa usana tvojih želju skidam.

Kao da si htjela, ulazim još jednom,
prepuštam se slatko za snove u tebi
i preko tvog stomaka unosim se strasno
da u podnožju mekom osjetim tvoj smiraj.

Ti si moja žena, zato te ja pratim
i svakim pokretom stižem tvoja mjesta,
znam da si zbog mene tako zasjala,
pa po meni svu milinu rasipaš.

NOĆAS VODIMO LJUBAV

Noćas vodimo ljubav, ti na meni i ja u tebi.
Širimo po nama mjesečinu i zvijezde,
njihov se odsjaj sladi uzdasima naših tijela.
Mila, držim te za struk i pratim topline pokreta,
ulazim i topim se u tvojom bedrima,
a moje usne preuzimaju tvoje grudi
i jezikom maze nabrekle bradavice.

Noćas vodimo ljubav, ti poda mnom i ja na tebi.
Ispod naših tijela vri noć
i putanjom milovanja uspavljuje pjev ptica.
Svaki prst utiskujem kožom i ćutim mekoću,
a prepone mi među tvojima gore,
pa me zanose i poput rijeke tečem.
Uzimaš me snagom mora.

Noćas vodimo ljubav, ti do mene i ja kraj tebe.
Uskovitlani zrak pomiče zidove,
sve smo bliže zori koja otkucajima stiže.
Pomiješani sa suncokretima
osjećamo kako se ritam u nama ne smiruje,
postaje žešći i oslobađa strasti našim stomacima.
Jutrom nam liježe ravnica u dlanove.

TI

Svake noći po mom tijelu prošećeš mjesečinom,
ostaviš mirise na mojoj koži i ponovno nestaneš.
Tamo gdje zasjaš tamo se pore rašire i uzdahnu,
a gdje ne stigneš, tijelo i dalje spokojno drijema.
Slatke se kapi nemira tako šire mojim snovima
da se svako jutro od toga pijan u krevetu budim.

Svaki dan mojim čelom prođeš sjenom oblaka,
zastaneš u pogledu i zasladiš me svojom tišinom.
Mjestom koje prekriješ rastapaju se naborani sati,
a ja popustim i s njihovim otkucajima zaplešem.
Nježnim osjećajima poput izvora natočiš moje vene
i čitavu vječnost uliješ u mene da me namiriš.

Koliko se samo puta pokreneš i staneš pored mene,
utihneš i silinu osjećaja probudiš radi moga mira.
Pomakneš me dubinom svoje duše i cijelog uzmeš,
tiho zagrliš i moje nestrpljive misli srcem poljubiš.
Takvog prisloniš na grudi, ponudiš njihovu bjelinu
i dodiruješ prekrasnim buketom crvenih bradavica.

Osjećam svu snagu tvog stomaka dok vodimo ljubav
i kako teku strasti bedrima koja poda mnom otvaraš.
Ne sklapam oči, već upijam božanstveni pejzaž tijela
i tvom reljefu dodajem vlažnost mojih mekih usana.
Pod prstima izvlačim oblike prekrasnih horizonata
i između koljena smještam proplanke blaženstva.

Tu se sladim sa beskonačnošću tvojih rajskih vrtova,
muški berem slatke plodove netaknute ženstvenosti.
Ulazim i zanosno obilazim svaki kutak tvog svemira,
pronalazim neviđena sazviježđa vječnog zadovoljstva.
Milujem te i tako bez prestanka vodim pokretima,
upijam tvoje uzdahe i u svom tijelu plodim ljubav.

UZROK POSTOJANJA

Voljena moja, u zrnu pijeska ispisujem tvoje ime
i čežnjom na vjetru ono pleše mojim usnama.
Ne usudim se pomisliti na ukradeno vrijeme
i u stopu pratim svaki otkucaj svog srca,
uzimam predah i predlažem duši
da zajedno pođemo k tebi.
Otkada sam te zavolio,
poprimio sam oblik svemira,
u kojem smo, ti poput zvijezde,
a ja putanja kojom tvoj sjaj prolazi.
Nastojim ne mirovati, već se stalno kretati,
za tobom i uz tebe, s tobom i u tebi, poput sna,
jer samo tako doći ću vječnost i postati beskonačan.

Tek osvajam s mojim prstima toplinu tvojih grudi,
a već razmišljam s čim ću te sutra ponudim
i kako da ostaneš prislonjena u meni,
s kojim načinom utoneš u mir,
pa da zajedno pođemo
u nedogled strasti.
Otkrivam uzrok,
iz izvora misli dolaziš,
ti si izgubljena svjetlost,
u praskozorju jutra sazrijevaš,
ispod mramora mjesečinom otječeš,
i svaku laticu mirisnom rosom posjećuješ,
nježnim obrisima otvaraš horizonte mog postojanja.

IZVOR VREMENA

Kad utisneš moje ime u obris svojih misli,
izabranice morskih uvala i bjeline školjki,
kad ustaneš u modrom satenu praskozorja,
nepomućena visinama planinskih vrhova,
kad mirisna zalepršaš dubinama moje duše,
zahvaljujem se njedrima ravnice sa kojih si,
u vječnom dahu, postala moja ljubavnica
puneći moj život olujnom snagom ljubavi.

Kome reći da oko mene rascvjetavaš zrak,
ne pitaš, niti ulaziš u razvodnjena sjećanja,
već oslobađaš u meni slast postojanja,
liježeš i moje tijelo častiš svojom ljepotom,
glasom žene ispunjavaš otkucaje srca,
lakoćom dodira hvataš bjelinu mog stomaka,
grliš kao prepelica i obuhvaćaš me zjenicom,
da se ispod tvojih krila umirim i snivam.

Kakav je to divan osjećaj, imati tebe u sebi
i svakoj slutnji izbrisati trag pamćenja,
krenuti osmjehom prema izvoru vremena,
pronaći zajedničko nebo iznad trenutka,
u predvorju beskonačnosti osvanuti s tobom,
podsjetiti stare pjesme koliko su nevješte,
dići ruke i sa njima dohvatiti toplinu srca,
pokloniti se tebi i srasti u korijenu sreće.

Tako mi je lijepo vratiti se pod stare orahe
i njihovim plodovima podsjećati utrobu,
blago ravnice unositi u sebe krvotokom,
s oblacima ptice vrhom pogleda posjećivati,
neiskazane riječi obalom rijeke vaditi,
po vrtovima cvijeće uz mjesečinu gledati
i u tom kraljevstvu, gdje si ti kraljica,
čekati svitanje u kojem osmjehom dolaziš.

Dok te čekam, ramenom mi tvoja ruka šeće,
druga trči mojim strukom i zalazi pod pazuh,
jedna s drugom, kao dvije nerazdvojne sestre,
čas u kosi, čas oko vrata, šutke stižu moje želje,
proljetnim se mirisima razbacuju po meni,
nude svoje strasti kao da si i ti s njima stigla,
zorom staju dvije nježne sestrice i u snu me
među tvoja bedra posteljom od rose vode.

DAH DUGE

Kistom svoga srca na platno moje duše nanosiš paletu
i plavom bojom oslikavaš beskrajni oblik dubina.
Sanjariš i u sebi me smirenjem svoga bića stapaš.
Neustrašiva, plava ptico, u beskonačnost sna dolaziš.

Ljudskom zelenom bojom umiruješ nemir mojih voda,
s njom obnavljaš i čistiš uzdrhtale prozirne valove.
Kao rajske biljke proplanku donosiš rascvjetani mir,
osvježavajućom snagom nade uspinješ u slavlje moj život.

Začet u tvojoj bjelini otkrivam milost svih osjećaja.
Uznosiš me preobraženim smislom horizontima dana,
a istokom moje duše budiš sjaj sunca vrhom razuma.
Aureolom ponovnog rađanja kušaš krilom prepelice.

Zemlja ti je dom, smeđa i topla, čvrsta poput majke,
imaš savršenstvo brazde i plodnost nepreglednih njiva,
izvorištem života izlaziš iz njih i nudiš odricanje tuge,
pa me zoveš i prihvaćaš u njedra predivnih uzvisina.

Tu me ženstvenošću crvene vatre osvajaš i primaš u sebe,
strašću vjetrova prislanjaš uz besmrtnost iskrene sreće
i kao sunčevu zraku izdvajaš među svoja rumena bedra,
da tvojim toplim rumenilom uživam i plovim zauvijek.

Ti si dah duge, početak svjetlosti i glasnik mog
obnavljanja.
Ti si vitki most između zemlje moga srca i neba moje
duše.

Tvoje se jake boje okvirom mog bića nježno i toplo
razlijevaju
i ja se vječno prepuštam njihovom veličanstvenom
skladu.

VRELA I BLAGA

Kako si lijepa dok dodirom ulaziš u moju kožu
i kako si tvrda kad vrelinom bradavica dišeš.
Kako se, izvijenim tijelom, mojim usnama smiješiš,
dok tvoja koljena njišu procvjetale crte bokova.
Kako me samo vječnošću svojih uzdaha izdvajaš
i mirna, poput dijamanta, sjajiš ognjem strasti.

Mojim venama, glazbom užarenih drhtaja pjevaš
i mirisima crvenih pupoljaka izazivaš osjete.
Kako me gledaš, dok u meni otvorena zastaješ,
a ja umirem, jer se hoću tvog blještavila napiti.
Zavodiš moj san požudom svojih vještih prstiju
i ništa ne tražiš, poput vulkana iz mene izbijaš.

Na rukama mjesečine mojom zjenicom liježeš
i svaki drhtaj, kao cjelov srca nijemo nanosiš.
Ružičasta si, a istovremeno plava, vrela i blaga,
bistra i hukom vjetra očaravajuća, ti si nebo
i ljubav si tog neba, što se u meni zanosno pruža
i odzvanja prostranstvima beskonačnih prepona.

Kako si nježno okretna, sa tim dvjema rukama
i mojoj tvrdoj muškosti odana, dar mojoj krvi,
rumena na licu, bijelom utrobom ovjenčana,
lepršava ljepota ružinih latica i žar mog života,
u gibanju svemira beskrajna i kao nitko lijepa,
ljubavna i sva potpuno predana našoj postelji.

Tu si u poljupcima što iz moje duše stalno izviru
i kad te imam osjećaš kako si otmjena ljubavnica,
kako sjenu tvoga obrisa pretačem svjetlom života
i divlje opijam slatkim bogatstvom iz mog pehara,
kako u tebi milujem tvoje pokrete dok me носиš
i kako oduvijek, kao zrela žena, u meni postojiš.

POČETAK VEČERI

Večeras, draga, slavimo našu ljubav iznad zvijezda.

Ne žurimo, mila, naša sreća nikamo neće uteći.

Postavimo prvo stol i na njega zdjelicu crvene riže,
tom hranom života dostići ćemo beskonačnost sna.

Upalit ćemo dvije svijeće na svijećnjaku neka sjaje,
dok uživamo besmrtnost kraj pšenice i suncokreta.

Prije večere lice ću ti srebrnom mjesječinom umiti,
zatim bijelom zrakom vitki vrat ogrlicom ukrasiti
i s osam dragulja poljupcima latica je optočiti.

Sjesti ćemo i nazdraviti nektarom od ljiljana i ruža
i tako spravljeni napitak čist iz lotosovog cvijeta,
vrući poput prepelice naiskap s uživanjem popiti.

Dok budemo večerali pjevom ću ti u srce zasjesti,
blagim drhtajem primaknuti sve svoje ustreptale misli
i da mene muškarca prihvatiš u tebi želju razgrnuti.
Nježnim ću zanosom obasuti tvoje lice trepavicama,
napojiti kapima bistrog narančinog soka vrele usne
i natopiti polja tvojih grudi nebeskom rosom žada.

Zagrliti i usred zlatnih vrtova horizonta te dovesti,
milovati tvoja meka bedra rajskim mirisima narda
i na proplanke stomaka tiho pustiti medene uzdahe.

A zatim ćemo kada završimo s jelom voditi ljubav
u kraljevstvu, gdje ćeš se ženom i kraljicom osjećati
i pod tijelom svoga muža i podanika uživati i vladati.

VRT

Letim iznad prekrasnog vrta strasti
koji poda mnom prostireš
i poput mjesečine slažem pogleda po nabreklih obrisima.
Smišljam način kako ću im se približiti i početi sladiti,
s kakvim dodirima uzeti plodove
što se u mojim očima cijede,
kojom vještinom prepustiti
beskonačnom sjaju rajskih osjeta.

Odolijevam izvorima uskovitlanih mirisa i još ne prilazim.
Uzdišem i ćutim kako se otvaraš
u probuđenom dahu latica
koje će moje usne kušati
u predivno pripremljenom napitku,
kad zakoraće požudom i uzbuđene
prošeću stazama voćnjaka,
gdje ih čeka sočno voće kojem se za sada izdaleka dive.

Spremam se za odlazak
među stabla obasjana zadovoljstvom,
da silinom svojih osjećaja prodrem
u njihovo slatko korijenje.
Prozirnošću oblikujem u bezbrojne
nježne zdjele nemirne ruke
i na dlanove polažem mekoću stomaka
i prihvaćam usijana njedra
kao mjesta najsladših užitaka
što s neubranih plantaža stižu.

Oh, kako je lijepo biti u tvom vrtu
i udisati sve to voće u sebe,
kako je divno sokove u sebi osjećati
i plamenom sunca ljubiti,
žarom probuđenih nebeskih kiša
plodno zalijevati tvoje želje
i na ulazu u zemaljsko carstvo uspjeti
dokučiti mir svemira
koji je optočen tvojom ženskom ljepotom,
ljepotom vječnosti.

Svi se drhtaji moga bića
stapaju središtem tvojih milovanja
i vrelinom zanosom pronalaze
zvjezdane putove u tvom zagrljaju,
u trenutku uzdižu poljupce
i pletu vijenac oko tvog struka,
nježno pristaju uz vrat i tiho posjećuju
bjelinu toplih grudi,
započinju ples po tvojoj koži i tvojim srcem istovremeno.

Napokon se osjećam, jer te ljubim
i u tvojoj mirisnoj utrobi
razlažem usnama plavetno nebo.
Postajem nepresušan dah.

Godi mi što se tvoji bokovi
poigravaju preskačući sazviježđa,
treperim u tankom letu
između dostignutog sna i blage jave
i glas ljubavnika pretvaram
u cvrkut ptica tvoga voćnjaka.

MODRA TREŠNJA

Pored mog prozora, svaku večer mjesec zastane
i što zatekne tad na ulici, ponudi mom pogledu,
zatim dovede vjetar, a s njim i plavetnilo primakne
i u toj slici, kakvu samo srebro napraviti može,
neprestano titra moja želja da te ugledam u noći.

Gledamo se optočeni mjesečinom, moja ljubav i ja,
čekamo i ne slutimo buru što dolazi s vjetrovima,
ne ćutimo u toj nagomilanoj tišini, požar samoće,
već uz jecaje i ritam srca, prislanjamo najdražu bol,
da u klecanju koljena ne bi otkrila slomljenu dušu.

Zatim odjednom, ispod misli modra trešnja zadrhti,
sjaj više nije trom i vrhovi neba se polože na cigle.
Tamne sjene nestanu i tračak čežnje uplovi u sobu,
tijelo postane mjesto događaja, snaga dahom uzleti
i s planina ravnicom procvjetaju tvoje prozirne latice.

Voda sto teče mojim venama, poput plamena zaigra,
izvori njenih tokova isprepletu tanke niti nježnosti,
dolinom kojom rastu kapi razapne se mreža radosti
a ti, prostrujiš zrakom i vatrom, zemljom i vodom
i svakom kutku moga tijela, dodaš osmjech zvijezda.

Nitko me, kad si u meni ne dira svojim osjećajima,
ničije me ruke, dok se rastapaš mojom dušom ne traže,
ali se nemir ipak javlja porama, jer žeđ u raju postoji,
kao kad natopljeni suncem, zasjednu nizinom oblaci
i umjesto kišom, prstom tuge dotaknu njihovo sjećanje.

Kamo, kamo si mi noćas otišla moja draga prepelice?
Kad si nestala u jednom trenu i utekla u krilo mraka?
Zar se bojiš mirisa modre trešnje i njenog zrelog obrisa,
pa u meni ostavljaš uzaludna čekanja kao melem plaču?
Kamo, kamo si se sakrila po ovom suhom vremenu?

Htio bih se prstenom, zauvijek oko tebe okružiti,
posjetiti jutra u kojima tvoja njedra dišu, mila moja.
Protrčati u zalazak dana radosnim proplancima sreće
i s tobom, usred tople postelje dočekati mjesečinu,
da zagrljajima smirimo umore naših vrelih usana.

Nemoj nestati uz obalu mora, niti vrhovima planina otići,
već sa zlatnom školjkom danas pođi i moju ljubav potraži.

Sve će tvoje strepnje nestati u okusu modre trešnje
i ti ćeš opet kao nekada, pitomim horizontom poletjeti.
Umjesto rumene magle, tvojim će se očima spokoj širiti.

GODINA TREŠNJE

Kad se u mom pogledu nasmiješi ptica,
pa s mirisom trešnje posjeti visinu jablana
i cijeli svijet ovije letom,
više ne tražim obrise tvoga tijela,
jer opijen travnjem,
osjećam kako vriješ na mojim usnama,
u poljupcima vjetra prepoznajem
dolazak tvojih prstiju sa svibnjem.
Pod vrelinom njihovih dodira,
otvaram sve proplanke u sebi
i postajem lipanjski val,
rascvjetan u rijeci osjećaja,
pa s njim na obale tvojih grudi pristajem
i svom silinom,
dubinu nježnog toka prostirem,
kupam tvoja bedra
i nebom svoje kože polažem.
U svakoj srpanjskoj zvijezdi,
koja osmjehom treperi tvojim stasom,
snom suncokreta započinjem kolovoz
i sa zlatnom bojom rujna
mekim stomakom plešem,
a svojim drhtajima,
cijelom tvojom ravnicom sjedam
i pletem mjesečinom niti zagrljaja,
u sočne plodove požude slažem.

S godinom trešnje,
dozrelu dunju sve jače u tebi grlim.
Beskrajnim grozdovima ispijam listopad,
njišem svojim bokovima
i tiho u studeni nosim.
Izvijenih dlanova,
oko tvoga vrata
sebe u dukate nižem
i mirne drvorede breza
sjajnom bjelinom prosinca oblačim.
Uvodim te u prvo siječanjско svitanje
i s kristalima pahulja
strasno ljubim.
Plamtim iskrom veljače na tvojim obrazima
i sakupljam snagu ožujka,
da s prvim poljupcem proljeća,
u godinu trešnje,
sa mnom ponovno uđeš...

KRUG TIJELA I DUŠE

Obilazim obale svoje duše,
a na njima tvoje tijelo još postoji.
Ne počiva tu zato da se vrati,
već sjećanjem odjekuje u šutnji.
Kad god bi tako, krugom svoga tijela,
zakoračila obalama moje duše
i krugom svoje duše, moje tijelo zatvorila,
ja bih snagu mjesečine izronio iz sna
i svaku zvjezdanu školjku položio na jastuk,
pa bih te pod posteljom zagrlio
i u sebi ponavljao
kako me iza zatvorenih očiju razumiješ.
Znam, umiješ šutjeti i ne znaš se smijati
i ne postojiš zato da mi se vratiš
ili nanovo primiš moj dah u kosu.
Znam, jer dobro se sjećam
kako nisam tvoju šutnju razumio
i koliko sam se tvoga osmjeha bojao.
A sve one noći
u kojima si kroz mene prošla,
osjećam kao vrelinu sjećanja
i pamtim se u tvojim milovanjima.
Iste te noći, u koje si me uvila,
dojila si vrelinom svoje ljupke vlažnosti.
Poput obilježja, moja krv prkosi prolaznosti
i jednostavno ne zaboravlja,
pamti koliko si u meni jednaka.

Ne razlikuje više nevidljive dodire
u svijetu što tone u more čekanja
i ne prepoznaje obrise riječi
u dubinama bez svjetla,
jer zatvorena u krugu moga tijela,
samo tebe jednaku pamti
i na obalama moje duše obilazi.

BOJE LJUBAVI

Ništa nije važno kao vještina naših osjećaja kad primi
boje ljubavi
i ništa ne treba osporiti promjenama koje nastaju u
vremenu čekanja,
jer svako disanje tada ima svoj ritam, ponekad blag,
ponekad trom,
ali ipak skladan ritam, što našu dušu uči vječnom
privikavanju.

Što smo prije bili i zašto sjajnim koracima tako
preplašeno zastajemo?
Ne znam, ali ponekad poludim i poput vjetra urlam
tvojim bićem,
nasrnem divljački, pa u strahu da ne poklekneš, povučem
se i utihnem,
i znam suncokrete zatamniti, prisiliti ih da se mog
nemirnog sna napiju.

Ali, sve to radim iz ljubavi i koliko god ti čudno izgledalo,
ja te volim.
Ne mogu bez tebe i vječno sam ti zahvalan što u meni
odavno postojiš.
Ovoj pjesmi ne pripisuj nikakvo zlo, niti mojoj ljubavi, oni
su lom nemira
i skup su stihova svih mojih nestrpljenja i čežnje za
tvojim toplim dodirima.

Neponovljiva si, neizmjereno blaga i mojim snovima
potrebna, otkrivena
i začeta u svakom mom pokretu, posađena korijenom
moje velike ljubavi,
izrasla rijekom mojih drhtaja i u svakom njenom valu
blistava ljubav.
Dohvatila vječnim smislom i pomjerila granice mog
beskonačnog svemira.

Poznajem pogled mjeseca u kojem svojim toplim usnama
zabrinuta trčiš
i poznajem obrise bijelih breza što se skrivaju iza tvojih
nježnih zagrljaja,
zato te i vodim ravnicom mojih nadanja, jezerima mojih
dugih iščekivanja,
zanosnim proplancima, sa kojih drvoredi visokih jablana
nad tobom strepe.

Jedina moja ljubavi, samo tebi pripadam i u tvom se srcu
jedino snalazim,
kao čovjek svaku sumnju odbacujem, kao ljubav tvojom
dušom odzvanjam,
kao miris tvojim tijelom ustajem, kao vjetar tvojim se
neбом propinjem.
Predivna moja, ništa mi u životu nije važno osim tebe i
boje tvoje ljubavi.

U NARUČJU PJESME

Odlazim zauvijek u naručje pjesme
gdje su sjene što u meni lutaju,
nekako mekše na papiru.

Nema milosrđa, a ljepota izvire iz slova
i sunce ne pravi pukotine u mom sjećanju,
jer odlazim bez obećanja da ću se vratiti.
Pridružujem se jasnoći stiha, bistrini misli
i žena koju volim iz plave kapi tinte nastaje,
u mojim očima pleše, u obliku cvijeta miriše,
žena koju volim, naglo otvara moj osmeh
i spremna se pod brezinim lišćem skriva.

Volim tu ženu,
pridružujem se vremenu pjesme u kojem me čeka.

Volim tu ženu kao svoju pjesmu,
zbog visokih planina u mojim očima
i bijelih grudi ravnice,
volim i znam koliko se slaže u meni,
koliko uzdaha nosi na dlanovima,
kako započinje svitanjem u mojim preponama
i što misli nad beskrajnom pučinom moga sna.
Razmrsio sam čitav postupak nastanka papira
i svu njegovu bjelinu otkrio mojim prstima,
rasvijetlio tamu podno mjesečevih izlazaka
i sad pjesmom rastem i uspinjem se,
vidim nebo i zemlju kao nabor moga čela
ništa ne skrivam od srca, već u njemu plamtim
i stazu radosti u sebi pokrećem i volim.

Volim tu ženu što se divlje primiče.
Dajem joj svoj razum i svu svoju toplinu,
i beskrajni sjaj zjenica joj dajem,
pružam joj rascvjetane vrtove strasti,
služim je neponovljivim dodirima,
oblačim osmjehom crvenih jagoda,
opijam požudom vjetra u svili
i žudim za njom svakim poljupcem riječi.

DRAGOCJENO TRAJANJE

Voljena moja, našim otkucajima teče ljubav
kao što i njenim skladnim bićem tečemo mi.
Svaka pomisao na odustajanje ili popuštanje,
bila bi neprimjerena našim skromnim nadanjima.
Zato smo zaslužno dio njene nježne milosti.

Svaki puta kad se zagrlimo zanosnim osmjehom
naše obraze kupaju kapi njenih zrelih poljubaca
i povezani slatkom potrebom uzajamnog disanja
postajemo trenutak u njenom vječnom osjećaju.
Voljena moja, ušli smo u dragocjeno trajanje.

U nama su godine i tragovi bezbrojnih sjećanja,
ali na našoj koži mladost još povremeno zamiriše.
U obrisima čekanja zlatni su dodiri što dolaze
i s njima će naša strepnja za sva vremena nestati.
Ljubav je u nama, voljena moja, i mi smo u njoj.

Sa zadovoljstvom smo obukli njene tople boje
i tijela dostojanstveno prepuštamo početku jeseni,
jer nikada nismo ovako bezbrižno i mirno disali,
kao sada kako nas je zauvijek u sebe primila.
Naša ljubav, voljena moja, naša predivna ljubav.

BRANISLAVA KOSTIĆ GACA

SUROVA REALNOST

Biografija

Branislava Kostić Gaca rođena u Kraljevu. Nije ljubitelj velikih gradova... Ono po čemu je mnogi i poznaju je to što je već petnaest godina urednik underground fanzina „akuPUNKtura“ i vokal u punk rock bendu NO CHOICE!.

Autor je zbirke pjesama i proze „Korak do sna“ i zbirke kratkih priča „Smehom protiv svih nevolja“.

Trenutno radi na novom muzičkom projektu B.(O).K...

Živi i radi u Kraljevu.

60 SEKUNDI

Dozvolite mi, molim Vas, da se predstavim,
da vam kažem čime se bavim i kako mi je ime.

Dajte mi šansu da pokažem da nisam baraba
koja nigde ne radi, već od dokonosti baca neke rime.

Dajte mi neki znak da Vas uopšte i zanima
šta to mladi u Kraljevu žele da Vam kažu.

Čemu stalno neki prezrivi komentari
da je svima u interesu da vas konstantno lažu.

Nikada, vidim, nećete shvatiti činjenicu
da ste pokopali gomilu muzičara, pisaca, pesnika.

Stalno veličajući samo svoje kafanske drugove
kojima je najbitnije da im u novinama izađe slika.

I tako iz dana u dan, iz meseca u mesec,
priča se samo o facama sa vlasti,
njima se udeležuju neke nagrade,
kao da mi nemamo ništa kasti.

Briga je vas što pišemo pesme,
štampano knjige, sve o svom trošku.

Za vas je omladina samo rulja
Koji, pijanu, srećete na svakom ćošku.

E, pa, izvinite za to, glavešine moje drage,
pametnjakovići nabeđeni, "ljudi od stila",
neće vam sigurno uspeti zamisao
da nas prikažete kao gomiletinu debila.

Mi ćemo i dalje izdavati knjige,
svirati u bendovima i pisati pesme,
a to što nam ne znate ni imena
neće da nas pokoleba, ne može i ne sme!

Zašto uopšte da vam se predstavljam,
da pričam čime se bavim i kako mi je ime,
znam samo da sve što radim, radim iz ljubavi
znam to i mnogo se ponosim time!!!

BARON STRAIGHT SONG

Razni ljudi kruže oko mene,
ljuljaju se, na pod padaju,
za njih više ne postoji vreme,
nesvesni su kako stradaju.

Nude meni vino, cigarete,
glupo im je što odbijam to,
svi gutaju nekakve tablete,
bilo kakve, sve im je jedno!

*A ja neću, to da probam,
želim da budem STRAIGHT!!!*

Budale su navalile na tebe,
kažu: "Nisi panker ako ne duvaš!!!".
Ma, pusti kretena neka truju sebe,
važno je da sebe sačuvaš.

*Viči: "Neću to da probam,
želim da budem straight!!!"*

BATINA JE IZ RAJA IZAŠLA

Hoćeš platu, a? Hoćeš pare?
Tražiš nešto šta ti ne pripada!
Dok dupe sa stolice ne mičeš
neko pored tebe crkava od rada.

Tražiš neke slobodne dane,
kao da si ih nečim zaradila.
Svi dobro znaju da na posao dolaziš
samo da bi se od ovaca odmorila!!!

Svi ti kažu da loše radiš.
Tebe zato guzica zabole,
al' za to što mene maltretiraš
popićeš batine debele.

Jer prvi put, kad pukne mi film,
ima da radi palica!
Znam da ću ja ostati bez posla,
al' i ti ćeš bez pola lica!

I'M SO SORRY

Žao mi je, priznajem sada,
što verovah u ono što mi rekoše drugi,
da generalno gledano loš si čovek,
da sa tobom nema nikakvog rada.

Mislila sam da žele mi dobro,
tebe da se klonim – pričaše stalno,
to su bile reči mojih prijatelja,
kojima verovah nenormalno.

A onda jednoga dana slučajan susret
i duga priča nasred dvorišta,
otkloniše sve one glasine
u koje poverovah ja.

Shvatila sam da sve je bila laž,
samo priča oholih osoba,
uvideh svu svoju zabludu
kad u tebi nađoh velikog prijatelja.

I sada moram da kažem da žao mi je.
Moram da ti priznam, zbog svega,
stvarno žao mi je!

IT MUST BE LOVE

Dosta je bilo nadanja,
nadanja i čekanja,
da će jednog dana shvatiti
da ima nečeg među nama,
i da će mi se osmehnuti
onako baš iskreno, od srca.

Dosta je bilo čekanja,
čekanja i nadanja,
da će on načiniti prvi korak
u cilju boljeg upoznavanja,
Dosta je bilo čekanja,
jer u ovakvoj prilici
čekanje se ne isplati.

Dosta je bilo nadanja,
nadanja i verovanja,
da jedan pogled govori sve,
ali on ga ne primećuje.
Dosta je bilo pričanja,
sve onako – bezveze,
jer on nikako da primeti
da dopada mi se!!!

EVERYBODY LIES

Ovo mi je zaista loš dan,
ispali me lik kome verovah k'o bratu.
Par minuta nisam došla k sebi,
k'o da me je neko zviznuo po vratu.

Mislila sam, eto dokazano, pogrešno,
da pojedincima stalo je do mene,
da će biti tu kada zatreba podrška,
da ih nikada neće promeniti vreme

Lepo reče Gregory House:
"Everybody lies!!!"
Svako svoje dupe čuva,
nikom nije stalo do nas.

Mali čovek u ovo vreme
ne treba da veruje nikome.
Nek' sam rešava svoje probleme,
jer druge za njega savršeno zaboje!!!

ČUDAN OSEĆAJ

Čudan je osećaj
kad si okružen stotinama ljudi.
Kad gomila oko tebe šeta,
a ti si sasvim sam

Možda to i nije tako loše
ako slučaj potraje dan ili dva,
ali kada se ponavlja mesecima
onda stvarno nešto nije u redu.

Da li je problem u meni,
da svo to prijateljstvo naglo prestade?
Da li možda moj lik odbija ljude?
Ne znam, ne mogu da se vidim sa strane!

Čudan je osećaj
kada si okružen stotinama ljudi.
Kada gomila oko tebe šeta,
a ti si sasvim sam!

KAKVI SVE IDIOTI IMAJU RADNE KNJIŽICE

Osećam kako buljiš u mene,
osećam kako mrziš me,
šalješ neke mrke znake,
a mene mnogo zaboje.
Jer svoju glupu glavu
puniš raznim pričama,
čitaš samo SVET i SKANDAL,
uživaš u tračevima.

Onim čega se drugi stide
ti se uvek ponosiš,
da ljubiće obožavaš
svuda javno iznosiš,
al' svaki put kad o poslu
pokrene se pitanje,
izlaziš brzo, kažeš:
"Treba nešto da se pojede!"

Toliko zlobe u jednom biću
nikad nisam videla,
da sam samo delić tebe
javno bih se stidela.
Ono što tebe krasi,
mržnja i abrovi,
retko koga normalnoga,
moglo bi da zadivi.

Slušaš neke glupe priče
na svaku od njih padnućeš.
Sve ćeš uraditi
da nekima se dopadneš.
Al' baš svaki put kad o poslu
priča se pokrene,
izlaziš brzo, kažeš:
"Treba nešto da se pojede!"

Iako je čiča zima
oblačiš bodi majičice,
iako te bubreg cepa,
obavezne su tangice.
Onda krećeš u osvajanje
susedne kancelarije.
čim se moje ime pomene
kreće ogovaranje.

Da imaš bar malo mozga
u glavi do sada bi shvatila,
da bi mnogo bolje prošla
da me nisi blatila.
Ovo ti je moje viđenje
tvoje glupe pojave,
ja znam ko sam i šta sam,
za mišljenje tvoje
baš me mnogo zaboje!

Direktno mi reci
šta misliš o meni.
Shvatiću!
Samo nemoj da me smaraš,
molim te,
povratiću!
Jer ako nešto mrzim
to je okolišanje,
gubljenje vremena
uz vetar pišanje!!!

NEKI LJUDI SU SPEJSA SU MI VEĆI PRIJATELJI OD OVDAŠNJIH DRUGARA

Možda zvuči grubo, ali znam
da ovo pričam srca čista.
Nekada to beše moj najgori san,
ali sada istina zablista.

Kada prvi problem se stvori
nigde nikog da odgovori.
Svi ignorišu poruke
i izbegavaju mobtele.

*U glavi pitanje mi trepti.
Gde su sada moji frendovi?
Kada im ne treba albuma i para,
nigde nikog od mojih drugara.*

Kada me muka totalno slomi
da poželeh da ne ustanem iz kreveta,
pomoć stiže sa majspejsa,
pomoć mi stiže sa interneta.

* * *

Mučih se sa sajtom duže vreme,
metar dana prijatelje cimah za savet,
Od njih dobih ismejavanje,
gledaše me kao da sam avet.

Kada poželeh da odustanem,
stvar poče naglo da se menja.
Javi mi se Bernie iz Holandije
i ponudi mi bar tri rešenja.

*Onog dana kad mi je loše bilo,
odličan savet pade mi u krilo.
Stigao je od totalnog neznanca,
al' sve što reče beše istina.*

"Ne daj nikom da te nervira,
na kretene ne troši vremena!!!"
Upita šta može za mene da uradi,
moj engleski frend
The Doctor is in the House love my Buddy!

I tako bezmalo svakoga dana
razmenjujemo zeze i savete,
Ne osećam da sam toliko sama
kada na spejsu imam takve frendove.

To su ljudi koji cene moje radove,
nije laž i nije prevara.
Iako se lično ne poznajemo
bolji su mi od nekih ovdašnjih drugara.

POGREŠNA PROCENA

Godinama ja sam tebe, smatrala za sjajnog druga,
za izlive nervoze bila ti je kriva loša cuga.
Mislila sam da si frend kakav se samo poželeti može,
nasmejan i oran za šalu, u glavi pozitivne ideje da ti se
množe.

Ali nisam znala, il' nisam verovala,
da iza osmeha tvog se samo pakost krije,
jer niko mi to ni nagovestio nije.

Vremenom primetih da kolege se s tobom sve manje
šale,
pričate često samo o poslu, čak su i neke prepirke tu pale.
A onda dođe dan kad licna u glavi pregore ti naglo,
i sve ono lepo što mislih o tebi k'o u najdublji bunar s
visine je palo.

Jer rekao si mi tad stvari koje nikad niko rekao mi nije,
zbog uvreda tvojih i teških reči meni srce i dalje jako bije.

Možda sam i znala, ali nisam verovala,
da iza osmeha tvog se samo pakost krije,
zašto mi niko to nagovestio nije?!?

NIKO NE VOLI KLONOVE!!!

Želeo bi da se baviš, fanzinom il' muzikom,
al' se plašiš da se tvoj rad neće dopasti idolu tvom.

Da li će ti reći: "Ma beži!", možda će ti reći: "Super",
umesto da teraš po svome i da te za druge boli dupe.

Dešava se da me mlađi pitaju za savet,
da ih zbog toga zezam to mi uopšte ne pada na pamet.

Slobodno sviraj grind core ako na to sečeš vene,
umesto punk rocka ne bi li time impresinirao mene.

Jer glupo je imitirati nekog, samo njih slušaš, stare
albume tražiš,
znaj da mnogo više vredi kada nešto sam uradiš!!!

ONI I MI

Zašto ljudi gledaju na nas kao da smo
pali s Marsa?
Zašto ljudi pričaju da su nam textovi
obična farsa?
Zašto nas ogovaraju,
našu muziku ocenjuju?
A kako sviramo oni ne znaju!

Zašto ljudi sude o nama samo
na osnovu odela?
I šta je koga briga da l' mi je majca
plava il' bela?
Zbog ikseva nas ismejavaju
u razne sekte svrstavaju,
a šta je straight edge oni ne znaju!

Zbog ikseva nas ismejavaju, viču:
"Š'a je bilo, strejteru!!!",
a šta je straight edge oni ne znaju!!!

SREĆNO VREME ZA NAS

Šta je to što natera čoveka,
mladog čoveka kao što sam ja,
da mu iznenada pukne pred očima,
da digne ruku na sebe jedan dan?!?

Mi svi živimo u "srećno vreme",
bez pritisaka, mržnje, straha od rata.
Kad možeš da kupiš šta god ti je volja,
uvek smo siti i visokih plata.

Dečko je shvatio sve to,
da ovde je "sjajno", da ovde je "raj",
stavio konopac oko vrata, korak u prazno...
i tu je kraj !!!

SUROVA REALNOST

Ovde život više nije siguran,
niko ne zna šta će sledeće biti.
Pljačkaju banke u centru grada,
zbog čudnog pogleda mogu te prebiti.

U novinama juče pročitah kako,
klinci iz šale s mosta baciše druga,
pominjaše se tu kombinacije,
na kraju ispade da je sve zbog nekog duga.

Ulične tuče nisu nikakva novost,
po uglovima klinci sa bejzboldkama stoje.
Pijani, nakljukani trodonima.
Takvi se više nikoga ne boje.

Teško ćeš, druže, danas videti
kako deca u dvorištu pikaju fucu.
To je, kažu, samo za balavce,
sa deset godina već diraju očevu pucu.

A onda, priča koja se ponavlja,
pištolj je opalio, još jednog klinca nema više.
Novinari zadovoljno trljaju ruke, misle:
"Dobro je kad ima o čemu da se piše".

Postala je frka izaći uveče u grad,
svako se boji za sopstvenu glavu,
jer ovde više niko nije siguran.
Slobodno me ispravi ako nisam u pravu.

SVI BI 'LEBA BEZ MOTIKE

Možete probati,
ali verujete mi, loše će vam ići to,
da promenite moj način razmišljanja,
vi ovoj firmi donosite samo zlo.

Samo pokušajte,
da mi nametnete vaš način rađenja.
Laganje ljudi, formiranje redova,
svi smo već siti vaših vađenja.

*Zato, bolje se vucite u penziju,
normalnim ljudima oslobodite mesta,
tako ćemo izbeći tenziju
koja ovih dana vrlo je česta.*

Mislite lako je,
naterati me da budem kao vi,
da se služim vašim kvarnim radnjama,
da bi se reklo kako složni smo svi.

Od ranog jutra vi
jurite da napunite džepove,
od stranki da pokupite darove,
sram vas bilo azbučnim redom sve.

*Zato, bolje se vucite u penziju,
normalnim ljudima oslobodite mesta,
tako ćemo izbeći tenziju
koja ovih dana vrlo je česta.*

Lopovi, mičite se!!!
Lopovi, terajte se!!!
Lopovi, gonite se svi!!!
Da bi u firmi svi bolje živeli!!!

SABINA KOŽELJ HORVAT

SJAJ U POMRČINI

Biografija

Sabina Koželj Horvat, rođena 1972 u Ljubljani, piše na hrvatskom, slovenskom i engleskom. Živi i radi u Osijeku, a djela su joj prevedena na više jezika (engleski, francuski, srpski...), a priča **Heartmines** (2002, *Storycircus Ltd. London, UK*) uvrštena je u nastavni program osnovnih škola Velike Britanije te u svjetsku antologiju dječjih priča *Lines in the sand* (*Frances Lincoln, London, UK*). Poeziju je objavljivala u slovenskim časopisima i sudjelovala na literarnim susretima slovenskih pjesnika na Muljavi i u Vilenici. U Hrvatskoj objavila roman za mlade **Snjegjanica** i slikovnicu **Plamičak traži ognjište** koja je kao trilogija uspjela već u Sloveniji, a osim na srpski prevedena je i na esperanto, u pripremi je prijevod na kineski. Piše također kratke priče i radio igre. Tijekom dvije godine vodila je tečaj kreativnog pisanja u okviru SOI u Osijeku. Osim pisanja bavi se i prevođenjem.

<http://sabinakhorvat.blog.hr/>

Bibliografija

UK, USA, CANADA:

Heartmines, 2002, **Storycircus Ltd. London**. Ilustracije Martin Olsson.

Heartmines, 2003, u antologiji antiratnih dječjih priča «**Lines in the sand**», **Frances Lincoln, London**, urednica Mary Hoffman.

Disinformation Company, USA, 2004

Priča je uvrštena u nastavne programe osnovnih škola Velike Britanije. Dio je projekta «*Living with the landmines*» ostvarenog od tima međunarodnih autora u okviru AAM (*Adopt-A-Minefield*) koji je pridružen UN i djeluje pod pokroviteljstvom Paula McCartneya i Heather Mills. U projektu sudjeluje šest zemalja – Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Afganistan, Vijetnam, Mozambik i Ruanda. Kroz taj program djeca se upoznaju s problemima svojih vršnjaka u zemljama s minskim poljima. Opremljena bogatim ilustracijama Martina Olssona iz Švedske, *Heartmines* upoznaje djecu s problemima minskih polja na području Osijeka i Tenje, a glavna tema je opraštanje.

U antologiji sudjeluje 150 autora iz cijeloga svijeta. Prvo izdanje prodano je u milijun primjeraka. Zbirku priča, objavljenu pod pokroviteljstvom UNICEF - a, *Sunday Times* i *Guardian* proglasili su knjigom tjedna. Zbirka služi kao obrazovni materijal za djecu u britanskim školama, a cjelokupan prihod od britanskog i američkog izdanja namijenjen je za pomoć djeci – žrtvama rata u Iraku.

HRVATSKA:

Plamičak traži ognjište, 2001, Izvori, Zagreb

Nagrada na natječaju najstarije slovenske izdavačke kuće Mohorjeva Družba.

Djelo je uvršteno u obaveznu studijsku literaturu na pedagoškom fakultetu, Hrvatska.

(2001, Izvori, Zagreb, **Hrvatska**, Mohorjeva Družba Celje, **Slovenija**, Predrag & Nenad, Beograd, **Srbija i Crna Gora**, jezici: **hrvatski, slovenski, srpski, esperanto**)

2009. godine na Sveučilištu J. Strossmayera u Osijeku nastaje diplomski rad ***BAJKA O PLAMIČKU*** autorice **Tamare Kozlica** pod mentorstvom prof. dr. sc. **Ane Pintarić**.

Snjegjanica, (2002, Izvori, Zagreb, **Hrvatska**, jezik: **hrvatski**)

Djelo je uvršteno u obaveznu studijsku literaturu na pedagoškom fakultetu, Hrvatska.

U zbornicima:

Prije no što sunce zađe, priča u udžbeniku za treći razred osnovne škole *Za stolom ljubavi i pomirenja*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 2003

Zabranjeno gušenje, 2003, zbornik «**Svijet tamo iza**» – Istrakonov natječaj za SF priču

Iskonska posla, 2003, Festival europske kratke priče, zbornik «**Ekran Priče**» u nakladi MD

SLOVENIJA:

Ogenjček išče ognjišče, 2000, Mohorjeva Družba Celje

Ogenjček in nočna lučka, 2001, Mohorjeva Družba Celje

Ogenjček in skriti dnevnik dedka Mohorja, 2002, Mohorjeva Družba Celje

Siv las, 2003, Mohorjeva Družba Celje

Radijske izvedbe:

Kokoške s Koroške – radijska igra za djecu, prva izvedba 2002, RTV Slovenija, repriza 2002., 2003. (izvedbe radijske igre na RTV Slovenija i na festivalu dječje radioigre «**Ex aequo**» u Bratislavi 2002, Slovačka. Jezici: **engleski, francuski, slovenski.**)

Siv las, bajka za laku noć, 2001, RTV Slovenija

Deset, Literarni nokturno 2002, RTV Slovenija, (prva nagrada na natječaju za kratku priču)

SRBIJA I CRNA GORA:

Plamičak traži ognjište, Predrag & Nenad, Beograd, 2004

SLOVAČKA:

Kokoške s Koroške, izvedba radijske igre na festivalu dječje radioigre «**Ex aequo**» u Bratislavi 2002. na engleskom i francuskom prijevodu

KINA:

Flameto serchas brulejon

Knjiga sudjeluje na izložbi djela na esperantu na **Svjetskom kongresu esperantista** u Pekingu, Kina, 2004. Prevoditelj: Shi Chengtai

ITALIJA:

Žabac i princ, radio igra za djecu, Trst 2004.

MOST

Nasmeh.
Slutnja v očeh,
prvinski odmev v nas vseh.
To je most,
ki gradijo ga ljudje,
da lahko hodijo
iz srca v srce.

Pogled.
Moč, skrita v očeh,
svetloba v nas vseh.
To je luč,
ki jo prižigajo ljudje,
da vidijo
iz srca v srce.

Dotik, ta privlačni mik.
Biser v dlaneh,
želja v nas vseh.
To so vrata,
na katera trkajo ljudje,
da odpre jim pot se
iz srca v srce.

Šepet.
Besede nežne spet in spet.
Pesmi, ki živijo v ljudeh,
skrivnostni ritem, skrit v nas vseh.
To je dar,
ki s seboj ga nosijo ljudje,
da delijo med seboj,
radost
iz srca v srce.

MOST

Osmijeh.
Sjaj između bora,
nakon noći zora.
Most iznad ponora
paučina između
srca dva.

Pogled.
Dodir očima,
svjetlost u tamama.
Most iznad ponora
korak između
dobra i zla.

Šapat.
Dah na usnama.
strast u venama.
Most iznad ponora
vrata između
svjetova.

Dodir.
dragulj u dlanovima
duga u prstima.
Most iznad ponora
razlika između
jave i sna.

MESEČINA

Mesečina srebrna
razsuta po vrtovih,
njen biserni sijaj,
odseva
na rosnih cvetovih.

Mesečina nežna
na tihih stezicah
razodeva
svojo lepoto
na sanjavih cvetlicah.

Mesečina skrivnostna
razprostrta prek neba,
svetloba,
ki prihaja
iz daljnega sveta.

Mesečina čarobna,
razlita prek sveta
dotika se mojega srca.
Čutim jo,
razsuto po poteh,
ko gledam njen odsev
globoko v tvojih očeh.

MJESEČINA

Mjesečina
srebrnasta svila
razasuta vrtovima
blistavi sjaj
na rosnim cvjetovima.

Mjesečina
krhka
na tihim stazama
u paučinama sna
u mokrim travama.

Mjesečina
tajanstvena
boja nebeska
svjetlost
dalekih svjetova.

Mjesečina
sanjiva
milovanje
u tamnim noćima
srebrnast odjek
u tvojim očima.

JUTRO

Jutro čarobno
prebuja se iz spanja,
sonce se dviga iznad gora,
tiha dolina nič več ne sanja,
trave zelene budijo se iz sna.

Mir se razliva
preko podobe sveta,
k rosnemu cvetu
spušča se milost z neba
zemljo drhtečo
s svetlobo obda.

Kdo je On, ki iz globin se razdaja,
On, ki se s soncem in luno igra,
On, ki v skrivnosti ostaja,
ki šepet je duha?

Kdo je On, ki pozna
vsako molitev, ki privre iz srca
in kakor ptica s perutmi
se dotakne neba?

Jutro čarobno
prebuja se iz spanja
neslišno odhaja tema,
odstira počasi koprena se sna,
strast se rojeva,
da ga duša spozna,
da to tiho jutro
zame postane
jutro srca.

JUTRO

Jutro polako
otvara oči
sunce se diže
kao da zna
kad travama
dosta je sna.

Prema
usnulom svijetu
prema rosi na cvijetu
spušta se zraka
oslobođena mraka.

Tko je onaj
tko u dubinama vlada
onaj tko
s visinama zna
tek šapat u vjetru
ostatak sna?

Netko poznaje
svaku skrivenu riječ
oči pred kojima
život je gol
netko dublje od svih
poznaje bol.

Jutro čarobno
otvara oči
i radost i bol
bude se iz sna
dok nečujno
odlazi tama
pruži mi ruku
povuci me s dna.

DAR

Ne bom trgala rož,
ne bo jim treba umreti,
saj tisto,
kar hočeš iz srca podariti,
more le v srcu cveteti.

Ne bom ti dajala darov,
ki se bodo morali
enkrat v prah
spremeniti,
saj ko se enkrat za vselej
vrneš domov,
le tisto kar zmores
v srcu nositi
more ostati in biti.

Tudi, ko daleč si,
meni si blizu,
misel te moja
more doseči,
od tam,
kjer nosim svetlobo
v svoji globini,
od tam,

kjer se rojevajo
sanjavi spomini,
naj to zvenenje
stkanó v pesem,
ki jo čutim v sebi,
bo darilo nocoj
za rojstni dan
tebi.

DAR

Neću otkinuti cvijet
neće morati
mrtav pasti
jer ono što
od srca
nastojiš dati
jedino u srcu
može cvasti.

Neću ti dati dar
koji će jednom
kao prašina pasti
jedino ono što
nosiš u sebi
zaista u tvojoj
je vlasti.

Makar daleko
meni si blizu
moja te misao
uvijek prati
najveći dar
isprepleten u stih
riječi od srca
ću noćas ti dati.

ČAROBNE BESEDE

Nisem vila,
ne čarovnik,
a srce
dobro ve
za besede
čudežne.

Nosijo jih
krila vetra
visoko
pod nebo,
skrite so
v čarobni
mesečini,
z magično
močjo.

To so besede,
ki prižgejo
iskre
v očeh,
solze
spremenijo
v smeh,
tihe, nežne
in globoke
nosijo toplino
v svet.

Te besede
čudežne,
ki očarajo
srce,
sta le
besedi dve -
ljubim te!

ČAROBNE RIJEČI

Nisam vila ni čarobnjak
ali srce dobro zna
kako zvuči
riječ čarobna.

Vjetar nosi odjek
duboko u noć,
zastrta mjesečinom
tajna moć.

To su riječi
zbog kojih gore
vatre u očima
svjetlo
u tamnim noćima,
opraštaju grijeh,
suze mijenjaju
u smijeh.

Riječi čudesne
što srce zalude
tek riječi dvije
- volim te.

SONCE NA MOJEM NEBU

Ko se zjutraj zbudim,
mi daj svoj nasmeh,
da se okopam v zlati svetlobi,
daj poljub moji duši
in svojo roko moji roki.

Ko mineva dan
me spremljaj na poti,
tvoj sijaj
odseva mi na licu,
ko te gledam,
svetlo sonce
na mojem nebu.

Ko pade mrak
in odideš po svetu
v daljne kraje,
solza mi zdrsi po licu,
tema me objame.

A vem, da se vrneš,
ko jutro spet vstane,
prižgeš veselje v srcu,
najlepše na svetu,
ko spet te zagledam,
svetlo sonce
na mojem nebu.

SUNCE NA NEBU MOM

Na jastuku mom
svoj osmijeh mi daj
svoj sjaj
poljubac na moju dušu
svoju ruku u moju ruku
daj.

Prolazi vrijeme
tvoja svjetlost
traži odraz
u mojoj sjeni
sjaj
u oku mom.

Kad padne mrak
ti ćeš po svom
u zemlje daleke
suza
na jastuku mom
licu tvom
dok ne vratiš se
sunce
na mome nebu.

ZA TE

Ko bi mogla
zvezdico z neba
sklatiti
verjemi, da bi jo,
pa naj rajši
kar tam gor
ostane,
bo nama
vsaj svetlo.

Ko bi mogla zate
vse rožice sveta
nabrati
verjemi, da bi jih,
pa naj raje
rastejo
v travah,
bo naju
božal njih
dišeči dih.

Ko bi mogla zate
vse pesmi napisati,
verjemi, da bi jih,
pa naj raje
kakšna še med
slutnjami ostane,
da bo tudi
srcu tvojemu
navdih.

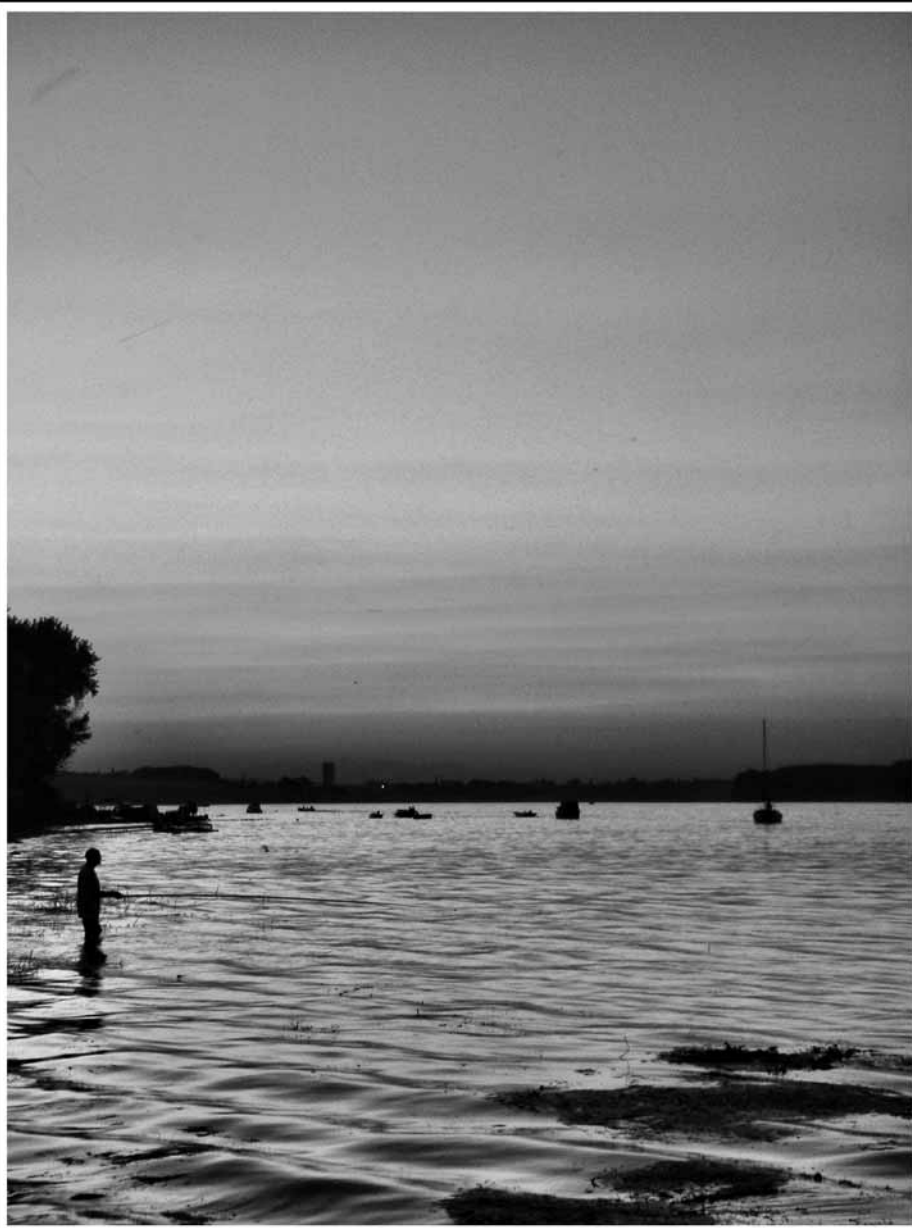
ZA TEBE

Kad bih mogla
s neba zvijezdu zbacit'
vjeruj mi da bih
ali bolje da ne mogu
bar će sjati
svjetlost slati
na naš put.

Kad bih mogla
svaki cvijet ubrati
vjeruj mi da bih
ali bolje da ne mogu
nek' miriše
dok se s vjetrom njiše
najčudesniji je dar
od svih.

Kad bih mogla
sve pjesme napisati
vjeruj mi da bih
ali bolje da ne mogu
kako god da male
nek' zapale
i u tvome srcu stih.

SENKA LAGINJA

U MORU LJUBAVI

Biografija

Moje ime je Senka Laginja. Rođena sam u Rijeci, 08.08.1966. godine, a trenutno živim u Opatiji. Već kao dijete od tri godine znala sam čitati i pisati. Moja najdraža igračka bila je olovka i bilježnica. Svoju prvu pjesmicu napisala sam u ranom djetinjstvu, a ljubav prema pisanju godinama se povećavala. Svaki slobodni trenutak provodim pišući. Intenzivno pisanje u natrag dvije godine rezultiralo je time što u mojoj arhivi ima preko dvije tisuće napisanih pjesama. Pišem na svom čakavskom dijalektu i na književnom jeziku. Osim poezije moja velika ljubav je i pisanje tekstova za uglazbljivanje. Dosta je mojih tekstova uglazbljeno, te sam i dobitnica nekoliko nagrada publike, a na festivalu Grobnička Skala 2007, osvojila sam nagradu za najbolji tekst. Pišem i dva romana istovremeno, ovisno o inspiraciji, a napisala sam i zbirku kratkih priča, od kojih je jedna priča objavljena u Večernjem listu, te ulazi u godišnji nagradni natječaj. Koautorica sam i Božićnog igrokaza „Na Viliju Božju“ koji se već drugu godinu uspješno izvodi.

Okušala sam se i u dramskim tekstovima, te sam napisala komediju za odrasle, pod nazivom „Teatar opće prakse“, te dječju predstavu „Sporić Žurko“.

Stupila sam u kontakt sa članovima Kastavskog pučkog teatra, te bi me zaista jako veselilo, ako navedena komedija u bližoj budućnosti dočeka svoje uprizorenje.

Osim pisanja, volim i crtati, te fotografirati prirodu. Svoj život ne bi mogla zamisliti bez poezije, glazbe i cvijeća. U svakoj svojoj pjesmi ostavim djelić sebe, i najsretnija sam na svijetu dok pišem. U duši sam još uvijek kao malo dijete, te me posebno veseli pisati dječju poeziju.

Ponekad pjesme izviru iz mene kao rijeka, tako da moram pisati i noću, a nekolicina njih napisana je u nekom polu-snu, jer se niti ne sjećam da sam ih napisala. Volim ljude i čitav svijet, a kada sam tužna ili sretna, papir je moj najbolji prijatelj. Na njemu ostavljam i svoje suze i svoj smijeh.

Kao što kaže jedna moja pjesma na čakavskom dijalektu:

...Va sakoj pjesme
kušćić duši na dlane van regalan,
zamite mi se,
ma lapiš van ne dan!

Tumačenje riječi:	sakoj	-	svakoj
	kušćić	-	djelić
	regalan	-	poklonim
	zamite	-	uzmite
	lapiš	-	olovka

Kontakt:
senkalaginja@hotmail.com

Senka Laginja

U MORU LJUBAVI

Okružena valovima,
prepuštam se milovanju mora
i zamišljam da si ti,
da u raj me vode tvoji dodiri.
U svakoj kapi tvoje tijelo zamišljam,
i tobom se obavijam.
Grli me,
nije me sram,
što čitavim bićem samo tebi pripadam.
Plamen u moru koji se ne gasi...
To sam Ja.
To smo Mi.
Ja i Ti.
U moru ljubavi.

HOĆEŠ LI

U baletnim cipelicama
satkanim od sna,
dolepršati ću sasvim nečujno,
tiho,
poput lahora,
u tvoj zaključani svijet.
I znam da ćeš mi otvoriti svoja vrata,
jer ću kucati,
kucati,
kucati,
i neću odustati,
iz inata...
U haljini čežnje
pripijenoj uz moje nago tijelo,
šetati ću tvojim snom,
sve dok ne poželiš
da se nikad ne probudiš.
A onda ćemo se voljeti
na obali jezera,
prekrivenog žutim lopočima,
ogrnuti samo vjetrovima,
i plaštem jutarnje rose.

Obećaj mi,
da više nikada nećeš spustiti pogled,
dok gledam te u oči,
jer u njemu je tisuću nijemih riječi,
što usne se ne usude reći,
i zato me gledaj,
gledaj,
gledaj i ne trepći...
Hoćeš li mi otvoriti svoja vrata,
ako na njih pokucam,
i na dlanu ti pružim svoj svijet,
da vidiš kako je bez tebe živjeti teško,
kako je,
kada je dio mene daleko...
Hoćeš li mi otvoriti svoja vrata,
i pustiti u svoj svijet,
jer kucati ću,
kucati,
kucati zauvijek...
Hoćeš li?

NOĆAS

Noćas ti sebe poklanjam,
a ti ne znaš to.
Noćas smo tijelom uz tijelo,
iako ti si daleko...
Da li znaš
da noćas nestajem u tebi,
i stidim se kao cvijet
pred ljepotom leptira,
da li znaš,
da moje oči noćas sjaje
poput najsajnijeg safira?
Treperim kao list na vjetru jesenjem,
presušujem,
kao rijeka – nestajem...
Noćas ću postati – TI,
noćas ću,
od ljubavi umrijeti.

ZAROBLJEN

I da nema riječi,
ja bih ti znala reći da te volim.
I da mene nema,
zbog tebe bih željela da postojim.
I da zatvorenih očiju živim,
pronašla bih te između svih,
i da mi ne daju da pišem,
u mislima bih za te ispisivala stih.
I da poljupci ne postoje
ljubila bih te čežnjom,
i da sam stvorena kao nešto drugo,
zbog tebe bih postala ženom.
Da li bi sve ovo bilo dovoljno da me voliš,
reci mi...
Da li i ti zbog nekoga
umireš nebrojeno puta dnevno,
moja ljubavi?

I...

Ne ljuti se na mene,
molim te,
što ću te bez i jednoga koraka slijediti,
baš kao i ovaj tren,
ti okove nemaš,
ali u meni si zarobljen...

tvoja Sjena

DA LI JE GRIJEH

Kao mreža pauka sam ja,
što je svoje niti za te vezala.
Da li je grijeh što kradem te ko vir,
što u meni bit' ćeš zauvijek?

Da li je grijeh
tvoje ime kroz noć vriskom poslati,
otići od tebe,
a uz tebe ostati?

NAŠA PJESMA

Promatraj me opet krajičkom oka,
pogledom skrivenim
ispod oboda šešira.
Sjećam se drhtaja svoga tijela,
ispod rasplesanog mantila.

Kap, dvije, tri,
u plesu na kiši,
ja i ti.

Ispod kišobrana boje šafrana
jedna je ljubav rođena...

Ali eto...

Mostovi se nekad poruše,
korita rijeka presuše,
a vjerovala u vječnost sam ja,
zbog tvoga pogleda ispod smiješnog šešira,
jednog davnog popodneva.

Još uvijek učim živjeti bez tebe,
bez tvoje sjene pored sebe,
ali zato je nemir sada tu,
umjesto tebe,
na mome jastuku.

Ne mirim se sa time da sam te izgubila,
u životnoj ulici
punoj bola i ludila.
Kako se doziva oluja,
da u jednom mahu izbriše svijet,
da ova ljubav nesuđena
prestane boljeti zauvijek?

GOSPODINE LAŽLJIVČE

Samo ti bježi,
gospodine Lažljivče,
ali kada potrošiš sve svoje korake,
i stigneš tamo negdje na kraj svijeta,
i kada izbrojiš sve zime i ljeta
što proveo si ih bez mene,
shvatit ćeš...

I bit će to taj zakašnjeli tren,
kada ćeš spoznati da si zaljubljen.

Ali, biti će kasno za sve.
Za ljubav, i kajanje.

Gospodine Lažljivče,
da li bi imalo smisla
da na koljena padnem pred tobom,
i uvjeravam te da me voliš
kao i ja tebe?

Gospodine Lažljivče...

Ne, ipak te neću moliti...

Pustit ću te da potrošiš sve svoje korake,
i kada stigneš tamo negdje
pred sam kraj svijeta,
i izbrojiš sve zime i ljeta
što proveo si ih bez mene...

Gospodine Lažljivče,
vjerujem da tada shvatit ćeš,
i kao i ja sada -
plakat ćeš...

tvoja Istina

MAŠTANJA

Pretvorit ću se u miris pokošene trave,
da me udahneš duboko,
pretvorit ću se u tvoj pogled,
da me podigneš visoko.
I biti ću u tebi,
i biti ću daleko,
da te čuvam kao oko nebesko.

VARALICE

Dotičeš me...
Dlanovi tvoji sad su varalice dv'je.

Miluješ me,
a meni hladno je...

Ne voliš me više,
priznaj mi to.

Zar ti je lakše lagati,
nego reći – Gotovo!

ŠAPNI MI...

Zašto si zaledio sve svoje pute do sebe?
Zašto si zamaglio oči,
kao prozore u zimsko jutro –
da dobro ne vide?

Da li te Bog poslao da me nauči,
da ne mogu imati sve što poželim,
i da ne mogu odnijeti svoje snove
tamo na javu,
gdje se probudim...

Da li previše volim,
i da li te smijem voljeti?
Da li je tako Gospodin odredio,
ili me samo grijeh iz pakla,
da me iskuša,
slijedio?
Ponekad se stidim što poželim čitavu rijeku,
a bila bi dovoljna samo kap,
ponekad sklopljenih ruku u nebo gledam,
i čekam znak...

Ako te smijem voljeti,
zašto i ti mene ne vidiš,
ja sam isplela gnijezdo,
a ti, kao ptica bez doma odletiš...

A da me pogledaš nečijim tuđim očima,
da li bi onda vidio koliko sam nesretna?

Gospodine,
kada bi mi barem mogao šapnuti što da učinim,
da te ne povrijedim...

Da li ga smijem voljeti ili ne,
da li su nam u istoj knjizi,
zapisane sudbine?

Šapni mi
GOSPODINE...

U MISLIMA

Misli mi k tebi putuju,
sa punim koferima
čežnje,
želje
i ljubavi.

Pokucat ću noćas na tvoja vrata,
a ti me dušo –
uzmi ili ostavi...

ZNAM

Ogrni me kao džemper
ako ti inje prospu po duši,
ti znaš da sam tu,
u svakom sunčevom zalasku,
i sa prvim korakom zore
na tvome uzglavlju.

Znam...

Da želje se naše isprepliću
u beskraju nemira,
i da vodimo ljubav bez ijednog dodira.

Znam,

da nikada nisam bila tvoja,
a više od ikog ti pripadam...

ZAUVIJEK

Jedrenjak u tvome moru,
to sam ja,
kapetan bez kormila.
Tu je moj dom,
i tu je moj svijet.
Spustit ću jedra,
i u tebi
ostati zauvijek.

DA SAM BAREM PJESNIK

Da sam barem pjesnik,
da mi duša po praznom papiru tintu prolije,
da se pjesma za tebe
sama ispiše.

Jer, ja ne znam pisati o ljubavi.
Svaki stih koji o tebi napišem,
tu moju ljubav umanji.
Gdje li su skrivene riječi
koje su mi potrebne,
one riječi,
tebe dostojne?

Prelistavam svoje sjećanje...
Toliko je stranica gdje se tebe spominje.
Kada pomislim da sam te zaboravila,
ti se od nekuda ponovno stvoriš ispred mene,
i razliješ po meni
kao ljetna kiša usred podneva.
I po tko zna koji puta shvatim,
da ću te opet morati zaboravljati –
isponova...

Ne misliš li da je okrutno
izbrisane stranice pisati ponovno?

Ne znam više
ni gdje je granica između jave i sna,
jer tolike sam dane prespavala,
da bi te iznova sanjala.
A noću sam čekala tvoju sjenu,
i slijedila naše stare putove,
nadajući se,
da će me odvesti do tebe...
Ponekad mi se nečiji glas
tvojim učini,
dok kroz oblak dima ne razaznam
nečiji tuđi, pijani, pogled vučiji...
Ponekad miris osjetim tvoj,
i tada me nevidljiva ruka odvede u nespokoj...
Da sam barem pjesnik
da čitavu sebe u riječi pretvorim,
i ljubav za tebe,
u latice crvenih ruža preselim.
Da sam barem pjesnik,
da ti zbog mojih pjesama u grlu zastane dah,
a suza bistar pogled zamuti.
O, da sam barem pjesnik,
da znam napisati pjesmu,
dostojnu tebe,
Moja Ljubavi.

Da sam barem...

BUDI TIH...

Kada jednom umrem,
to neće biti zauvijek.
Vratit ću se u moje pjesme,
i u njima čekati da ih pročitaš.
Možda ćeš tada razumjeti
sve ono što sam ti govorila,
ali tvoja zaključana vrata
tek sam na kratko otvorila...
Hoćeš li ikada shvatiti,
koliko te netko jednom volio,
a tako malo ljubavi
od tebe dobio?
Hoće li ti biti žao,
i hoćeš li po stotinu puta
pročitati isti stih?

Znam...

Zaplakat ćeš...

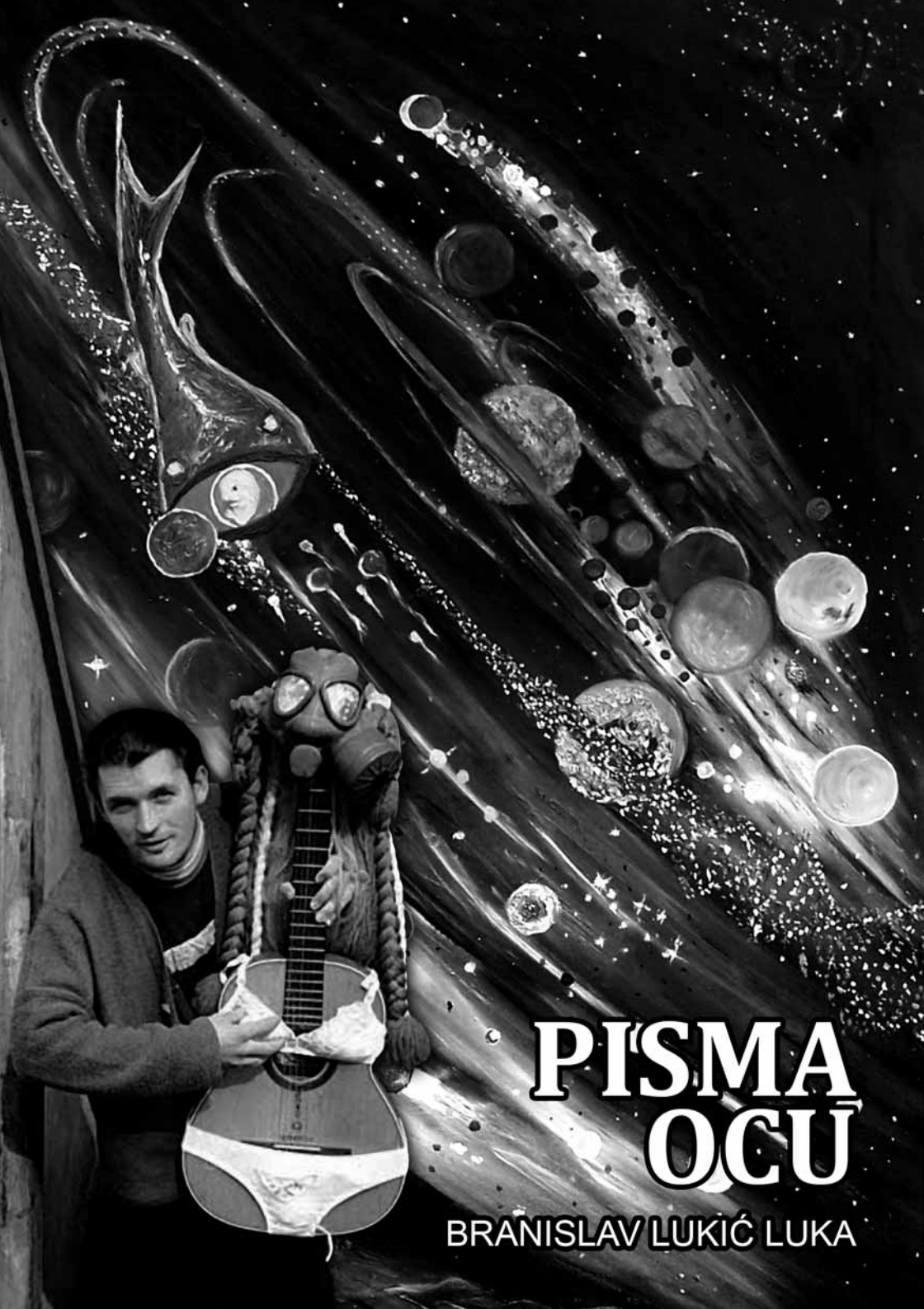
Ali molim te, budi tih...

Nemoj me buditi,
jer u ovoj pjesmi snivat ću ja,
i u svim drugim pjesmama –
do vijeka...

PIŠMA OČU

BRANISLAV LUKIĆ LUKA

Biografija

Branislav Lukić Luka rođen je 1970. godine u Tuzli. Slobodni multimedijalni umjetnik. Slikarski zanat učio kod sarajevskih slikara Mirsada Džombića i Vladimira Vojnovića, a to druženje i rad sa njima čini veliku prekretnicu u njegovom slikarskom i stvaralačkom (umjetničkom) životu. Kao slikar do sada je imao 22 samostalne, a preko 50 kolektivnih izložbi u zemlji i inostranstvu.

Autor je multimedijalnih projekata:

- Homosicness - (Čežnja za domom) - januar 1994-1997. godine, ciklus multimedijalnih projekata
- Vrijeme lovaca - maj 1998. godine
- Odbaci diktiranu predstavu svijeta - oktobar 1998. godine
- Visoka nadanja u krizi identiteta - april 1999. godine
- Generacije - jul 2000. godine
- Civilizacija pod maskama - jun 2006. godine (zajednički projekat Jasmina Maga i Branislava Lukića Luke).

Objavio je knjige poezije:

- Još jedan smiješan vijek - (zajednički projekt Jasmina Maga, Damira Nezirovića i Branislava Lukića Luke) - Dom mladih Tuzla, 2001. godine.

- Sikter gomilo - Dom mladih Tuzla, 2001. godine.
- Drkanje cuki noge - Lucido, alternative underground Balkan, 2004. godine.
- Portret bosanskog behara – INDA d.o.o. Lukavac, 2009.

Pod mnogim pseudonimima, kao fotograf, radio je sa izdavačkim kućama, štamparijama i časopisima. Njegove fotografije su izlagane, samostalno i zajednički sa drugim autorima.

Član je Alarma iz Tuzle (www.jasminmagialarm.info), sa Nevenom Tunjićem osnivač benda DJ Luka Frank (www.myspace.com/djlukafrank), jedan je od osnivača internet portala i sedmičnog štampanog medija Lukavac Danas (www.lukavacdanas.info), osnivač dizajn studija LuDe art studija-galerije i štamparije "INDA" d.o.o. u Lukavcu (www.ludeart.info)... Trenutno živi i radi na prostorima Balkana.

Kontakt sa autorom: branisavl@yahoo.com

<http://www.branislavlukicluka.info>

MAJCI

Kasno liježeš, iza ponoći
a ustaješ prije zore.
Kad nahraniš gladna usta
na posao kreneš.
Crnac cijeli dan
pod krošnjom straha
a zloba zavidna viče
“izjeli je vuci!”

Kad dođeš s posla
i muž hoće svoje
jauk te uzjahao
al' neka ti njegovi živci
bogove ne broje.

Djeca plaču i kmeče
kola se na tebi lome
bol ti kosti rastače
u duši skrivaš brodolome.

I tako do kraja života
a kad ti se sva bol u srce svali
i anđeli bi te
za sveca priznali.

10. februar 1989., Split, Hrvatska

MELEM U SOBI ZA PLAKANJE

Ide, ide,
huči, huči,
čujem vjetar
po mom grobu šeta.

Ide, ide,
huči, huči,
pa stane
kao da je,
na moju humku,
sjeo da predahne.

Huči, huči,
i šapuće mi:
- Dušo, melemu
dodaj mi svoju ruku
da pobjegnemo iz sobe za plakanje.

U odjecima dugim
smisao naslutih
i agoniju savjesti
zbog trajnosti i premoći samoće
i bola od koga se umire
da bi se za druge živjelo.

I, ode duša !
Ostavi obnaženo tijelo
i krstaču bez groba.

15. novembar 1989., Ohrid, Makedonija

PISMO OCU

Čini mi se da se svi nalazi u srcu rasula ljudske pameti.
U igri ljudi i ljudoždera. U tom vrtlogu, mnoge od nas
sudbina
nemilosrdno tuče, baca gdje i kako hoće, uzima svoj krvavi
danak,
ne gledajući da je većina nedužna i nevina.
To od nas stvara umrle, osakaćene, izbjegle, izgubljene,
rastavljene,
osvetnike, ubice i još veće grešnike.
Sve nas čeka susret sa istorijom i sudbinom. Lično sam
prošao, a još uvijek
prolazim, kroz navedene testove sudbine. Mada kao i svi
ljudi, nisam mogao
da izaberem gdje ću se roditi, ko će me roditi, šta ću biti po
nacionalnosti,
boji kože... Mogao sam birati između mogućnosti da
ostanem čovjek ili
postanem nečovjek. Nisam bio u dilemi. Izabrao sam da
poštujem tuđe
uporedo sa svojim, i ni u jednom trenutku ne dopuštam da
mržnja ili
nacionalizam upliva u moje biće.

11. septembar 1994. godine, Lukavac, BiH

KAPIJA

Jutros poželjeh da budem mrtav.
Moja ljubav ostala je neuzvrćena.
Ni bol je nije razumio.

26. maj 1995. godine, Tuzla, BiH

BOŽE

Bože,
gospodar si moj
a ja pokorni sluga
i rob tvoj.
Hvala Ti
za dodir na daljinu
na čulima otvorenu spoznaju
prolaznosti
hvala za volji
što istrajava
na putu mira
i savršenstva.

Hvala Ti
na podarenoj nadi
i snazi u borbi
i spoznaji samog sebe
da pobijedim
želju za osvetom
da podnesem
i poraz savladam
moć uspjeha i sjaja
što ga lažno slava nudi.

Hvala Ti na toleranciji.
Strpljenju i miru
putu do Tebe
do ljubavi
gdje se i sreća susreće
nada ne ostane bez nade.
I kad smrt mi
posljednju izgovori riječ
biće to zahvalnost:
"Hvala ti Bože
što spoznah svoje
vrline nemoći
te tajne
krajolike duše".

8. januar 1997. godine, Požarevac, Srbija

KO NIJE S NAMA ON JE PROTIV NAS

Ne želim da učestvujem
u ubistvu tvom, odnosno mom!
A ono tako privlači
lažnu nadu i sjaj
nudi, slast gorke osvete...
Vraćam se kroz tunel
ka svjetlosti a tvoje postojanje
dohvatio sam vjerovanjem.
I nije me strah zakona pisanog
i lažnog suda ljudskog!
Poguban je i za sudiju i za osuđenog.

Zakon nepisani je jači.
Drži me budna, čula ne zatvaram
pred strahotama i manipulacijama.
Slušam, gledam i osjećam
civilizaciju laži, obostrane,
nikada site uvijek gladne
patetike i demagogije.
Uvijek i samo uvijek, bez logike i istine
zaštićeni uniformom i skriveni pod šljemovima
za parolu spremni:
"Koju ni samoći ne smiju povjeriti".
Hipnotisani novcem, timskim radom
kroz sistem u apokaliptičnu budućnost
gdje sve zaudara na trulež snobizma,
zaudara bespomoćno.

Sebično, ulicama šetaju mrtvi ljudi.
Gledaju a ne vide.
Slušaju a ne čuju.
Čine a ne osjećaju.
To strojevi strojev korak gaze,
bezosjećajno, slijepo i gluho,
složno u svom ropstvu i propasti.
Amin.

10. maj 2000. godine, Sarajevo, BiH

JADIKOVKA ARIFA HODŽIĆA IZ GORNJIH DUBRAVA

Nekada je bilo
hefta i opanci
godina i dijete,
dan i komad.
Istina
nekad veći
a nekad manji.
I dobro živjesmo!
Nekako!
Al' dođoše vremena
a ono ni dana za komad nema
ni većeg ni manjeg.
I mrvice bi bile dobre
ako ih ima.
Zaletiš li se
zapište gladna usta
i suzama bore izdube.

Elem, smanji želje, Arife,
stegni kaiš
devetke se,
sirutke napij,
kladu pod glavu
hasuru podase
nema druge
zbog ravnoteže.

25. juni 2003. godine, Eagle Base, Dubrave, BiH

DRKANJE CUKI NOGE

Po čijoj želji, eksperimentalno
mutiramo u globalnog čovjeka
i od svega što imamo
da nemamo ništa, vječito,
životarenje na relaciji
mogućnosti i želje.

Sa koferom prnja i novčanikom
u kojem su krediti i slike porodice,
licemjerno postajemo sljedbenici
povampirenog faraona pacovskog lica,
lider imaginarnog cilja,
u luksuznoj pustolovini.

Češće razmišljamo
o smrti, nego o ljubavi.

Taktikom zastrašivanja uspješno
komercijalizujemo strah od starosti,
strah od smrti, strah od vrste, strah od
pustinje koja se ne može
postaviti na svoje noge,
strah od zemljine kugle, majke,
treba je pretvoriti u piramidu.

Robovi smo ustaljenih običaja,
lažnih postupaka, trulih osmijeha,
odjeće po mjeri i ukusu drugih.

Likujemo nad porazom
od svojih slabosti.

U ludnici od civilizacije
nema budućnosti
u apsolutnoj demokratiji, anarhiji.

Mi smo najveći neprijatelji sebe!
Istinu i pravdu traži
naša samoupravljačka krv
po ulicama kopajući
grobove svome vremenu.
Nije to više hrabrost
ne mogu se patnji
oči zatvoriti
visok je vodostaj tuge.
Tek kad zakorače
u duboku neizvjesnost
pomire se duša i razum
i nevidljive ostave tragove
za simetriju stvarnosti i snove.
A iznutra osvijetljena duša
prepozna strah od prolaznosti
i izbljedjele misli u tišini
jedine nasljednike groznice i bola.
Genocidno smo robovi
velikih i malih želja
varani snovima dalje, o gluposti
buljimo i trčimo za tv-reklamama,
lažima utjehe.
Već odavno sunce nije više zdravo,
priroda više nije zdrava
živimo u nezdravom okruženju.
Zato bezbrižno drkajte cuki nogu,
tv i internet će nam dati formulu
dugovječnosti, eliksir mladosti.

Gutajte reklame,
farmaceutskih prirodnih proizvoda
i nek' se panično nižu
zdravi rekreativni centri
uz koje ćete biti zdravi i mladi.
Slijedite slijepo reklame,
one nas vode na 'džabne' izlete
kroz oblasti plastične hirurgije
dok nas prate osmijesi
zategnutih mladih lica
razuzdanih frajli-baba.
Budite značajno bitni u nastojanju
to je moto 'naših' života,
jer, slava je nebitna
dok jašemo kroz
kancerogeno vrijeme
turbo-kapitalizma
u skrovište svoje nesreće,
gladni nikad do slobode.
Ništa se generacijama
ne ponavlja kao glupost
to misli vrše nasilje nad srcem
složenije u mržnji nego u ljubavi.
Mržnja se nakotila
k'o gost-nemilost
a sloboda nemoćna
k'o prebijen klas
a pobožna jeza duše
bolom uznemirena
u molitvi traži spas.

Minut ćutanja.
Gomilo, ruljo, maso, šljame.
Na noge!
Odajmo počast,
minutom ćutanja u sebi.
Savjest nam je mrtva!

Jerking a dog's leg
21. avgust 2003., Boyington Field, Višća, BiH

TEATAR DEMOKRATIJE

Drumovao sam, koračao neбом
ulazio u svoje srce, dušu nisam zaboravio
stajao sam na tankoj, zamišljenoj,
liniji koja se spaja sa horizontom.
Sjećanje vara, moje oružje istina je i dalje.
Spoznao sam, linija manjeg otpora
sadržana je u svemu a paradoksi
uglavnom pokreću stvari.
Onda je, na red, posjeta došla
Jevrosimi Jevri, mojoj baki, očevoj majci.
Nije me prepoznala. Dugo se vidjeli nismo.

“Kao da je bitno koji je razlog jači,
ionako jednog dana riješit ćemo se svega,
ali svoje pameti nikad.”

Vidio sam čovjeka ženu, skelet, suznih očiju,
u sepet bi stala, još se nije predala.
Kad u čovjeku umre ljubav, najveća je kazna,
kad nikome ne vjeruješ, i niko ne vjeruje tebi,
kad nikog ne voliš, i niko ne voli tebe,
kad si prazna stranica na kojoj se ispisuje smrt ljudi.
To je pakao.
Vječna samoća je vječna smrt.
Takav život i starost su teška robija.

“Šta ima u svijetu? Kako su ljudi?” – pita me baka.

“Za ljude ne znam, a svijet je teatar demokratije,
dobro organizovani užas globalne kontrole
u slavu palog ljudskog razuma” – odgovaram.

“Eh... život, ta smrtonosna bolest
koja se u godine ne razumije.
Mijenjaj, sinko, slobodu za sigurnost.
Nećeš biti ti u zatvoru, nego oni” – suznih očiju reče baba.

Dugo smo sjedili u tišini, demokratski,
svako na svojoj strani sjećanja.

15. januar 2004. godine, Ugljevik, BiH

DODIR

Vidim sve i mnogo toga znam!
A nemoćan da išta učinim u kružnom toku univerzuma.
Sve je krug, krug je sve.
Mnogo, mnogo lađa, samo rijetkim pripala je čast,
da budu svjetionici na uzburkanoj pučini života,
šibanoj vjetrovima vremena i čuvanoj psima sudbine.
Svi imamo svoj put,
samo rijetki pravi cilj i smisao života vide i znaju.
Usrećujući druge, usreći i sebe.
I zato shvati potrebu za borbom,
da istraješ u nemirnim valovima života, brzom šibanju
vremena i sili potjera sudbine.

11. septembar 2004. godine, Lukavac, BiH

TI SI KAO SVILA

Draga moja,
ti si apsolutno
promašeni projekat
svoga stvaraoca,
lakomisleni plod sebičnog duha
improvizacija moderne ljubavi.

Kolika je bitnost dame
za jednokratnu upotrebu
u primitivnom odnosu
provincijskog poimanja
umjetnosti življenja
i šta je čast u nečasnom dobu
ludost u bespuću jada
ili sebičnost u obliku bespomoćnosti,
iluzija o vječnoj ljubavi
ljubav prema nepostojećem,
savršenom.

Besmisao ljudskog smisla
je samo istinska želja za moći
i nadmoći
u smislu prevare i samoprevare
da bi se i nemoć
sa silom izjednačila.

I zarazna mržnja je
duhovna osveta nemoći
naročito u vremenu
beznađa i degradacije
svega što je moralno
i normalno.

O, kako je u tom svijetu biti sanjar!
Bolesnik od umjetnosti.
Hvala Stvoritelju što me nije poštedio
da osjetim tu zarazu
u dubinama mašte, da ronim
gdje prestaje vrijeme
i sve postaje ljubav
samo ljubav!

15. oktobar 2005. godine, Blagaj, BiH

ZA TVOJE KOLJENO

Kažu da je tišina moćnija od ćutanja
a tvoje ćutanje je simfonija,
moćni preludij u B-molu,
jecaji što mi u duši ostavljaju tragove
mamurni od snova
u plantaži tišine.
Ja te podržavam!
Dobar sagovornik
uz doručak od "ajvara".
Satkana od ljepote grijeha
zastidjela se postelja laticama ruža
na praznik nevinosti
i herpes na tvojim usnama
liči na "predio slikan čajem".

I dalje pridržavam
prevrnutu brazdu
tvojih bedara
dok se ko jegulja
u mreži koprcas i mreškaš
probijena donjim bodežom
nježnošću osvijetljena.

*19. maj 2006. godine, Hrvatska
Riblji restoran "Bevanda" Lido-Opatija*

Posvećeno P.M.J.

CZEKAMY NA WAS W POLSCE

Kad vidite budućnost
mislite da je možete promijeniti
ali samo ste nijemi svjedok
nailazećih trenutaka.
Naš je izbor a put je određen.
Sudbini se ne bježi,
čak ni onoj koju krojimo za sebe.
Vidimo šta nam slijedi.
Ne možete da nam pomognete ni da hoćete
a možda i ne želite.

“Ne spašavaj nikog
protiv njegove volje!”

Sve ima svoj smisao.
Nikad nikog nisi bezveze,
tek onako sreo,
krug se mora zatvoriti
kad-tad.
Susret ponovni slijedi,
samo bit će različite uloge naše.
Postoje samo dvije stvari
koje moramo u životu,
živjeti dok ne umremo,
i umrijeti.

“Ne miješaj se u tuđi život!”

Ljepota života leži u bogatstvu
iskrenih ljudskih veza,
a ljepota duše u bogatstvu
životnog iskustva.
Udahni novi dan. Brzo!
Vrijeme nije u našim rukama,
pomjerimo granice.
Anita, Ania, Ela, Michal, Denise, Gorane,
možda ima neko drugo vrijeme
gdje se uz pjesmu anđela
slapovima svjetlosti
ljubav zalijeva
i gdje u prostranstvu duše
ne hvata se paučina.

*Posvećeno Anita J., Ania S., Ela S., Michal S., Denisu D., Goranu M.
30. avgust 2008. Dobojska tvrđava, Doboj, BiH*

PLIVANJE U LAVI

Neke žene koje sam volio
upoznao sam u kafanama.
Lovio sam ih pogledom
željan njihovog zagrljaja.
Ni one nisu bile, tako, naivne
kao što je slika govorila.
Mislima su 'našim' lutale perverzije,
ono što nam je u srcu bilo,
niko nam nije mogao uzeti.
Svađali smo se prije mog odlaska,
sve same gluposti.
"Šta mi fali? Pogledaj moje noge" –
plakala je.
"Ženske noge nisu bitne,
u svakom slučaju uvijek dođu za leđa" –
znam to je najviše nervira.
"Svinjo muška, šovinisto, đubre bosansko,
gade jedan balkanski. ZATVORI VRATA!",
primila se kao saučešće,
vrištala je.
"Pusti prošlost, ograđenu prazninu,
od nje se ne živi.
Poljubi me dok po sobi još
gmiže večernji suton",
mindio sam se, grlio je.

“Učini to odmah i odlazi,
svirepa utjeho,
da se više nikad ne sretnemo”,
na krilima strasti
letjeli smo
ka poljima Raja.
Kad te život u mozak kljuca
kao biba smrzlo govno
kažete stvari koje ne mislite
i samo idete dalje.
Nakon nekog vremena sve je rutina.
Treba nešto naučiti o strpljenju i distanci,
ali ipak sve je u disciplini.
Sanjarenje je besplatno!

4. novembar 2008. godine, Zagreb, Hrvatska

U ZAGRLJAJU ŠIĐANKE

Ona zuji, tušira se, oblači gaće.
Odlazi u kuhinju razdragana sva.

Prije toga plivala je u lavi,
željela je sve.

“Ne volim te”, rekla je,
“ali si mi drag,

volim ljude s kičmom
u vremenu beskičmenjaka,
dušebrižnika”.

U meni je budila strast mladića
prefriganost zrelog čovjeka,
taj moj mali vinogradski cvijet.

Uzajamna ljubav bez obaveza.
Ležim pregažen muškom sujetom.

Ona zuji veselo.

“Sila si, mene neko da je jeb’o,
bilo bi me stid čovjeku u oči pogledati,
a kamoli doručak da mu napravim!”.

“Ti si lud, sve je to tako prirodno!”, rekla je.

Bože, kako je priroda skladna, moćna,
još samo čovjek kao vrsta

da bude normalan,

da se vrati Tebi i prirodi,

da prestane sa klanjanjem svojoj
ljudskoj pameti.

“Moram da idem. Čekaju me obaveze.”

„Ostaje li dogovor za sljedeći vikend?”

“Da!”, poljubila me i otišla.

Ležim.

Na TV-u neka budala,
političar,
ko bi drugi bio,
demokratski pokušava
ostvariti svoj luđački san
u kojem diže civilizaciju
na nivo gluposti na kojem se on nalazi.
"Što je lijepo što su ljudi
izmislili daljinski da ne moram ustajat'!",
dok žrtve vise sa drveta.
"Dobar čovjek nije onaj koji ćuti i ništa ne poduzima,
dobar čovjek je onaj koji se bori protiv zla
bez obzira na ishod koji ga čeka.
Većina nije uvijek u pravu!",
prebacujem kanal,
idu mi na kurac režimski umjetnici i demagozi.
Neki ratoborni penis na after party-iju
žali se na sve i svakoga,
najviše na svoju sreću.
Na ovom kanalu niko se žalio nije na svoju pamet.
Gdje je smisao u ubistvu čovjeka
zbog zastave, himne, zemlje,
kad sve sveto bude pogaženo
nakon pobjede.
Jaki će uvijek gaziti slabe,
tu i tamo zadovoljit će se
pokoja pravda.

Većina je aplaudirala Hristu
da bi ga opet razapela.
Glava me je bolila, onako ružno, glupost,
kao da ima gdje te lijepo boli glava.
Sigurno sam negdje povukao vlage,
moji sinusi ne podnose zatvorene prozore i
klima uređaje.
Sve te moderne tehničke peripetije
bez kojih nam je život
nezamisliv danas,
još juče nismo ni znali da postoje u svijetu.
"Strah me budućnosti koja nudi komfor
a zauzvrat traži čovjeka."
Pustio sam vodu, smireno zakopčao rajfešlus,
ruke nisam prao, mada me je na to uvijek
opominjala brižna mati.
Kroz zapušten, smrdljivi, hodnik,
izašli smo na scenu provincijskog kulnog kluba
koji promoviše masovnu kulturu.
Ovacije i aplauzi pod hipnozom vlastitog vremena
dresirani strahovima rata,
zastori su se dizali i padali.
Maske ne! One spokojno prkose.
Denis, kum Magović i moja malenkost
recitovali smo "Mrzimo sve što ne razumijemo".
Bili smo na nivou zadatka,
prosjek je imao potrebu da nas vrati u krdo.

Jadno je i gadno, kad dođe vakat
da po nečijoj volji, k'o pas se umiljavaš
tuđem besmislu, i razmišljanje i ponašanje mase
uzimaš kao standardnu normalnost
i moralnost.

“Strah me da tada idem i s vama,
u tom slučaju ništa ne očekujem od budućnosti,
golema je to praznina za mene.

Takav život na slobodi gori je od ropstva.”

Na svu sreću ponovo dolazi vikend,
pod ruku sa njim moj mali vinogradski cvijet.
Prirodno će me lomiti, mojom, muškom sujetom,
plivat ćemo u lavi do surovog pada
u otvorene ralje obaveza,
TV diktirane predstave svijeta,
invazije opasnih virusa i nekih novih modernih kuga.

8. januar 2009. godine, Jezero Bruja - Erdevik, Srbija

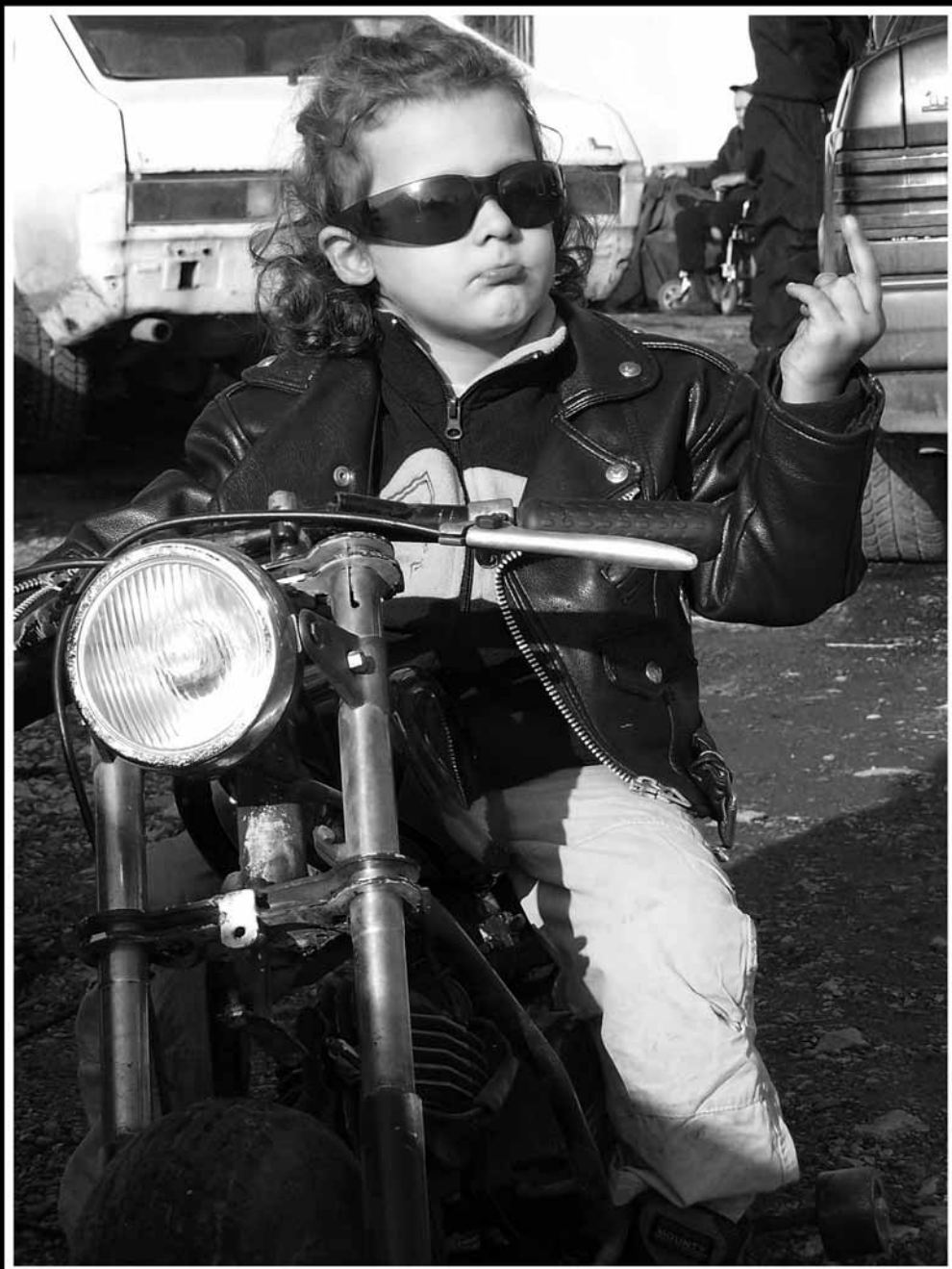

JASMIN MUJANOVIĆ MAG

EROS, MARS, HYPOCRITUS, IDIOTICUS

Biografija:

Jasmin Mujanović Mag rođen je u Tuzli (Bosna i Hercegovina) 1970. godine. Kao autor muzike i stihova prvi put se pojavljuje radeći sa rock-grupama „Hidrant“ i „Crna ruža“, a potpunu afirmaciju dostiže sa bendom "Alarm" gdje se kao multiinstrumentalista i autor muzike, stihova, aranžmana i produkcije pojavljuje na dva zvanično objavljena albuma („Bliskost“ – Naraton, Terra i „Ramayana, jedan ples samo za nas“- MP PBS BiH) i dva promotivna albuma („Pljuni na svoj isprani mozak“ i „Civilizacija pod maskama“). Laureat je brojnih nagrada i priznanja za ostvarenja u oblasti muzike (nagrada „Jutarnjih novina“ za najbolji rock bend u BiH 2001. godine, nagrada za ostvarene hitove Bihaćkog festivala 2002. godine, nagrada za najbolji album i najuspješniji aranžman festivala „Valovi Sane“ 2003. godine itd.). U domenu književnosti prvi put se pojavljuje 1999. godine u zborniku poezije „Još jedan smiješan vijek“, a stihovi su mu objavljivani u Republici Hrvatskoj i BiH u nekoliko književnih publikacija, časopisa i poetskih zbornika. Trenutno radi na novoj zbirci poezije, svom prvom romanu, zbirci kratkih priča i novom albumu rock-benda „Alarm“. Direktan kontakt sa autorom: jasminmag@yahoo.com

Web stranice:

<http://www.jasminmagialarm.info>

<http://www.myspace.com/jasminmag>

<http://www.jasminmag.blogger.ba>

http://www.youtube.com/results?search_query=jasmin+mag+

DA JE NIETZSCHE ŽIV

Samo da je Nietzsche živ,
osjetio bi to vibriranje
koje stvara drhtaj embriona
jezdeći pravo iz jezgre -
sa demonskim smiješkom
sveznajuće, onipotentne, oslobađajuće,
kreativne i za grotesku oboružane
prilike.

Samo da je Nietzsche živ,
išao bi od grada do grada,
od sela do sela,
od distrikta do Kalvarije,
od škole do komiteta!
Provirivao bi cerekajući se
namještajući svoje cviksle,
sa ushićenjem onoga koji je proročki
najavio dolazak Nad-Osobe,
u isto vrijeme ostajući zapanjen
da se tako nešto upriličilo
daleko južnije od njegove predskazane geografije:
baš blizu zone razgraničenja naše paradajz -
republike!

U epicentru amaterski izrežiranog konflikta
potrošismo ogroman dio nagomilanog bijesa!

Jeftini balkansko-provincijski direktori real – teatra,
što smrde na svoje polit-biro-štefe dodvoravajućeg
agitata,
na zamazanoj sceni pijačnog konglomerata,
pod budnim okom satelitskog magnata,
naplatiše mape svog debilnog postulata,
a kusur namiriše kreaturom progres – mutanta!

Navaljivasmo u žaru mladalačke naivnosti na dobro
utvrđene jazbine
onih što bučno proslaviše svaki svoj poraz,
a sinoć nam se lica pravih neprijatelja ukazaše
na maskama naših utovljenih "poslanika",
koji uz sado – mazo zadovoljštinu
ukradoše par kištri hljeba u medijastinumu svog
kanibalskog oglada.

Šta drugo reći: "High – tech kamuflaža demagoško-
staljinističkog baraža!"

DIVLJE SRCE

Kad malo bolje razmislim, bolje je da ne gledaš
sve ovo.

Jer, porodice redovno istjeruju na ulice,
ulizice revnosno jurišaju na stolice,
djeci su šprice i tablete tutnuli u ruke,
pa ih mole da budu oprezni,
da se ne dotuku,
robova će trebati i ubuduće!

A mi smo dobro krenuli u tranziciju,
ratnim profiterima dali su aboliciju,
sebi su izglasali novu inkviziciju,
a onda su osnovali triper koaliciju!
Ratne veterane ostavili su da gladuju,
tako im plaćaju za ponos i za patnju,
nacionalno dostojanstvo bacili su u kanalizaciju,
pa sad tamo pliva zajedno sa kompleksima,
pa sad tamo pliva zajedno sa slabostima,
zavišću, ljubomorom, Sodomom i Gomorom!

Uče nas da budemo zahvalni što su nam ukrali
mladost,
da budemo zahvalni što pijemo otrovano mlijeko,
da budemo zahvalni što smo zatvoreni u geto,
pa se možemo dokusuriti između sebe!
Zavist se prostire kao čelična paučina,
i čovjek je čovjeku čovjek,
a ne vuk, i to je ono što me zabrinjava,
to je ono što me kiselo nasmijava!

Svaki dan je sivilo u crnom,
otkazi, glad, ulizice što vladaju, suicid za mlade,
poniženje za stare, djeca bez budućnosti, odrasli bez
mogućnosti!

A na drugoj strani neke nove face,
nemaju pojma, al' hoće sve da poruše,
obavezno na slamčicu mogu da mi popuše:
gorile, gerile, recitatori - provokatori, mangupi u čoporu,
političar u lopovu,
nezavisno kupljeni "novinari-znalci",
direktori maskirani "ober" kriminalci!

Izdrkani klinci brutalni u gomili,
juče su me u ludnici momački udomili,
zlurada masa što uživa uz crnjak,
svako izvan pravila za njih je ludjak!
Ne iskači sine previše iznad sline,
zločin ti opraštaju ali uspjeh ne,
Budi uz sistem i dobićeš sve:
kipiće, diplome, "balkon silikone"!

Manipulacija, generalizacija,
crveno-buržoaska naci-aristokracija!
Proklet je ovdje koga krasi kreacija,
perfidna, providna moralna kastracija,
i "za sve je uvijek kriva situacija"!
Šminkeri ignorancijom hrane svoju prazninu,
ne donosi svjetlo u ovu divljinu,
jer kako će sa praznom pričom glumiti face,
ljigavci i dupelizci sa dna kace!

Lažni buntovnici i njihovi urotnici,
tračeri i splotkaroši, od belaja grebaroš,
"umjetnici" što su gladni pažnje,
trude se samo da ukradu djelić lažne slave,
za to su spremni dati i tuđe glave!

Lažni buntovnici se izvlače iz rupa
i traže da prodaju svoj stav -
ne biraju sredstva, krase ih "IMT" briga za narod.
Teško je živjeti u svijetu zamijenjenih teza,
jer kralj je opet go,
a nema ih puno da mogu vidit to,
a i od onih što vide,
malo ih je koji smiju da istaknu zlo!

Znam, teško je živjeti u svijetu zamijenjenih teza,
u kojem vrijediš ako lažeš, kradeš i nemaš muda,
u kojem ideš naprijed ako si spreman prodati sve:
dostojanstvo, čast, principe i ideale!
Svijet je to u kojem ideš naprijed
ako si beskičmenjak i hinjo,
ako cinkaš i osjećaš se fino,
a tuđa nevolja ti je slađa nego najbolje vino!

I na kraju, moram reći da gotivim domovinu,
jer da mogu vlastodržci isključili bi Sunce,
na vazduh što udišemo formirali bi cijenu,
a na misli što se roje stavili bi porez!
A gomila i dalje hoće institucije, kult ličnosti
i pompezne rezolucije!

Dok se ovdje prožimaju robovlasništvo i staljinizam,
prvobitna zajednica i fašizam,
feudalcima – spahije krađu još opakije,
narodu ostavljaju tableta i rakije!

Da li je ovo samo san, ili me je neko protjerao u
bezdan?!

A ti me pitaš: "Ima li spasa, ima li izlaza za sve nas,
nismo kukali ni kada je bilo najgore,
poruči nešto,
neka zabruje gore!"

A ja ti kažem:
"Progledaj dijete kroz poluvidljivu prevaru,
odbaci lažni sjaj, lažne autoritete, kvazi-ideologe,
vikend-demagoge, oni gledaju samo sebe!
Odbaci tablete, odbaci i prah, oni te vode ravno u
krah!

Ne budi plitak, jer kroz plitko se vidi,
pravi frik uči dok je
ŽIV!"

Divlje srce moje oluja zove,
divlje srce moje budi se,
divlje srce moje oluja zove,
divlje srce moje budno je!
Ostavi tablete, ostavi i prah!
Oni te vode ravno u krah!

PAKLENI KONTRAST

Sreo sam lutajući po svijetu bijednike sa puno novca.

Vidio sam slabiće u oklopu od fizije.

Naslutih nezadovoljstvo "wana be artist" lika koji
profesorima Povijesti umjetnosti, Historije, Prava, pa
čak i piljarima prodade staru pjesmu čobana kao
njegovo-skladanu državnu himnu.

Čuh kako slavuj pjeva uz vrisak borbenog mlaznjaka.

Sretah dobro uhranjenog, čak zadriglog komunistu
kako zdušno uvjerava narod i borce
da treba patriotski gladovati do smrti zarad boljeg
života u boljem sutra.

Jer, narod koji ima ovakve stare ne treba da se brine
za svoje nasljeđe.

Radnici u radnom vremenu radnički igraju fudbal u
krugu fabrike koja je pod stečajem.

Posmatram ih sa prozora svoje sobe pokušavajući da
što više proširim svoje vidike
navlačeći do kraja svoje vanjske roletne izrađene od
jedne privatne firme iz Miričine.

Ispred skladišta u centru grada, radnik u plavom
objašnjava vozaču šlepera da deset tona brašna hitno
treba isporučiti baš u prethodno pomenutu Miričinu.

Behar se izdiže iznad (preko svake mjere)
kontaminirane kasabe.

Pučanstvo žuri na pregled u Kliniku za plućne bolesti
razmišljajući kako da skupi pare za račun
Termoelektrane koja suvereno bljuje crne oblake
pune fozgena u našu staklenu baštu.

Gubernator nam proglašava ekološku zonu a zatim
potpisuje specijalni ugovor o saradnji sa
gorepomenutom Termoelektranom o poskupljenju
centralnog grijanja.

Pošta nema veze s vezom.

Kriminalci sjede u parlamentu i svađaju se oko
izglasavanja zakona.

Policija se kune da će početi sarađivati sa
tužiteljstvom.

Premijer prijeti da će otići raditi kao konobar ukoliko
mu hitno ne isplate bakšiš dobijen od reketiranja
narodnih kuhinja.

Izvrježbane ubice rame uz rame sa svojim
dojučerašnjim neprijateljima kreću u mirovne misije.
Naša napaćena, cmizdrava, uvijek saosjećajna i uvijek-
spremna-za-pomoć-polu-domovina, naplaćuje porez na
pozivanje humanitarnog telefona.

Ministri kulture, obrazovanja i sporta u zračnoj luci
ispraćaju svoje potomke na školovanje u inozemstvo.
Velika je ekonomska kriza kod nas (kako svi kukaju)
pa jedva vozim zakrčenim kolovozom posmatrajući
dokonu školsku omladinu obučenu po poslednjoj
modi kako hodajući razgovara mobitelom.

Sa radija vrišti muzičar čiji je krajnji domet
recitovanje uz flipere, inače veliki buntovnik ovdje, a
koji se čmari i dodvorava za svoj povlašteni status u
najbližem nam susjedstvu.

Zato često isključujem radio, TV i internet kako bih
bio što bolje informisan.

Tabloidi se bore za kulturu i umjetnost a ozbiljni nedjeljnici prenose koja je otvaračica usta zaboravila
obući svoje tanga gaće.

Vraćam se kući u slobodu svog carstva provlačeći se
kroz bodljikavu žicu kojom je opasan moj soliter.
Na ulazu, za mnom vrišti predsjednik kućnog savjeta
jer nisam platio stanarinu službi koja nam je sačuvala
u netaknutom stanju prljave zidove i liftove ubice.

Komšija koji je završio specijalnu školu me uljudno
pozdravlja iskrenim osmijehom a penzionisani
direktor, također komšija, me mjeri pogledom kojeg je
najvjerojatnije naslijedio od najčuvanijeg nabijača na
kolčeve iz Transilvanije.

Jedna bebica u naručju svoje majke (koja puši
cigaretu i bezizražajno bulji u prazno)
me gleda snajperski u oči i smiješi se bez ikakvog
konvertibilno-monetarnog nagovještaja.

To je dovoljno da mi popravi dan kako bih uopšte
imao motiva da se popnem u stan.

MALO SAM NERVOZAN, IMAM PTSD

Ljigavci ispijaju kafe u izlozima
i pacovskim očima mjere materijalističku frustraciju:
ko je sa kim, ko je gdje, ko je na kome,
ko je na čemu, a ko u čemu?

A ja?

Malo sam nervozan, imam PTSD,
ne traži nevolju, zaobiđi me.
Uglavnom sam pozitivac i
volim čiste mentalno i outside,
al' brate, brzo podivljam na svakodnevne glumce i
glumice
providnog teatra sto se zove Provincijalna Scena
Takozvane i Samozvane
Metropole, Zaseoka, Seoca, Gustiša, Livada, Dolova, pa
onda također
i neizostavno Ruralnih Betonskih Sklepotina kojima
upravljaju Urbani Zadrugari.

Ne gledam TV: pudlice svojim kovrčama nameću
plaćeni "nezavisni stav" (koji će im se vratiti i
isplatiti preko nekrofagije, nekrofilije, koprofagije,
kanibalije, harača, krvarine i nameta u glavama).
Ne jebem kurve, pogotovo ne one koje i ne znaju da
su to – al' mi zato uvijek stoji prav.
Ne duvam, ne šmrčem, ne pucam venu, ne pijem, ne
pušim i ne tučem ženu.

I kad sve ovo pročitam, pa i po stoti put, pa onda
pokušam sve to sagledati
očima onih koji će ovo jednoga dana čitati,
zaista nije nikakvo čudo što me smatraju čudakom
kojeg treba bez ikakvog začuđavanja pljoštimize
zgombati u luđačku košulju i haparlejsat drito u
dilkarnicu.

No, međutim, znaju pizde koje prave zakone da bi to
za mene bio smiraj,
pa me još drže na ovoj njihovoj slobodi koja se od
koncentracinog logora razlikuje samo u tome što nas
ne udaraju macolama u glavu.

Inače, teror retorike i teror poze tih malih smradova
je samo profinjena i nadograđena verzija hitlerovih
gasnih komora a naše bajno "državno uređenje" je
suptilna verzija staljinovog gulaga.

Zato, dragi moji, uživajte tekovine naše mediokritetsko-
demagoške revolucije koju čak
ni najsmjeliji experiment – majstori nisu smjeli probati
u svojim kuhinjama,
al' su zato pronašli u našoj hijenojebini prhak humus
zbog kojeg će tražiti
od budućih pokoljenja da budu zahvalna na
uspostavljanju Savezne Mentalno-Ekološke Deponije
Ujedinjenih Politikantskih Drkadžija.

U takvoj tvorevini budućnosti, kako bi sve proteklo u
najboljem redu,
odložite, molim vas, vaše obraze, vaš identitet, vaše
jeftine i nepotrebne emocije, miris ručka koji sprema
majka, stare fotografije sa dragim licima, želju za
nepotrebnim samostalnim stvaranjem, itd.

Pripremite vaš ID (identification card) za skeniranje i
ostanite u koljeno – lakatnom položaju, jer on je
najpogodniji za napredak, učenje, korištenje fondova i
sumiranje dostignuća neograničene slobode sistema
spojenih posuda koje se (al' zašto baš uvijek?) nama
uz neizostavnu mikrofoniju razbiju od glavu (sa svim
svojim gnojno - fekalnim sadržajem).

Kriknite "Halelujah!" za novu epohu koja nam je
doletjela i pored svih otkazanih letova u šarenom
cepelinu iz koje maše majmunolika spodoba klonirana
iz nekoliko izvora:

bradatog anarhiste,uglađenog plaćenog ubice i
kauboja koji gleda TV, pije pivo i grdi kćerku koja
vježba piano, zbog samo njemu dobro primjetne
disharmonije.

DRSKI IZDAJNIK - "NARODNI POSLANIK"

Božija je kazna "građanine"
da na tv-u gledaš svoju sliku i priliku,
što ti od djeteta otima koricu hljeba
uz naivnu ispriku.

Božija je kazna "seljanine"
da svaki dan oreš svoje živce,
baš zato što ti je "tvoj" onaj
što između ljudi stavlja od prozirne ljigavštine živice.

Nekada ranije su i "građanin" i "seljanin"
morali posegnuti za špiglom da ugledaju svoju masku,
kad gle! U "postmodernim vremenima" dovoljno je da
pritisnu dugme
i na ekranu ugledaju sebe na zasjedanju
"parlamenta"!

Ali avaj! Kasno shvatiše prevaru
da ustvari glasaše za sopstvenu pljačku
i poniženje,
jer sami sebi na listiću nađoše najbolje rješenje.

Božija je kazna to za sve sitne interese,
ulizištva, spletke, zloradost,
impotentnu prepotentnost i nadmoćnu ignorantnost,
što se ugradiše u matricu našeg nasljedstva.

Pogrešno si me učio Babelje,
brate po oružju,
sapatniče po zarobljeništvu u apsurdu i paradoksu,
sauživaoče u izgnanstvu od "normalnog svijeta" i
proroče svoje nesretne sudbine!
Pogrešno si me učio da "tačka ili uzvičnik na pravom
mjestu
umaršira u srce čitaoca moćnije nego bilo koja
vojska" jer si zanemario
momenat kada će ljudi prestati čitati i razmišljati,
pa im čak ni ono što vide vlastitim očima neće biti
jasno.
Kako onda doći do nivoa stilskih figura,
dekonstrukcije ili pak simbola?

A nama koji moramo podnositi teror ljigavih
mediokriteta
što dojahase na hrptu hijene što se zove
"demokratijom",
ostade jedino da uživamo u Božijoj kazni
ma koliko to mazohistički zvučalo. Amin.

VIVA LA REPUBLICA!

Ponekad, kad se dan pred noći povlači,
i lica prijatelja brzo idu jedna za drugim,
sjedim sam u luci i gledam brodove,
i bocu Portoa naginjem da sve se rastače!

Zovem se Huan, ako to vam nešto znači,
moj je osmijeh, već odavno, zaleđena kap!
U džepu dvije slike izgužvane stoje,
i jedno pismo što mi ne da da zaboravim!

Noćas vraćam dug starim danima,
bolje umrijeti nego bježati!
U mojim mislima samo osveta,
što me tjera da odem bez traga!

Španija, devetsto i tridesetih,
sve su horde nagnule na nas!
Još se sjećam kako nemoć u bijes prelazi,
i krike nedužnih kako kliču svi u jedan glas: "Viva la,
viva la Republica!"

Riječi, ponos, smrt i tuga koja odnosi!
A ja i danas sam, samo jedna litalica više,
što još ima snage
da sve pošalje u dim!

Noćas vraćam dug starim danima,
bolje umrijeti nego bježati!
U mojim mislima samo osveta,
što me tjera da odem bez traga!

PUT

Sreza me pogled niske strasti,
ostadoh u sedlu da prkosim vjetru,
naide oluja u nožu spletke,
sačuva me detalj poslan iz kletve!

Umotao je jezik sasma u svilu
stari lažac iz zdanja od harama,
on savija šiju pred krunom od maka
i resi pozu kralja bezveznjaka!

Suzbi me ujed miševa sa trga,
kukavički s leđa dok hranih grlice,
odjeknu podsmijeh hijena u bircuzu
što o drugima pričaju vlastita prokletstva!

Kratko se povukoh ližući rane,
odlučan da zgazim ubleha vandale,
zali me šutnja k'o vrelo ulje,
odvraćaše me siluete što se svom besmislu dive!

Izletih iz sjene sa pokličem stiha
praćen krilima što za smrtnike nisu,
spreman da rušim kolose bijede,
spreman da dam bijesu leta!

U oku zaiskri pradžna oštrica
instikt što sačuva damar vrste (ugljevlje sa žarom),
javi se dok smo uz pjesmu jurišali na jače,
uživajući u trenu nehata za suton!

Al' trgnu me tišina bolnim krikom,
nagovještaj dajući da osvijetliće oazu,
opomenu da snagu ne dajem za vatru,
šapćući ona opjeva gdje nedostojnost završi,
i da zauvijek će tražiti oprost za blagoslov.

Naiđoh na put otvoren kroz šaš,
a u uglu od svjetlosti obrnu me u salto,
Objava i Poruka za razumom obdarene,
u dobar čas za pokoljenja u bijelom.

Darivah dodir usnama na sljepoočnicu
evladu u hladu palme od htijenja,
tad nagradu dobih da je čuvam ko tajnu,
nagradu sazdanu od želje i strpljenja.

*Ubrzo odbih oholosti štit, mač prazne poze
i koplje nemara
a na nebu munjom grafit osta osvijetljen:
"Belzebub je noćas zaista ponižen!"*

SRCE

Koliko puta su ti pljunuli u srce,
koliko puta rastrgali dušu,
na zjenice pokušali navući neznanja mrak?

Hijene se smiju,
pacovi svjetlucaju svojim očima,
gomila zvijeri klizi ulicama, gomila zvijeri sjedi u
štabovima!

Kome prodaju svoju dušu?
Naš izbor je već odavno postao smiješan,
jer đavo se od davnine zgraža nad svojim učenicima!

Mislio si da su tvoji ideali sve,
mislio si da još dugo nosiće te:
zato ležiš sam u blatu
a amebe mirno čekaju starost!

HVALA TI!

Hvala ti što si pala baš na moje šuplje priče.

Hvala ti što si naivna k'o lisica!

Hvala ti što si sve ove godine trpila moje perversije:
od onih verbalnih, preko ego tripova, sujeta, pa sve do
onih gastronomskih.

Hvala ti što ne miješaš č i ć i dž i đ.

Hvala ti što mi tako štediš živce.

Hvala ti što ne razumiješ moje privatne ratove pa ti
mozak na taj način ostaje zdrav,
kako bi ga koristila za svoju alhemiju: miligram soli -
nit mirisa, zrno bibera - slad ukusa.

Hvala ti što nećeš oboliti od puberteta u
četrdesetima: tebe godine, utočište konzervatizma i
temelj tradicionalizma čine još privlačnijom i
pohotnijom.

Jer, nije sexipil ogoljeno meso i vulgarna, prazna
retorika.

Sexipil je saosjećanje, sexipil je prizemnost - osmijeh
koji ne obećava ništa, neproračunatost i po cijenu
vlastite destrukcije!

Sexipil je smiraj koji nazirem u mimikriji tvog
portreta, a koji me podsjeća da je moja priča mogla
imati sasvim drugačiji krešendo!

Hvala ti što smo izumili naš vlastiti jezik u koji
"erudite" nemaju pristupa pa nisu dovoljno
obrazovani u tom domenu i ne mogu nas ispravljati
u književnom govoru i pravopisu.

Tako možemo jedno drugome reći: "dodzi, hodi rubi,
de ci ti, jubi mackice soje, ugi jedzica" a poslije toga se
možemo hihotati oslobađajućim majmunskim cerenjem
u prazno.

Nadalje, hvala ti što svoju seosku punoću nisi
trampila za provincijsku prazninu,
pa ti osmijeh pršti u frekvencijama vjenčanih
praporaca.

Pa ti hvala opet što si mi podarila potomka u kojem
po jednostavnosti kombinacija genetskog materijala
prepoznajem koliko sam prgava osoba i zlopamtilo.
Možda po protoku vremena uspijem da dosegнем
duhovnu širinu i poništim svoje dobre balkanske
mane?!

Do tada uživam u njima.

Oko mene oblijeću napaljene, kulturne ženke što
maštaju beskrajno uz kombinacije grotesknih bravura
verbalne projekcije.

Ostavljam ih da zamišljaju koliko je perverzija
tekstualnosti kompatibilna perverziji razobličenja.

Hvala ti!

DANAS JE NJEN ROĐENDAN

Danas je njen rođendan.
Ne škljocajte zato barem ova dvadeset i četiri sata
zatvaračima.

Ne zavađajte gomilu praznim frazama.
Ne pomislite na papire što se
na nesreći tuđe djece umnožavaju.

Uzet ću je u naručje
i zapaziti po ko zna koji put metalni odbljesak duge
na njenim trepušama.
Pogledaću zadivljeno sa strane isklesane granitne
linije podrezanih noktiju.
Zahvaliti se stalno prisutnim vlastitim unutrašnjim
upozorenjem.
Za tren zastaće krik vjetra što nagovijesti slobodu,
trgajući ponor i dubinu.

Navečer ću gledati njene sklopljene oči
u nagradi sna
i zaželiti spokoj za sve, po ko zna koji put,
da se ostvari ta molitva barem
u sudnjeg dana predskazanoj dimenziji.

JEDNA ĆE AURA NOĆAS USTATI

Poneka svijetla tačka u tunelu
obasja put i pokaže radost,
a ja je uzimam jako u svoj vid,
kao da će svakoga časa nestati,
i izgubiti se i ona u svojoj tmini,
iz koje se boreći probija i nudi.

Da li me pamtiš kao dječaka
sa zlatnim pramenjem kose preko čela,
i pogledom koji traži apsurd i ironiju
ovog postojanja već na početku.

Ove noći, kada tvoja želja dobija oblik
vrelog vodopada, gledaj me kao putnika
kroz nepoznato, gledaj me kao suludog
gospodara fonocentričnosti,
izgubljenog i zbunjenog.

Ne dozvoli da ti druga lica
pokriju moje oči umorne,
jer one te traže među hiljadama sjena
i tjelesa nevažnih.

Kosmička patnja u zraku i na nebu,
neka nas mimoiđe ovog jutra,
ispunjenog našim pogledima čudnim,
pogledima prepoznavanja i traženja kroz vijekove...
I dodira, dodira kao pred oproštaj...

Sivi dani pokušavaju da nađu put
do naše utrobe,
ali sivilo je za nas odveć svijetlo.

*I jedna će aura noćas ustati
iz svog zaklona, pogledati oko sebe,
i sunovratiti se u slap želja
baš kao svitac, što se lelujajući kroz ljetnu noć
prikrada jutru, tražeći smiraj ugasnuća u blještavilu
neočekivane refrakcije.*

ALISA U ZEMLJI "NAŠIH" I "NJIHOVIH"

Ništa me više ne može iznenaditi.

Pa čak i ako mi se dese neke lijepe stvari,
prihvaću to kao okrznuće šizofrene eventualnosti
u vrtlogu magme producirane od isprazne erudicije,
militantne teologije i zmijskog jezika što hipnotički
sriče iz jagnjećih usta.

Alisu su iz ove zemlje čuda odavno protjerali.

Prvo su je gađali granatama i snajperima,
tjerali je gladnu i bosu kroz šume,
i nakon svega otpremili na najgore gubilište:
pred šalter. U čekaonicu. Na deklamovanje pravilnika i
članova.

I sve bi to nekako izdržala hrabra Alisica
da je nije sasjekao eho stare kletve iz usta gomile:
"Šta ćeš, tako je kako je, šuti, pusti kraju, ne možemo
mi ništa i ništa se nikada neće promijeniti."

Razmišljao sam tako o Alisi,
kad me prenuše očajnički glasovi preplaćenih,
ufoteljenih meduza koje ne prestaju misliti o
narodnim mukama,
upozoravajući me da moram podržat "naše"
kako bi ostali "naši",
jer ako mi učine nešto dobro "njihovi", onda će ti
"njihovi" postati "naši"
i tek tada se neće znati ko koga

Sada se bar zna tačno ko je gori a ko doli.

U IME PROŠLIH ŽIVOTA

U ime svih onih
koji se sjećaju prošlih života
i koji dobiše još jednu šansu za ispravak,
pomoli se za ono neznano dijete
koje premiraše sakriveno pored neke živice
bez igdje ikog svog.

Iznenadiće te njegov ili njen zahvalan pogled
za hiljadu ili milion godina,
dok ih budeš učio stranim riječima
vlastitog jezika.
Vrijeme ionako ne postoji
niti se broji.
Tek se poneko sjeti brojčanika
na uništenom semaforu u starom gvožđu Akropolja.

Dodaj čašu vode onom starcu koji u tvom
zarobljeništvu
očekuje milost i poštedu života, koji sada ne vrijedi ni
pišljivog penija.
To je tvoj otac.

Zauzdaj svoje nagone šibane fijukavim bičem
Guvernera Testosterona jer dok ima mušterija biće i
ovakvih ljepotica koje u lažnom i praznom grču
solventnog parenja misle na svoju malu braću.
Koja možda nemaju ni koricu kruha.
Zašto da se okreneš od te nimfe?
Zato što ti je to sestra.

Donesi onoj staroj ženi vedro sa pitkom vodom baš
pred kućna vrata,
iako ona za tebe ne mari mnogo i možda ti neće reći
ni hvala.
Napokon, uzmi Časnu Knjigu i završi dan spokojan.
Jer Časna ti je Knjiga kao Majka.

LINIJOM MANJEG OTPORA

Linijom manjeg otpora
podmazuješ i oštiriš giljotinu što se njiše
iznad tvoje maske, šljema, frizure, šminke, vilice-
socijalke,
botoxom umrtvljene bore i pozom utrenirane grimase.

Linijom manjeg otpora
gutaš big-brother ogledalo vlastitog života,
prelistavaš bilten družbe nejasnih otimača izgubljenog
identiteta,
i staješ u red protočnih mašina što prsnuše u
zaboravu prije nego su nastale.

Linijom manjeg otpora
uviđaš da te svi ostavljaju istom tom linijom,
koja je prostija od one koja prevozi poslednje pijance
i narkiće
subotom iza četiri ujutro.

JEDNOG DANA

Jednog dana otići ću sam.
Jer sam i došao sam.
Ostavit ću vam smrdljive gradove
koje ste sami zagadili,
ostavit ću vam, naravno sa testamentom
uredno potpisano i u sudu ispečatirano
sa plaćenom taksom i sudskim troškovima,
vaše demokratski nametnute džeparoše.
Ostavit ću vam prljave rijeke
da vas podsjetite na vaš život.
Teško će mi biti uložiti taj napor,
jer formalnosti su samo za
stereotipne zastor.
I već sebe vidim kako bjesnim,
jer mi stiže poziv iz "narodnih organa",
u kojem, znate već kako oni barataju
svojim glupim, površnim, šturim, birokratskim
rječnikom, striktno deklamuju:

"Poštovani;

Obavještavamo
vas u skladu sa pozitivnim zakonima
naše zemlje, koje je smislio u napadu inteligencije naš
drag, pametni imperator,
a koji služe da vas pošteno i
nadasve nadahnuto pljačkamo,
dakle, sukladno članu 84., stavka 1456,

paragraf 3, tačka 1, dvotačka 2, Zakona o zaštiti
građana i pravnog
poretka,
morate platiti porez, koji se tiče
poklanjanja vašeg nasljedstva,
i koji iznosi stotinu triliona,
a sve zbog vrijednosti predmeta, stvari i
nekretnina koje se tiču vašeg slučaja.
Rok uplate poreza je petnaest dana od
primitka obavijesti, a ukoliko u zadatom roku
ne izmirite ovaj dug prema domovini,
pristupiće se zakonskoj pljenidbi vaše
pokretne i nepokretne imovine.

Srdačno vaši – narodni
organi narodnih institucija;"

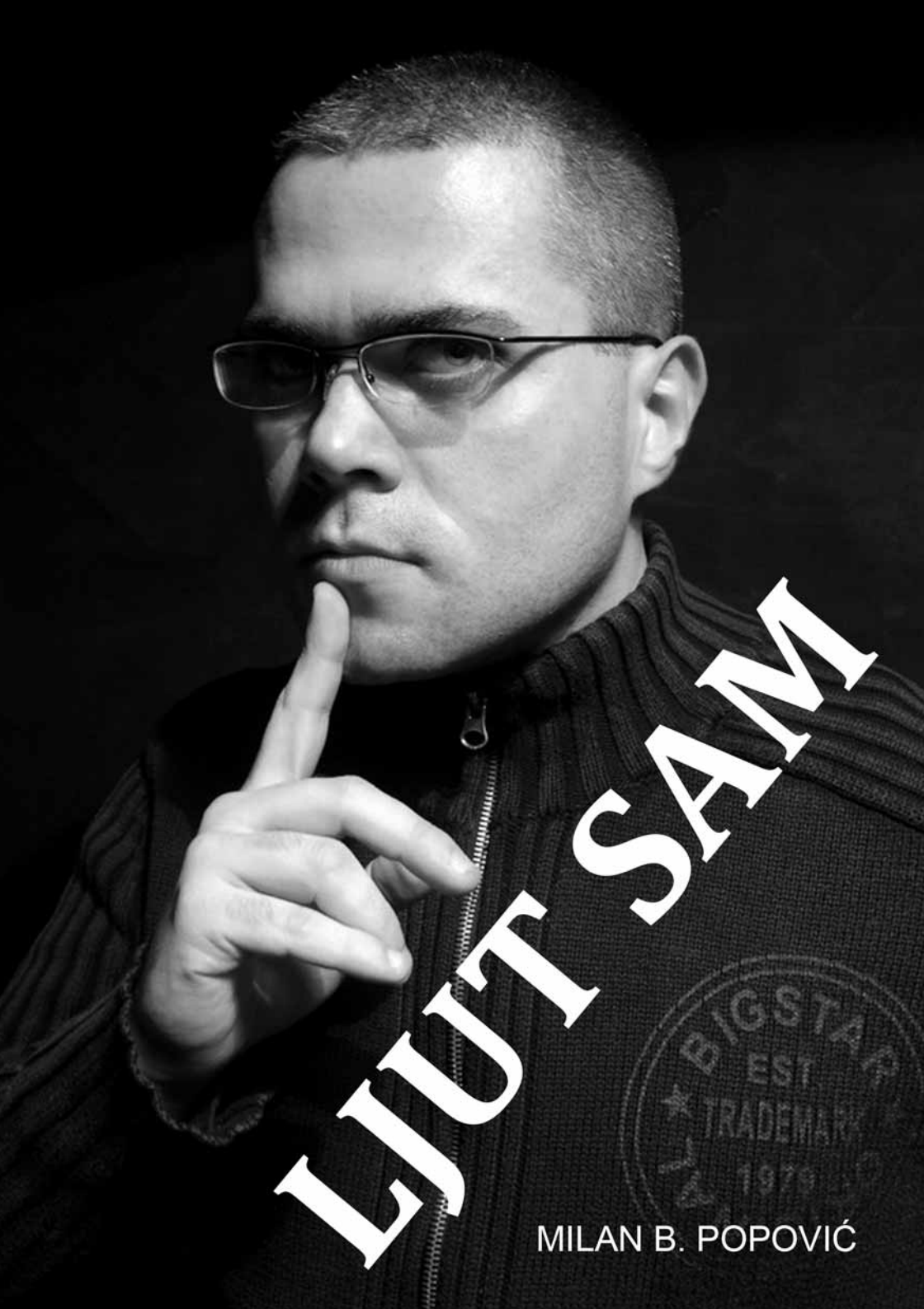
I pored svih administrativnih zakukuljavanja,
sebi ću samo ostaviti vic koji se zove CIVILIZACIJA,
pa šta košta da košta!

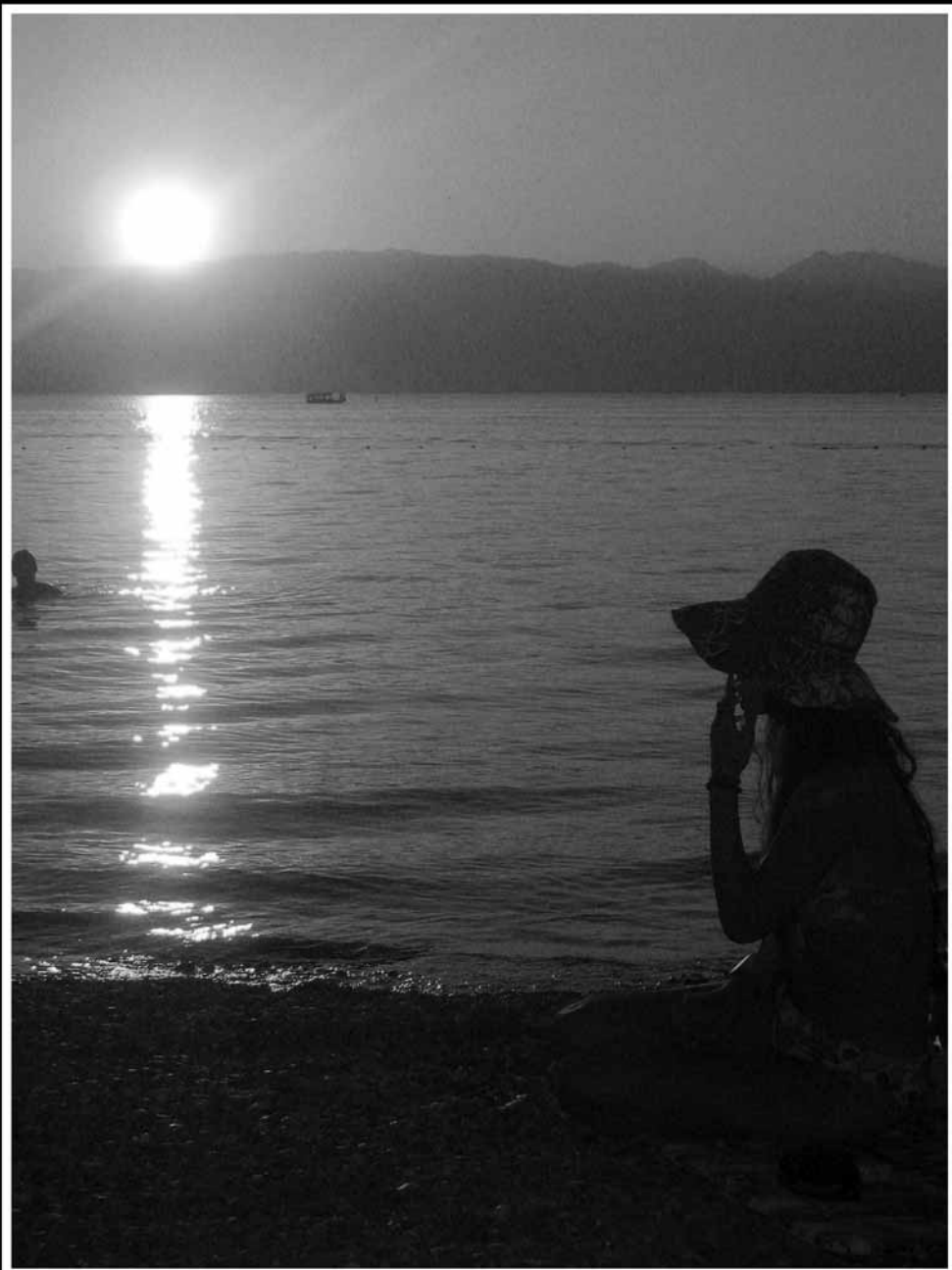

LUT SAM

MILAN B. POPOVIĆ

Biografija

Milan B. Popović, 1976. Pisao u muzičkim magazinima Rocks, Time out, X-zabava i Večernjim novostima. Danas novinar muzičkih magazina: Sound & music, Butcherian vibe, Helly cherry art & underground, Metal sound, Barikada, Trablmejker, My people, Nocturne, Nervni slom, Aku-punk-tura, Ispred dragstora, Hard & heavy, Serbian underground, Serbian metal, Kontra; kao i književnih časopisa: Kvartal, Gradina, Naš trag, Književni magazin, Književne novine, Pressing, Novina beogradskog čitališta i novina za kulturu Bestseller. Bio je urednik književnog fanzina Poezin. Živi i radi u Beogradu.

Objavio:

Oka da ne ispustim dah, zbirka pesama

(Narodna knjiga / Alfa 2007.)

Molitva tetoviranog srca, zbirka pesama

(Narodna knjiga / Alfa 2006.)

Vreme brutalnih dobronamernika, zbirka pesama

(Narodna knjiga / Alfa 2006.)

Vrata moje priče, jedan od autora u zborniku kratkih priča (Alma, Beograd, 2005.)

Info i kontakt sa autorom:

www.MolitvaTetoviranogSrca.com

E-mail: kulturaurbanih@yahoo.com

ŽIVAC

Da u nenormalnom svetu budem normalan,
pred folirantima da budem podoban,
da pred manjima od sebe budem nedovoljan
i pred bestidnima budem pun obzira, pristojan – ide mi
na živac!

Da pred mračnim umovima i zlicama budem bolestan
i neprijateljima budem odan – ide mi na živac!

UJED

Sada kada je prošlo sve
kao da bilo i nije.

Svaki trzaj kao mudro uzmicanje.

Krik aždaja što se otisnu etrom
smiraja noći.

Atak, njih dva i tri,
i za dušu ujed.

Sakrivenu i nemoćnu da se odupre
stisku bremena vremena.

Lutajući u noći
ljubeći senku u mesečini,
vraćajući se nazad,
sve terajući u materičinu,
materinu!

PRIRODNO

Buđa hrana u frižideru života.

Ne mogu je(sti),
(p)ojeo sam se.

Bacam je,
isto kao i sebe.

U đubre!

Kraj zgrade - postanka, opstanka našeg.
Da nam se lica i duše ne gade, zagade.

Neko će noćas,
do zore - imati gozbu.

Imati nas!

UBUDUĆE NE PRIČAJ O BUDUĆNOSTI

Ako budućnosti bude
ne ostaj sam u njoj.

Budućnosti bude li
nek se ne bude umorna jutra,
još trzajnije noći.
Ono između tek da zaboravimo.

Bude li budućeg za buduće naraštaje
budi i ostaj stabilan.

Budućeg mene u budućnosti
bude li -
nek se sve vere u budnosti probude.

Na kraju, ali ne i kao najmanje bitno –
u budućnosti bude li ovakvog mene -
budi mi ti, budi mi tu,
budno uz mene.

STEPENIK KA DNU

Popičkana stvarnost izjeda halapljivim pipcima
zalogaj dušu deli na dva.

Pola za Njega i pola za Tebe.
Za mene kao i uvek, apsolutno, ništa.

KOLEVKA

Da zamrzim u mržnji sveopštoj-
teraš me.

Smisao u besmisao prelijem,
svest nesvešću napijem.

Otreznim ludilo svo
jer na kraju jesam
baš kao na početku.

Gledam tebe a bolje da ne,
znam to dobro,
moram da spasim se.

Da pekrijem mrak i kapak i dah,
u umu, um dovedem u pitanje,
u bekstvu razum poklekne,
u sebi, kao u tebi, dno otrova iskopam,
njime se ugrejem, stavim ga kao led na ranu.

DIVOTA

Kao u zatvoru
međ šest zidova,
dve odaje.

Kao u rovu.

Pod roletni senkom
blindiranim olucima.

Podignutim parketima
poplavljenim zidovima.

Ubuđalim.

Pauci miluju bubašvabe
ogledalo puca na paramparčad.

U transu telo.

GRAD SEBE IZJEDA

Gungula promrzlog grada u smiraj,
daleko je.
Neonke zabadaju slepoočnice.

Čovek u mislima šara pogledom
levo i desno.

Pločnik upija miris tek podgrejanih pljeskavica,
niko ih ne kupuje.

Konzerva putnika leluja,
ljudi se sapliću jedan o drugog.

Zvuk iz prikrajka remeti zbrku
udvostručujući je.

Vozim se okrenut leđima,
hitam pravo ka tebi.

GRANICA

Moram da spustim težnju na tle,
da odmorim,
umrtvim strast i atak.

Spokoj za sebe izbljujem.

Da ne poludim,
dok ne poludim
i konačno, poklekнем.

HEKLANI MILJE

Prokazanje,
aršin raščlanjen na dupla dva
koja se gule
u sluzu, opne od obale,
osame,
naličja srca, lica i dna, sa njega.

Dozvoli mi dar da ugledam,
njegovu stravu,
kao tvoj dah dobar.

Potrebu svu.

Bluda.

Rastereti me,
dani, ovi,
postaju olovni konopci,
konci,
koji me stežu,
duše zagrljaj vežu.

HODI, JA NE POSTOJIM!

Pridi mi u naručje,
predvorje života
koje se raduje, nada,
koje je tu,
a zapravo –
ne postoji.

Prigrli me kao da sam poslednji,
bitan,
za okršaj sa sopstvenom dušom.

Pokaži mi smiraj u seni.

Budi mi tu,
čak i onda kada ne postojim,
molim,
kada me nema, kada te ne želim!

KAP

Sa jedne strane-
odlazak u dan.

Ne željen a sluđen.

U istom momentu-
preobražaj u noć.

Sumoran i suđen.

Dopusti da sve stane u reč
kad u aortu ne može,
ili da sve(t) sažmem u dah
što preti da prelije bokal -
za kap.

ODGOVOR I ODGOVORI

Poziv daljine doziva,
godinama, mesecima, nedeljama i danima.

Poziv koji se guši
jer tle mu se ruši
vatreni oganj mu je u duši.

Nema ga a čeka ga.
Odgovor. Odgovore.

OSEĆAM KRAJA KRAJ

Poslednji su momenti, osećam,
isti kao i trzaji snage-
što umor umaraju.

Osećam da zanosim.

U nemiru pritisaka, potisaka,
popuštam ram,
snage od sidra.

Osećam da sve manje
uspevam da predosetim.

Da kraj je konca svega
upravo tu, kraj me,
u kraju, u meni.

Dobro je da još uvek osećam
kada te osetiti ne mogu.

UMIŠLJAM

Puštaš me da čekam.
Dopusti mi da sačekam.

Jesam, znam - kriv sam.
Zar treba krv svoju da ispijam sad?

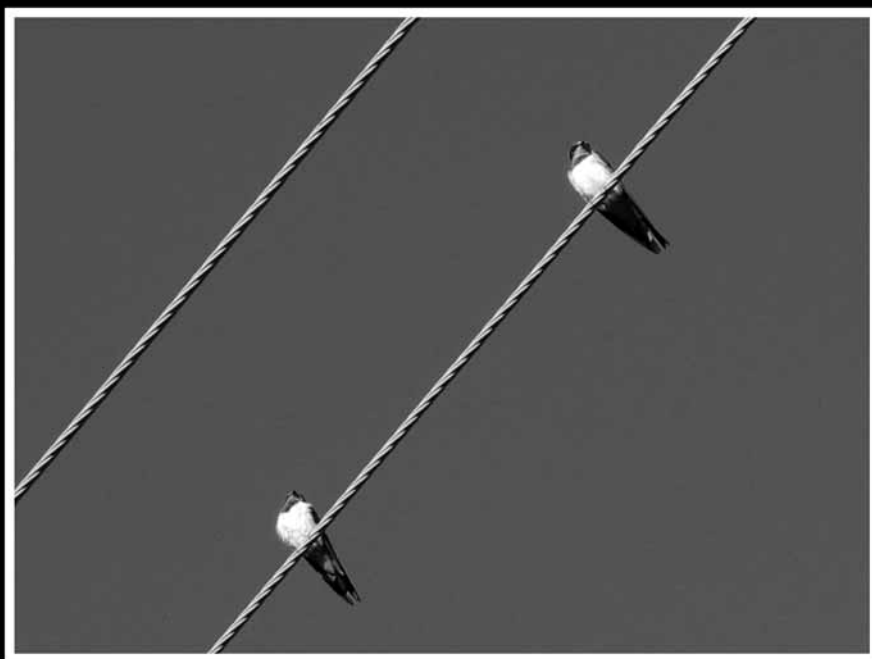
Ili, tvoju?

I tren nemara
pretočim u bunar utvara,
da me spopada, izjeda,
iznutra, sada.

Da razbije tišinu,
njen zveket u duši,
opije zvuk u magnovenju svom.

Zar opet da mislim -
dok danima osmišljam
i načinim pogrešan korak -
dok provalijom razmišljam.

LIVIJA REŠKOVAC

**PROVOCIRAM
SIVILO**

Biografija:

Livija Reškovac, rođena 1.8.1977. godine u Osijeku. Upisala Filozofski fakultet u Osijeku 2006., sada je apsolventica na filozofiji i hrvatskom jeziku i književnosti. Živi u Osijeku.

Bibliografija:

Objavljivala u *Alephu* (fakultetske novine za književnost), gdje je i urednica te na *Knjigomatu* i balkanskom književnom glasniku *Poluostrvu* (virtualni časopisi za književnost). Piše poeziju, kritiku, razgovore, nešto priča i kratkih drama.

Kontakt:

E – mail: livijares@yahoo.com

<http://www.livijareskovac.blog.hr>

JUČER, DANAS, SUTRA

Jučer sam zabilježila
fotografijma ispranim
od nedorečenih bujica
stvarnost je pristizala
rastrgana očnjacima Vremena
Danas sam zrak
potpuno
nevažna komponenta
za zidove
traktore
nove Levi's reklame
rasplinjujem se
ošrom odlučnošću
i s namjerom
nepovratka
bježim u
pločnike
grafite
literaturu
slobodna sam
a svijet je divlji
i spreman
na avanturu.

Sutra će me
ponovno definirati
upregnuti u
vrijeme, prostor,
način,
ali mi neće
otkriti uzrok

POKUŠAJ I

pokušavam izaći
iz kalupa protežnosti
naviti se na tangentu, jednadžbu, algebru
i niz praznih pogleda
ostavljenih na polaganju mature
u izbrkanom redosljedu sjećanja
projekcija sada beznačajnih
poput cigarete koja
polako umire u mojoj ruci
i zadnjih taktova
neke melodije u zvučniku

POKUŠAJ II

dan je pao neočekivano brzo
skužila sam
da u mozaičnom slaganju stvarnosti
najviše nedostajem ja
skužila sam
da već dugo nisam napisala ni stih
istrošena na gluposti
skužila sam
da me je strah ovog papira
koji guši sve pokušaje pretvara u besmisao
skužila sam
da ću sutra opet makar poželjeti
da pribilježim učestalu pernatost prolaznosti
i skužila sam, jebi ga
da se o ovom nema
nešto pretjerano za reći

PONAVLJANJA ME VRTE U KRUG

razvlačiš svoju učtivost
kao moju haljinu
one večeri
kad je vrućina bila
nježna i neprimjetna
i onda smo upijali
prvi dolazak tame
u paučini realnosti
tražili smo smisao
tragovima vrištećih želja
i onda smo mislili
kako sve smrdi
i da zaslužujemo puno bolje
play it again, Sam

JUTRO PRED KRAJ SIJEČNJA

zadnjim trzajem jutra
zatvaram vrata smisla
gasim cigaretu
živčanim ritmom nervoze
i odlazim u svijet
kojem nisam potrebna

KNOCK DOWN

povlačiš se u pitanje
imaš li mogućnosti
u blještavilu dozvoljenog
nestati u granicama
danas ti neću reći riječi
niz koji čini pokušaj
liceinaličje
oblačim štit tišine
gasim cigaretu
i pitam se
da li se i svemir kreće u krug

KATARZIS

još je stari A rekao
kako bol pročišćuje
možda se pretvorim
u najčišći element

ČIŠĆENJE

u kantu za smeće
bacila sam
ljuske od jaja, televizijske programe, tetrapak od mlijeka,
lošu literaturu i loše prijevode, nefilozofe, ostatke od
ručka,
«mudre» savjete, stari kruh, masovnu kontrolu, diktatore,
neuspjele odnose,
sve slijepe dogme, narodnjake, E – 330, E – 417 i ostale
eove i zaslađivače,
neodgovorne političare, prežvakane ljubavne priče,
«normalne» ljude, znanstvena «rješenja», tračere,
anoreksičare, materijaliste,
nezdravu hranu, ufurane likove, loše profesore, praznu
konzervu mačje hrane,
pedofiliju, mržnju, emotivne ovisnike, Georgea Busha,
bocu vina,
pokvareni telefon, američke serije, najbolje prijatelje koji
nikad nisu tu kad ih trebaš,
Vrazove Đulabije (koje su mi uvijek bile zamorne),
pozitivizam,
strogo određene kronološke odrednice, glupane, omot od
čokolade,
umjetno cvijeće i umjetne sise
Treba cijeniti život

RASKORAK

kada budeš shvatio tko sam ja
ti više nećeš biti ti
možda ćeš postati on
ili netko drugi
potrebna je preobrazba

kako bi shvatio tko sam ja
i tko si bio ti
do tada
ću se skloniti u galebove

PASHEIN

melankolično nježno
noćas
prošlost... moje nemoći
... crni vampiri...
jutro, kava, novine i pogled
I svijet u dijelovima
Zatim,
siluete od dima
nihilizam očaj istine
mračno kao ploha
prijeteća i mrkla
glava, okret, smjer i zidovi u svijesti
do sada
začudo gledaju uzastopno
u misao koja reflektira misao
hoćeš li pomisliti na mene?
:
da pobijedim sebe kao odgovor?

PROVOCIRAM SIVILO

izbrisana nemirom
pobjeći ću u potočnicu
poput ifigenije
žrtvovat će me
dvoglavom zmaju bitka
na prvoj stepenici
skidam šal
provociram sivilo
tješeci isprekidanost prozora
poput rimbauda
bilježim neizrecivo
sva svoja ludila
jesam
ili nisam
u vidokrugu apsoluta
i na kraju
volim što se
pored tebe
osjećam kao žena

BACH U PROLJEĆE

u nastupu krajnosti
odbijam igrati
sporednu ulogu
barijere gluposti
ne mogu me
suzbiti
u besmisao
namami se sjenicom
u ljeto
bachom u proljeće
ispljuni nemir nestalnosti
kada okrenem glavu
crtam ti oči
staklastim puderom
držeći razinu
na kojoj nam se
sastaju ruke

NE BOJ SE

u sumraku jutra
pokušavam saznati
koja sam ja
od lica u ogledalu
putnici u autobusu nemaju lica
možda je takvo vrijeme
umotaj san u omot od čokolade
smrt je samo ona druga strana
ona je samo
s onu stranu života

IZMEĐU IZAZOVA

predvidljiva bitka
u kojoj su nam
dobro poznati
pobjednici
i gubitnici
odjednom okreće svoje
drugo lice
nesnošljivost snošljivosti
nepouzdanost pouzdanosti
zapanjuju dužinom
između izazova

REGULIRAM VRIJEME

iz mene
cure riječi
nadasve plastične
vrijeme reguliram
stankom
između obraza
u mene ulazi
natripani jim morrison
i kaže
hajde
obuci se
podcrtaj nemir
brojilom
za struju
prošetaj batkove
slijepih miševa
po površini
i pogledaj
kako oblak
izranja u trešnju

VRISAK KROZ SVILENU PAUČINU

Devet je autora utkalo svoj „vrisak“ u ovu knjigu. To je vrisak straha pred onim što se kao slutnja nadolazećeg sve vrijeme nameće, to je vrisak očaja nad onim što surova stvarnost se zove, to je vrisak ogorčenja, ali to je i vrisak želje, vrisak nade, ponekad vrisak zadovoljstva, vrisak strasti, ushićenja, vrisak „šaputanja“... jednostavno vrisak ljudi koji život u njegovoj sveobuhvatnosti i preživljavaju i proživljavaju svaki na svoj način a opet povezani tom jedva vidljivom niti „svilene paučine“. Jedni plove „u moru ljubavi“ (Senka Laginja), drugi kažu da „su ljuti“ (Milan Popović), treći „provociraju sivilo“ (Livija Reškovac), četvrti su opterećeni „surovom realnošću“ (Branislava Kostić Gaca) itd. ali koliko god drugačije pjevali o životu oni ga udišu punim plućima a njihov vrisak (nježan, provokativan, katkad bezobrazan...) iz „stiha u stih“ biva sve jači i moćniji.

Kod Nevena Duževića to je „krik duše prema beskraju“ ali i ljubavna pjesma kojoj „ne trebaju riječi“. Njegova nada u „bespuću zbilje“ je „tajni naputak“ gdje „jučer će doći, a sutra je prošlo“. No i u tom pesimističnom rapoloženju gdje kaže

*„Grize me sudba, grizu me ljudi
Grize me vrijeme i zle ćudi...”*

on rješenje problema nalazi u ljubavi, jedinom tračku sreće u životnoj zbilji.

U „teatru demokratije“ gdje život posmatra kao „dobro organizovani užas globalne kontrole u slavu palog ljudskog razuma“ i Branislav Lukić, koliko god da njegove riječi grubo zvučale, jedini čovjekov spas i smisao vrijedan življenja nalazi u ljubavi:

*„Kad u čovjeku umre ljubav, najveća je kazna
Kad nikom ne vjeruješ, i niko ne vjeruje tebi,
Kad nikog ne voliš, i niko ne voli tebe,
Kad si prazna stranica na kojoj se ispisuje smrt
ljudi...”*

Zato njegov doživljaj stvarnosti gdje „eksperimentalno mutiramo u globalnog čovjeka“, gdje smo „robovi ustaljenih običaja, lažnih postupaka i trulih osmijeha“, gdje „slava je nebitna dok jašemo kroz kancerogeno vrijeme“, gdje „samo rijetkim je pripala čast da budu svjetionici na uzburkanoj pučini života“, prestaje biti „besmisao ljudskog smisla“ kada sanjarenjem u dubinama mašte ronimo i gdje „sve postaje ljubav, samo ljubav“. Zato i ne treba čuditi činjenica da u pojedinim njegovim pjesmama dominira upravo taj kontrast izraza. Ružnu, grubu, sumornu sliku u stanju je jednim stihom, ili čak riječju, pretvoriti u lijepu, i obrnuto. Takvi su i stihovi:

*„I dalje pridržavam
Prevrnutu brazdu
Tvojih bedara
Dok se k'o jegulja
U mreži koprcaš i mreškaš*

*Probijena donjim bodežom
Nježnošću osvijetljena.“*

gdje nas zadnjim riječima opet vraća iz pomalo sirovog, materijalnog viđenja svijeta u jedan potpuno novi emotivni zanos.

S druge strane, Livija Reškovic, kad u „paučini realnosti traži smisao tragovima vrištećih želja“ i kad u „mozaičnom slaganju stvarnosti“ shvati da najviše nedostaje ona, u svojim pjesmama uporno „bježi“ od riječi „ljubav“. No, upravo to neizrečeno kao da pojačava njen strah od „žrtvovanja dvoglavom zmaju bitka“, a njeno poistovjećivanje sa Ifigenijom koja dobrovoljno ali nesretno prihvata žrtvovanje, i Rimbaudom koji na svom „pijanom brodu“ bez jasnog putokaza bježi od surove stvarnosti, upućuju na to da pjesnikinja još uvijek traga za životnim smislom gdje, bez obzira na ishod, odbija igrati „sporednu ulogu“. Za nju je i smrt „samo ona druga strana – ona je samo s onu stranu života“.

I dok nam u pjesmama Livije Reškovic nedostaje jasnih ljubavnih tema Zal Kopp, u pravom smislu riječi, slavi ljubav:

*„Večeras, draga, slavimo našu ljubav iznad zvijezda.
Ne žurimo, mila, naša sreća nikamo neće uteći.“*

U njegovim pjesmama dominiraju čulna osjetila: dodiri, mirisi, zvukovi... što se nerijetko pretvori u veliki vrtlog strasti:

*„Zaista sam sretan iznad tvojih grudi
Ulazim u carstvo što ga tvoje tijelo nudi...”*

ili:

*„Svake noći po mom tijelu prošećeš mjesečinom,
Ostaviš mirise na mojoj koži i ponovo nestaneš...”*

Međutim, koliko god da otvorenu erotizaciju ženskog tijela i ljubavnog čina uopće stavljao u prvi plan svojih pjesama, koliko god neki njegovi stihovi zvučali i provokativno i pretjerano „muški“, autor ne može sakriti ono što prvenstveno okupira njegovo biće – čista, iskrena ljubav kao jedini smisao življenja. Zato u jednom trenutku i sam priznaje: „Ali, sve to radim iz ljubavi i koliko god ti čudno izgledalo, ja te volim.“

Sabina Koželj Horvat također nedvosmisleno potcrtava moć ljubavi u čovjekovu životu:

*„Riječi čudesne
Što srce zalude
Tek riječi dvije
- Volim te.”*

Za nju je ljubav „most iznad ponora“, za nju je dodir „dragulj u dlanovima, duga u prstima“, za nju je osmijeh „sjaj između bora, nakon noći zora.“ Ona jednostavno „živi ljubav“ i poziva da ljubav se živi:

*„Kad bih mogla
Sve pjesme napisati*

*Vjeruj mi da bih
Ali bolje da ne mogu
Kako god da male
Nek' zapale
I u tvome srcu stih..."*

O ljubavi, i samo o ljubavi, o silnom moru ljubavi i u silnom moru ljubavi pjeva i Senka Laginja. Nekad je ta ljubav ispunjena beskrajnom čežnjom:

*„Okružena valovima,
Prepuštam se milovanju mora
I zamišljam da si ti..."*

nekad se ta čežnja pretvori u erotizirano sanjarenje:

*„U haljini čežnje
Pripijenoj uz moje nago tijelo
Šetati ću tvojim snom..."*

a nekad sanjarenje u očaj:

*„Treperim kao list na vjetru jesenjem
Presušujem
Kao rijeka – nestajem"*

Tako se i njena ljubavna sjeta iz stiha u stih od šapata transformiše do vriska i obrnuto, da bi u jednom trenutku, kao probuđena progovorila:

*„Pokucat ću noćas na tvoja vrata,
A ti me dušo –*

Uzmi ili ostavi..."

Vrisak, ali onaj ljutiti i pomalo rezignirani, izbija i iz pjesama Milana Popovića. On odbija da „pred mračnim umovima i zlicama bude bolestan“, ali u nemogućnosti da se bori niti više da uzmiče često mu preostaje samo da:

*„Lutajući u noći
Ljubeći senku u mesečini,
Vraćajući se nazad,
Sve terajući u materičinu,
Materinu!“*

No, bez obzira na činjenicu da u njegovim pjesmama dominira ljutnja i bez obzira na činjenicu što se ovaj pjesnik guši u vrtlogu pesimizma, itekako je moguće čuti i njegov vapaj, njegov vrisak, njegov poziv u pomoć. To je posebno uočljivo u stihovima:

*„Prigrli me kao da sam posljednji,
Bitan
Za okršaj sa sopstvenom dušom..."*

ili:

*„Budi mi tu,
Čak i onda kada ne postojim
Molim,
Kada me nema, kada te ne želim.“*

Bijeg od surove realnosti i vrisak nad surovom realnošću dominantan je i u pjesmama Branislave Kostić.

No, za razliku od ostalih navedenih pjesnika koji životnu stvarnost posmatraju više u globalnom kontekstu ona se nekako drži svoga okruženja gdje pojam sopstvene samoće nerijetko stavlja u prvi plan:

*„Čudan je osjećaj
Kad si okružen stotinama ljudi.
Kad gomila oko tebe šeta,
A ti si sasvim sam.“*

Pjesnikinja ne bira samoću. Naprotiv! U svojim pjesmama naglašava da usljed životnih okolnosti i silnih razočarenja samoća bira čovjeka. Na jednom mjestu u pjesmi „Everybody lies“ ona kaže:

*„Ovo mi je zaista loš dan
Ispali me lik kome verovah k'o bratu...“*

a zatim rješenje nalazi u samoći:

*„Mali čovek u ovo vreme
Ne treba da veruje nikome.
Nek sam rešava svoje probleme,
Jer druge za njega savršeno
Zabole.“*

Druga uočljiva komponenta što se kao posljedica razočarenja sama po sebi nameće jeste pjesnikinjin strah od uzaludnog čekanja i „gubljenja vremena“, a sama nema snage da napravi inicijativu:

„Dosta je bilo čekanja,

*Čekanja i nadanja
Da će on načiniti prvi korak..."*

Pa zato u jednoj pjesmi i sama zaključuje:

*„...ako nešto mrzim
To je okolišanje,
Gubljenje vremena,
Uz vetar pisanje!!!“*

Ni Jasmin Mujanović Mag na stvarnost ne gleda iz vedrije perspektive. Riječi tipa: hinjo, beskičmenjak, ljigavci, tračeri, spletkaroši, licemjeri, grebaroši itd. već same po sebi dovoljno govore o njegovom viđenju svijeta u kojem egzistira. No, koliko god dočaravao sivilo svakodnevnice Jasmin ne dozvoljava da ga melanholično stanje odvede u potpunu inertnost, već poziva na borbu i protiv onog lošeg u samom sebi i protiv onog lošeg u okruženju:

*„Divlje srce moje oluja zove
Divlje srce moje budi se,
Divlje srce moje oluja zove,
Divlje srce moje budno je..."*

Zato njegovi stihovi „đavo se od davnine zgraža nad svojim učenicima“ koliko god nedvosmisleno govorili o sveopćem pjesnikovu doživljaju ljudi i svijeta, ne ostavljaju toliko gorak trag pesimizma i beznađa već pri prvoj pjesnikovoj asocijaciji na ideju ljubavi:

*„Navečer ću gledati njene sklopljene oči
U nagradi sna
I zaželiti spokoj za sve, po ko zna koji put
Da se ostvari ta molitva barem
U sudnjeg dana predskazanoj dimenziji.“*

Svoj strah da će uploviti u potpuni mrak melanholije i grčevitu želju da se uhvati za bilo kakvu „slamku spasa“ pjesnik snažno dočarava stihovima:

*„Poneka svijetla tačka u tunelu
Obasja put i pokaže radost,
A ja je uzimam jako u svoj vid
Kao da će svakog časa nestati,
I izgubiti se i ona u svojoj tmini,
Iz koje se boreći probija i nudi...“*

I dok, poput Prometeja, okovanog negdje na kafkaskoj stijeni, bolni vrisak pretaču u stihove, a plamenom svojih pjesama pokušavaju da se otrgnu od surove stvarnosti, pokušavaju da se bore protiv surove stvarnosti, pokušavaju da žive u surovoj stvarnosti, pokušavaju da nađu smisao u surovoj stvarnosti ... navedeni pjesnici nam ovom zbirkom pjesama nude sve ono što čini život svakodnevnog čovjeka. Skoro da ne postoji tema koja nije zastupljena u ovoj zbirci, a mnoštvo različitih stilova, kako jezičkih tako i formalno-organizacijskih, te mnoštvo različitih pjesničkih doživljavanja svijeta ovoj knjizi daje jednu posebnu dimenziju i svježinu. Slobodno se može reći da se skoro za svakoga pa i najzahtjevnijeg poklonika poezije „može naći nešto“ što će ga dojmiti.

Amir Hodžić, profesor

„KAD BUDEŠ SHVATIO TKO SAM JA“

Teško je kroz paučinu proći. Navukla se, zavukla se, raširila, ovladala. Sitne niti skupčala. Kakvo je ovo vrijeme? Ima li u paučini rupa? Ima li duge na vidiku sa sedam boja da prodre kroz paučinu? Hoće li biti slobode? Danas je nema. Znam. Osjećam to, vidim i doživljam. A da je baš tako potvrđuju stihovi pjesnika što stvoriše knjigu pjesama „Vrisak kroz svilenu paučinu“.

Još u vrijeme francuske građanske revolucije slobodoumni mislioci poručiše „Sloboda, bratstvo i jednakost!“, a drugi se zapitaše „A gdje bolan toga ima?“.

*Maske ne! One spokojno prkose.
Denis, kum Magović i moja malenkost
recitovali smo „Mrzimo sve što ne razumijemo“*

A treba biti običan čitač, stihova što ih napraviše majstori poezije, još uvijek mladi, a neki Bogami sa dosta sijedih dlaka u kosi, zajedno nam poručuju „Otvorite oči, pogledajte! Naćuljite uši, proćujte!“. Živimo u vrijeme beznađa.

Lako je čovjeka nahraniti u klasičnom, hranidbenom smislu. A kako čovjeka nahraniti pjesmom, kako ga opjesmiti, kako mu optimizam u dušu vratiti.

*Jadno je i gadno, kad dođe vakat
da po nečijoj volji,*

*k'o pas se umiljavaš
tuđem besmislu,
i razmišljanje i ponašanje mase
uzimaš kao standardnu
normalnost i moralnost.*

Što da stalno imitiram druge? Hoću da budem svoj čovjek, hoću da budem slobodan! Ovi pisci što slobodu žele šalju nam otvorene poruke svojim stihovima. Budimo obični, slobodni ljudi. Radimo humane i pametne stvari. Ne dozvolimo da nas tuđinci zavedu. Ovdje na tuđince mislim na one što kavgu i zavađu prave, što truju, obogaljuju, osakaćuju i što im je, haman, cilj da sve što je dobra na planeti rasture. A ko će čovjeku pomoći?!

Zašto se uvijek prodamo za ono malo para? Zašto i ono malo duše koju imamo poklanjamo za interes?

*Sreo sam lutajući po svijetu bijednike sa puno novca
vidio sam slabiće u oklopu od fizije,
behar se izdiže iznad kontaminirane kasabe,
kriminalci sjede u parlamentu i svađaju se oko
izglasavanja zakona,
policija se kune da će početi sarađivati sa
tužiteljstvom,
ministri kulture, obrazovanja i sporta u zračnoj luci
ispraćaju svoje potomke na školovanje u
inozemstvo,
komšija koji je završio specijalnu školu me uljudno
pozdravlja iskrenim osmjehom,
a penzionisani direktor, također komšija, me mjeri*

*pogledom kojeg je
najverovatnije naslijedio od najčjuvenijeg nabijača
na kolčeve iz Transilvanije,
Jedna bebica u naručju svoje majke me gleda
snajperski u oči i smiješi se bez
ikakvog konvertibilno-monetarnog nagovještaja.
To je dovoljno da mi popravi dan kako bih uopšte
imao motiva da se popnem u stan.*

Pjesnici, autori ove knjige pružaju nam novu nadu svojim stihovima. Dobro osjećaju i vide gdje smo, ali plasiraju ideju vodilju koja može biti sigurna trasa budućnosti. Da li je baš sve do te mjere kod nas zatrovano, ali se ipak nadamo u lijek, u spasenje, u čudotvorstvo. Ima, ima nade za nas ljude!

Sada nas predvode oni što su, kobajagi, skontali da je ono materijalno temeljno za opstanak i budućnost civilizacije. Oni znaju, ali neće da znaju da su na planeti ostala „sedam čudesa“, kule, gradovi, piramide, ali da najveće tragove ostavlja čovjek svojim duhom, svojom riječju i djelom. Zaborave se kule i gradovi, ali se pamte jače Ilijade i odiseje, Ramayane i čita se Šekspir, Bukovski, Jesenjin, Dučić, Ujević, Miljković, Ćatić... Uvijek su pjesnici bili ljudi. Eto ti ljudi i danas na pragu XXI vijeka svojim stihovima hoće da nam uliju nadu da možemo ponovo biti ljudi. Mi moramo stvarati bratstva, jer ako ne stvorimo bratstvo i dalje će vladati barbarstvo, licemjerje, ponizluk i pesimizam.

Vrisak kroz svilenu paučinu je jedan novitet u književnosti na ovim prostorima. Mislim na prostore Balkana.

Stihovi u ovoj knjizi nastali su u rasponu od nekih dvadesetak godina i svaka pjesma je priča, iz svake priče dobra kritika i novi podstrek. Podstrek na rad.

*Svi bi 'leba bez motike
Od ranog jutra vi jurite
da napunite džepove
od stranki da pokupite darove
sram vas bilo azbučnim redom sve.*

Mito, korupcija, kriminal. To je naša svakodnevnica. Kako onda u tom trouglu naći mjesto pod vedrim suncem, kako obezbijediti kutak za sebe i svoje najbliže, ima li nade da se živi bez motike? Nema, nema! Nema hljeba bez motike, valja nama raditi! Valja stvarati. I orač na njivi, i zidar na 39. spratu, i pilot na nebu, i učitelj za katedrom, i sve to valja okrenuti ka jednom cilju. Da nam svima barem od sutra bude bolje. Da bude ljepše. Da pobijedi pravda nepravdu. Da iskrenost pobijedi neiskrenost. Da ljudi pobijede neljude.

Svi smo pomalo nervozni u ovolikoj neizvjesnosti. Dolazi li kataklizma? Prijeti li nestanak? Ko može da cikne, ko može da krikne? Treba da čujemo i vidimo, da doživimo „Vrisak kroz svilenu paučinu“ koju su spleli majstori mutnih radnji, drski izdajnici, a neki od njih su i narodni poslanici.

*Ali avaj! Kasno shvatiše prevaru
da ustvari glasaše za sopstvenu pljačku i poniženje,
jer sami sebi na listiću nađoše najbolje rješenje.*

I ja, kao potpisnik ovih redova, nedavno sam idealistički posmatrao ljude oko sebe, lansirao sam parolu „Samo narod može“ i uvjeren sam da bez obzira na kratkotrajne neuspjehe naše svakidašnje samo narod može preuzeti obavezu da popravi i riješi stanje ka boljem na ovim prostorima. A taj narod šuti. On je pametan, a šuti. Siguran sam da dolazi vrijeme da će narod progovoriti. A evo prilike da sa stihovima iz knjige „Vrisak kroz svilenu paučinu“ progledamo i progovorimo. Jer mi to možemo! Ovo nisu foskule i poziv za silničku revoluciju. Ovo je poziv za „Viva la Republica“!

*Noćas vraćam dug starim danima,
bolje umrijeti nego bježati!
U mojim mislima samo osveta,
što me tjera da odem bez traga!*

Nebrojeno puta od pamtivijeka do danas pjesnici su bili avangardna pojava i ko se poveo za njihovim stihovima uvidio je da su uvijek bili u pravu. Pjesnici su lučonoše mira i slobode. Pjesnici žele dobro svakom čovjeku. Kad ovo kažem mislim na pjesnike koji stvaraju humanu poeziju. A ima i onih druge vrste.

Kako li se Alisa u zemlji „naših i njihovih“ može snaći ako razmišlja i djeluje jezikom pjesnika iz ove knjige. Teško, nikako! Nemoguće! Ali biće izlaza i spasa i za Alisu.

*Razmišljao sam tako o Alisi,
kad me prenuše očajnički glasovi preplaćenih,
ufoteljenih meduza koje ne prestaju misliti o
narodnim mukama,
upozoravajući me da moram podržat „naše“
kako bi ostali „naši“,
jer ako mi učine nešto dobro „njihovi“, onda će ti
„njihovi“ postati „naši“
i tek tada se neće znati ko koga...
Sada se tačno zna ko je gor, a ko doli.*

Dragi moj umjetniče, pjesniče, znaju a ne znaju oni što su gori đe su oni što su doli. Često se to događa i onima doli. Dogorilo je mnogima do noćtiju. Traži se novi izvor vremena, vremena za spas. Očekuje se novi početak večeri u nekom lijepom vrtu, u mirnoj bašči, uz čaj i kolače sa cvrkutom ptica i „lelekom sedra“. Hvala vam na ovim stihovima, na ovim životnim pjesmama, na bogatim iskustvima. Uvjeren sam da će ih čitaoci mlađih generacija umijeti i znati ocijeniti i zahvaliti vam se za ovo što „stvoriste“ u knjizi „Vrisak kroz svilenu paučinu“. Ima, ima nade za nas sa vašim stihovima!

Sakić Mihad

Puračić, 24.10.2009. godine.

INDEKS FOTOGRAFIJA

Marina Grasilović	strane 114, 137, 138
Aleksandar Pribaković	strane 60, 83, 84/a
Branko Ostojić	strane 28, 57, 58, 171
Simona Dimčevska	strane 84/b, 210, 227
Milena Ristić	strane 86, 111, 112
Vesna Djurica	strane 8, 25, 26
Branislav Lukić Luka	strane 140, 172, 173, 174 207, 208, 228, 230 249, 250

SADRŽAJ

Spisak autora	3
Uvodna riječ urednika - POEZIJA JE DUŠA SVIJETA!	5
NEVEN DUŽEVIĆ – Nokturno bespuća i okolice	
Grižnja i griženje	10
Insekticid	11
Jesen je luda	12
Krik	13
Ljubav	14
Marinada	15
Meditacija	16
Naputak	17
Nokturno 90/100	18
Notturmo	19
Pjesništvo	20
U starim stubištima	21
Trač o bespuću	22
Zagorske vile	23
Zvijezde	24
ZAL KOPP - Pod jablanom suncokret drijema	
Pod mostom moga tijela	31
Noćas vodimo ljubav	32
Ti	33
Uzrok postojanja	35
Izvor vremena	36
Dah duge	38
Vrela i blaga	40
Početak večeri	42
Vrt	43

Modra trešnja	46
Godina trešnje	48
Krug tijela i duše.....	50
Boje ljubavi.....	52
U naručju pjesme.....	54
Dragocjeno trajanje.....	56
BRANISLAVA KOSTIĆ GACA - Surova realnost	
60 sekundi	62
Baron straight song	64
Batina je iz raja izašla	65
I'm so sorry	66
It must be love	67
Everybody lies	68
Čudan osećaj.....	69
Kakvi sve idioti imaju radne knjižice	70
Neki ljudi sa Spejsa su mi veći prijatelji od ovdašnjih drugara	73
Pogrešna procena	75
Niko ne voli klonove!!!.....	76
Oni i mi	77
Srećno vreme za nas	78
Surova realnost	79
Svi bi 'leba bez motike	80
SABINA KOŽELJ HORVAT - Sjaj u pomrčini	
Most	91
Most	93
Mesečina	94
Mjesečina	95
Jutro	96
Jutro	98
Dar	100
Dar	102

Čarobne besede	103
Čarobne riječi	105
Sonce na mojem nebu	106
Sunce na nebu mom	107
Za te	108
Za tebe	110
SENKA LAGINJA - U moru ljubavi	
U moru ljubavi	117
Hoćeš li	118
Noćas	120
Zarobljen	121
Da li je grijeh	122
Naša pjesma	123
Gospodine lažljivče	125
Maštanja	127
Varalice	128
Šapni mi	129
U mislima	131
Znam	132
Zauvijek	133
Da sam barem pjesnik.....	134
Budi tih	136
BRANISLAV LUKIĆ LUKA - Pisma ocu	
Majci.....	143
Melem u sobi za plakanje.....	144
Pismo ocu	145
Kapija.....	146
Bože.....	147
Ko nije s nama on je protiv nas	149
Jadikovka Arifa Hodžića iz Gornjih Dubrava.....	151
Drkanje cuki noge	152
Teatar demokratije.....	156

Dodir.....	158
Ti si kao svila.....	159
Za tvoje koljeno.....	161
Czekamy na was w Polsce	162
Plivanje u lavi.....	164
U zagrljaju Šiđanke.....	166
JASMIN M. MAG - Eros, Mars, Hypocritus, Idioticus	
Da je Nietzsche živ	176
Divlje srce	178
Pakleni kontrast	182
Malo sam nervozan, imam PTSD	185
Drski izdajnik – „narodni poslanik“	188
Viva la Republica!.....	190
Put.....	192
Srce	194
Hvala ti!	195
Danas je njen rođendan	197
Jedna će aura noćas ustati	198
Alisa u zemlji „naših“ i „njihovih“	200
U ime prošlih života	201
Linijom manjeg otpora	203
Jednog dana	204
MILAN B. POPOVIĆ - Ljut sam	
Živac.....	212
Ujed	213
Prirodno	214
Ubuduće ne pričaj o budućnosti	215
Stepenik ka dnu	216
Kolevka.....	217
Divota.....	218
Grad sebe izjeda.....	219
Granica.....	220

Heklani milje	221
Hodi, ja ne postojim!	222
Kap.....	223
Odgovor i odgovori.....	224
Osećam kraja kraj	225
Umišljam	226
LIVIJA REŠKOVAC - Provociram sivilo	
Jučer, danas, sutra	232
Pokušaj I.....	234
Pokušaj II	235
Ponavljanja me vrte u krug	236
Jutro pred kraj siječnja	237
Knock down	238
Katarzis	239
Čišćenje	240
Raskorak	241
Pashein	242
Provociram sivilo	243
Bach u proljeće	244
Ne boj se	245
Između izazova	246
Reguliram vrijeme	247
RECENZIJE	
VRISAK KROZ SVILENU PAUČINU	251
„KAD BUDEŠ SHVATIO TKO SAM JA“	260
SADRŽAJ	267

„VRISAK KROZ SVILENU PAUČINU“

Zbirka poezije

Autori:

Neven Dužević, Zal Kopp, Branislava Kostić Gaca,
Sabina Koželj Horvat, Senka Laginja,
Branislav Lukić Luka, Jasmin Mujanović Mag,
Milan B. Popović, Livija Reškovac.

Izdavač i štampa:

INDA d.o.o. Lukavac

Za izdavača i štampariju:

Denis Dugonjić, direktor

Urednik:

Zvonko Horvat

Recenzije:

Amir Hodžić, prof.

Mihad Sakić, prof.

Lektor:

Amir Hodžić, prof.

Fotografija:

Marina Grasilović, Simona Dimčevska, Milena Ristić,
Vesna Djurica, Aleksandar Pribaković, Branko Ostojić,
Branislav Lukić Luka.

Grafičko oblikovanje, dizajn i naslovna strana:

LuDe art studio-galerija Lukavac

Za naslovnu stranu korištena reprodukcija umjetničke
slike „Pad faraona“ iz ciklusa „Globalizacija“ autora
Branislava Lukića Luke.

Lukavac, novembar 2009. • Izdanje I

Zbirka poezije „Vrisak kroz svilenu paučinu“ je dio istoimenog međunarodnog multimedijalnog projekta autora Branislava Lukića Luke, Jasmina Mujanovića Maga i Denisa Dugonjića.

Pored ove zbirke poezije, pomenuti multimedijalni projekat obuhvata i knjigu poezije i fotografija "Portret bosanskog behara" autora Branislava Lukića Luke, poetske večeri Jasmina Mujanovića Maga i Branislava Lukića Luke uz unplugged nastupe benda „Alarm“, izložbe fotografija i umjetničkih slika čiji je ciklus počeo sa izložbom fotografija "Denis i prijatelji" na kojoj su bile izložene fotografije autora Mariel Nadir Amaya Garcie iz Španije, Umoja Turnera iz SAD, Hüseyin Iza iz Turske, Milad Rafata iz Irana, Zulkarnain Bin Amija iz Singapura, Kenneth Schneidera iz Kanade, Yara Ashraf Fathy Mahmoud Attije iz Egipta, Branka Ostojića, Aleksandra Pribakovića, Milene Ristić, Vesne Djurice i Marine Grasilović iz Srbije, i Branislava Lukića Luke i Denisa Dugonjića iz Bosne i Hercegovine.

Kroz razne kulturne događaje, kako u Bosni i Hercegovini tako i u drugim zemljama svijeta, u sklopu ovog multimedijalnog projekta čut će se „vrisak“ i drugih autora...

Sabina Džibrić,
urednica zbirke poezije i fotografija
„Portret bosanskog behara“

OPĆINA LUKAVAC

Trg Slobode br. 1
75300 Lukavac, BiH

Tel: +387 35 553 501

Fax: +387 35 553 554

www.lukavac.ba

OPĆINA TUZLA

Lukavac
ISSN 1843-314X
danas

www.lukavacdanas.info

**Галерија слика
»Сава Шумановић«
Шид**

Tel. +381 22 712 614
Svetog Save 7
22240 Šid

**Galerija slika
»Sava Šumanović«
Šid**

www.savasumanovic.org.rs
e-mail: info@savasumanovic.com

drugascena

Udruga Druga scena svojim brojnim aktivnostima nastoji održavati razne grane umjetnosti na dostojnoj razini za grad u kojem živimo.

Svjesni da u našoj sredini postoji velik broj kreativaca, želimo ih potaknuti da svoj talent ne shvate olako.

Prostori Druge scene na raspolaganju su svima koji svoje radove žele izložiti / prezentirati svojim sugrađanima.

Dovoljno je javiti se putem maila ili direktno u udruzi... I naša suradnja na sveopće zadovoljstvo može započeti.

Podržavamo fotografe, slikare, književnike, performere, glazbenike, novomedijske umjetnike...

Druga scena je upalila reflektore I čekamo da stanete pod njih...

drugascena.blogger.hr, drugascena@gmail.com

ALEPH

STUDENSKI KNJIŽEVNI KLUB
I STUDENSKI ČASOPIS ZA
KNJIŽEVNOST

S.K.K. ALEPH - studentski
književni klub Sveučilišta
Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku,
bavi se promicanjem kulture i
umjetnosti među mladima,
organizacijom književnih večeri i
ostalih kulturnih manifestacija,
te humanitarnim radom.

www.skk-aleph.tk
aleph@ffos.hr

www.ezop-antikvarijat.hr

Županijska 43 • 31000 Osijek
Hrvatska (Croatia)

1904
DANI
PURČE
BOSANSKO

JAVNA USTANOVA
RADIO-TELEVIZIJA LUKAVAC

Titova bb, 75300 Lukavac

Tel/fax: +387 35 553 987

Tel/fax: +387 35 553 988

Radio-režija: +387 35 553 967

<http://www.rtlukavac.ba>

e-mail: rtlukavac@bih.net.ba

Tel/fax: +387 53 202 560

GSM: +387 65 819 867

www.fantasticno.com

prva tuzlanska dnevna novina

Tuzlanski list

Tel. +387 35 362 780 • Fax: +387 35 362 781

<http://www.tuzlanskilist.ba>

e-mail: marketing@tuzlanskilist.ba

Knjigovodstveni servis »**BEČIĆ**« Brčko Distrikt

KNJIGOVODSTVENE I REVIZORSKE USLUGE

GSM: +387 61 152 563 i +387 65 960 461 • Tel/fax: +387 49 500 351

LIM U OBLIKU CRIJEPA GRAĐEVINSKA LIMARIJA TRAPEZNI LIM

Lović & Co

Tel. +387 35 550 360

Tel/fax: +387 35 553 525

ORMARI:

- ELEKTRO
- PTT
- GRIJANJE
- HIDRANTI
- GARDEROBNI

www.lovic-co.com

STUDIO D FM

99 40 6 97 40

PROJEKTOVANJE
I PRATNJE
talase

Ul. Kulina Bana br. 6
75350 Srebrenik, BiH
Tel/fax: +387 35 644 913

www.studio-d.ba

His

Kožna i PVC galanterija

Ul. Čiriš br. 6 • Gračanica, BiH

Tel/fax: +387 35 703 450

GSM: +387 61 164 508

GSM: +387 61 315 336

www.his-gracanica.com

Dance Studio La Luna

TUZLA, BiH

STANDARDNI PLESovi
HIP-HOP • SHOW-DANCE
TRBUŠNI PLES • SALSA
LATINO-AMERIČKI PLESovi
SVADBENI PLES

GSM: +387 61 315 851

FRIZERSKI SALON

Capelli

LCF
LABEL COIFFURE FRANÇAISE

Šabić
X
LINE

Gradski pasaż bb • Gračanica, BiH

GSM: +387 62 611 853

e-mail: alma.selimovic25@gmail.com

**Udruženje
Resuscitacijski savjet
u Bosni i Hercegovini**

Ul. Jablanska 155 • 77000 Bihać, BiH
GSM: +387 61 45 95 94
GSM: +387 91 92 65 033
www.rcbih.org

Udruženje Resuscitacijski savjet u Bosni i Hercegovini osnovano je sa ciljem da osposobljava članove i građane u resuscitacionoj i reanimacionoj oblasti, da prenosi i unapređuje znanja i tehnika istraživanja te potiče na stručni i naučno - istraživački rada u oblastima od interesa Udruženja. Sporazum o formalnoj saradnji s European Resuscitation Councilom (ERC) potpisan je 13.07. 2009. godine, putem kojeg je Udruženje Resuscitacijski savjet u Bosni i Hercegovini ovlašteno od ERC-a za provođenje edukacije iz kardiopulmonalne reanimacije, prevođenje i štampanje edukacijskih materijala te izdavanje certifikata ERC-a. Udruženje Resuscitacijski savjet u Bosni i Hercegovini organizirati će više vrsta ERC-ih tečajeva.

BORBENO, SCENSKO I REKREATIVNO

mačevanje - fencing

71000 Sarajevo, BiH
GSM: +387 61 130 360 • GSM: +387 62 330 539

www.macevanje.info

Š T A M P A R I J A
INDA
d.o.o. Lukavac

- KREATIVNA INDUSTRIJA
- GRAFIČKA PRODUKCIJA
- IZDAVAŠTVO
- ŠTAMPA
- OFFSET, SITO, TAMPON, DIGITALNA
- DIZAJN
- GRAFIČKI, WEB
- SVJETLEĆE REKLAME

Tel/fax: +387 35 553 070
Ul. Armije BiH bb • 75300 Lukavac, BiH
e-mail: inda.doo@bih.net.ba

www.ludeart.info

Dragi čitatelji, u ovoj zbirci skupile su se duše iz različitih krajeva sa različitim opusima koji žele dotaknuti vaše duše. Stara mudrost kaže da se poezija piše u suzama, a ja vam tvrdim da su te pjesničke suze ispjevale bol ovog nesavršenog svijeta.

Zvonko Horvat
Osijek, 20. septembar 2009.

Hvala vam na ovim stihovima, na ovim životnim pjesmama, na bogatim iskustvima. Uvjeren sam da će ih čitaoci mlađih generacija umijeti i znati ocijeniti i zahvaliti vam se za ovo što „stvoriste“ u knjizi „Vrisak kroz svilenu paučinu“. Ima, ima nade za nas sa vašim stihovima!

Mihad Sakić, prof.
Puračić, 24. oktobar 2009.

Skoro da ne postoji tema koja nije zastupljena u ovoj zbirci, a mnoštvo različitih stilova, kako jezičkih tako i formalno-organizacijskih, te mnoštvo različitih pjesničkih doživljavanja svijeta ovoj knjizi daje jednu posebnu dimenziju i svježinu. Slobodno se može reći da se skoro za svakoga pa i najzahtjevnijeg poklonika poezije „može naći nešto“ što će ga dojmiti.

Amir Hodžić, prof.
Lukavac, 20. oktobar 2009.

Šta zapravo predstavlja poezija u današnjem, takozvanom modernom i savremenom vremenu i trenutku? Ona je predah, ona je usamljeni kutak čistote i iskrenosti, ona je oslonac i vodilja, ona je svojevrsni ventil? Ventil za oslobađanje pritiska i potiska kojim nas svakolika stvarnost miluje svojim grubim i gubavim prstima. Divno je videti i doživeti pesničku zbirku, i prvu i drugu i treću po redu, i desetu čak, a više nego sjajno je videti i doživeti jedan regionalni pesnički Zbornik. I osetiti tu umetničku smesu nekoliko artistskih energija, sublimiranu u jednom istom plemenitom cilju – popularisanja njenog veličanstva – poezije!

Milan B. Popović
Beograd, 22. oktobar 2009.

ŠTAMPARIJA
INDA d.o.o.
www.ludeart.info